

FRENK LARAMI

BROJ 228

10000 DIN.

DOK HOLIDEJ

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

TAJ VRAŽJI HOLIDEJ

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000019

★ **DOK HOLIDEJ** ★

228

ŠED DENVER

TAJ VRAŽJI HOLIDEJ

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 228

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Shad Denver
ONE NOOSE ONE NOTCH

Recenzija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Prevod i adaptacija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Ilustracija na naslovnoj strani
Branislav PERKOVIĆ
Branislav KERAC

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Ida ČEKIĆ
Margit HORVAT-HARANGOZO

Štampa: 31. VII 1989.
Tržište: 7. VIII 1989.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka CIRIĆ.

Naslov originala: Shad Denver — ONE NOOSE ONE NOTCH.

Copyright: UNIVERSUM PRESS.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS, Australija 9,5 AUD, Francuska 40 FRF, Švedska 42 SEK, SR Nemačka 13 DEM, Švajcarska 9,5 CHF, SAD 7 USD Uplate slati na devizni račun: Vojvodanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-620-219-1989 „Forum“ Novi Sad sa obaveznom naznakom: Pretplata za „DOK HOLIDEJ“.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413—279/73. od 10. maja 1973. godine.

Dok Holidej je sjahao i privezao konja u hladu, pre nego što je popustio kolan sedla i dao konju da odahne. Zatim je prošetao u krug po malom proplanku osećajući olakšanje i prijatnost od strujanja krvi kroz utrnule noge.

Od jutra je prejahao skoro pedesetak milja i mada je do zalaska sunca ostalo još puna dva časa, došao je do zaključka da je Heven još dosta daleko i da bi i njemu i konju dobro došlo pola sata odmora. Stao je puštajući da mu hladan vetar iz prerije pirka kroz košulju i hladi mu lice, lako preplanulo od vetra i sunca. Stojeći naspram plavog neba, sjajnog od sunca, izgledao je viši nego što je stvarno bio, što je još više isticalo vitkost njegove mišićave figure i skladnu dužinu udova. Umor od dugotrajnog jahanja činio je oštrijim crte njegovog pravilno uobličenog lica, a obod „kalifornija” šešira senčio je tamne, naglašene, skoro sastavljene obrve i izražajno sivoplave oči. Pomalo tvrd i hladan izraz njegovog lica u osnovi ipak nije imao ničeg neprijateljskog, što je činilo da su ga ljudi gledali sa izvesnom dozom obazrivosti i uzdržanosti ali ne i straha. U poslednje dve nedelje taj izraz sadržao je i nit nestrpijenja i nezadovoljstva zbog nemoći da utiče na tok događaja, ali to se na prvi pogled nije zapažalo. U društvu ljudi ta osećanja ostajala su duboko skrivena.

Gledajući niz ravnu preriju koja se na horizontu spajala sa nebom. Holidej se prisetio razloga zbog kojega je za tih poslednjih petnaestak

dana prešao više od pet stotina milja. Bila je to tragična smrt jednog mladića, tako reći dečaka, i sve vreme u toku te dve nedelje prisećao se njegovog zverski izrešetanog tela, očajničkog izraza lica njegovog dede bogalja i svedočenja meleza Mana, koji mu je upečatljivo opisao omalenog čoveka tamne kože, tankih potkresanih brkova, koji je dojahao na hromom konju i zverski izrešetao Sola Bredšoua snopom tanadi iz skraćene dvocevke, kada je dečak pokušao da ga spreči da iz korala uzme odmornog zdravog konja. Desilo se to istog onog dana kada je banda maskiranih razbojnika opljačkala banku u Bagli Tolsu i odmakla iz grada ispraćena samo sporadičnim pucnjevima nekolicine hrabrijih građana. Izgleda da je neki zalutali metak ipak pogodio konja jednog od begunaca i on je svratio na Bredšouov ranč da uzme drugog. Bilo je opasno suprotstaviti se takvom tipu, ali to Sol nije znao i zato je platio glavom. Skriven u staji za seno, melez Man je ipak video njegovo lice i uočio da nosi dva revolvera. Tvrdio je, takođe, da nikada do sada nije video da neko tako brzo poteže pištolj kao taj čovek sa kratkim potkresanim brkovima.

Dok Holidej je sada tragao za tim čovekom. On to, istina, nije morao jer je ubica ionako bio učenjen i bila je dužnost odgovornih vlasti da ga gone, ali je u Doku Holideju postojao neki duboko ukorenjeni osećaj za pravdu koji ga je kao žaoka bockao i gonio da doprinese njenom brzom izvršenju, a sem to-

ga na akciju ga je obavezivalo obećanje dato dečakovom dedu, nemoćnom da sam pođe u gonjenje. Tako se Dok našao na tragu ubici koga nije ni poznavao. Pošavši pravcem na koji je ukazao begunčev trag, raspitivao se u desetak gradova, ali bez rezultata. No, nameravao je da nastavi sa traganjem i raspitivanjem dok ne ispuni obećanje dato starom Bredšou i ne privede okrutnog zločinca sudu pravde ili ga ne usmrti svojom rukom.

Izgubivši nekoliko minuta u neprijatnim sećanjima, Holidej je otvorio putnu torbu, izvadio lonac za kafu i napunivši ga vodom, stavio ga na vatru koju je u međuvremenu zapalio. Čučnuo je pored vatre i kada je voda provrila, dodao u nju zrnca kafe, a onda izvadio tabakeru, odabrao jednu mirišljivu „havana” cigaru i zapalio.

Pošto je sa užitkom odbio nekoliko dimova, Holidej je ponovo napunio lonac i opruživši se u hladovini, pokušao da smiri nestrpljenje koje je raslo u njemu. Ponovo se vratio na pljačku banke u Bagli Folsu, kojom prilikom su dva šerifova zamenika bila ranjena, a sam šerif ubijen s leđa, tako da nije bilo nikoga da za pljačkašima organizuje poturu. No, i da je bilo suprotno, to verovatno ne bi spaslo Sola, koji je već četrnaest dana ležao mrtav u grobu.

Kako su sada stvari stajale, Dok Holidej je znao da će morati da pretere sve gradove u pustari i da se nada kako će u nekom od njih naći lopova nad lopovima i ubicu nad ubicama. Heven, grad koji se nalazio direktno na putu ka granici, a inače poznat kao bastion bandita i svakakvog šljama, bio je jedan od gradova u kojima bi čovek kao ovaj koga je Dok gonio, mogao potražiti utočište. U svakom slučaju, ubica je krenuo u tom pravcu, prenia jugu,

i jahao je brzo, toliko je Dok po tragovima mogao da zaključi.

Prošlo je skoro pola sata i Holidej je odagnao od sebe nestrpljenje i nespokoj i počeo uživati u osećanju prijatnog umora koji ga je malo po malo obuzeo. Nije voleo duga jahanja i više bi mu odgovaralo putovanje dilažansom, ali gonjenje bandita u bekstvu nije se poklapalo sa maršrutom dilažanse i nužda trenutka nadvladala je potrebu za komforom. Tako je u Bagli Folsu kupio brzog i izdržljivog konja i opremu, snabdeo se hranom i municijom, i krenuo u potragu. Sada mu je cilj bio da stigne u Heven i da se tamo dobro odmori i da ujutru počne uobičajenu istragu koju je vodio u svakom gradu u koji je svraćao.

Vatra se lagano gasila i Dok Holidej se počeo pripremati za polazak. Ali, nije računao na uznemiravanje prouzrokovano kloparskim nekih starih kola koja su velikom brzinom počela silaziti sa padine ka njegovom logoru. Holidej se okrenuo na stranu i izvukao revolver, ali kada je na vozačkom sedištu ugledao jednog sredovečnog čoveka sa ženom pored njega, koja je u naručju držala malo dete, Dok je vratio revolver u futrolu.

Ustavši na noge, Holidej je očistio travke sa svojih pantalona i izašao ispred drveća da bi bio jasno viđen. Kola su se brzo približavala, odskakući od sitnijih stena na koje su uz put nailazila, skoro izbacujući drmusanjem miadu ženu i dete sa sedišta. Pa ipak, ta žena ni u jednom trenutku nije popreko pogledala čoveka pored sebe, a vozar, koji je izgledao očekivao ili tražio od nje takvu uzdržljivost, bio je sav koncentrisan da kola zadrži na željenom pravcu. Kada je ugledao Doka Holideja sa rukama oslo-njenim na kukove i začuđeno nabra-nih obrva, vozar se naglo uspra-

vio, pogledao ga za trenutak, a onda, dobacivši pogled ženi pored sebe, zaustavio kola u blizini Holidejevog logora.

Pošto se oblak prašine slegao, oboje putnika ostali su da sede na sedištu zureći u Holideja na neki čudan, pomalo zabrinut način. Ne primećujući to, Holidej ih je oslovio.

— Ovo je bila vešta vožnja, mister, možda malo previše smećna, ali svejedno, ipak vešta. Vi ste, izgleda, i ranije vozili zapregu.

— Veći deo života — promrmljao je vozar. Duboko urezana bora na čelu postala mu je još dublja i on je liznuo osušene usne. Holidej je zapazio kundak puške naslonjen na njegov kuk, ali je cev bila sakrivena naslonom sedišta.

— Ako se mnogo ne žurite, ja sam upravo maločas skuvao kafu i neće trebati mnogo vremena da je podgrejem.

Vozar je žurno i odlučno odmahnuo glavom. — Hvala, ne ovoga puta, mister.

Holidej je, međutim, zapazio senku interesovanja na ženinom licu. Ona je bila mlađa od čoveka, možda desetak ili čak više godina, ali je zamor od života na granici navukao masku na njeno lice. Ta žena upoznala je šta znači težak život, zaključio je Dok. Čovek na vozačkom sedištu bio je punačak. kosa mu je bila već proseda, a ruke kojima je držao uzde bile su žuljevite. Njegovo odelo, međutim, bilo je odelo urednog građanina. čisto, ispeglano i od dobrog štofa, kao da je bilo namenjeno da dugo traje.

— Imate li malo žice, mister? — progovorio je ponovo vozar i u njegovom glasu bilo je prizvuka izvinjenja što tim pitanjem uznemirava Doka. — Trebalo je da je ponesem sa sobom, ali nisam računao da će me točak tako brzo izdati. Sa ko-

madom žice uspeo bih da stignem do nekog grada.

Holidej je pogledao prednji točak na kolima. Šina na točku bila je odvojena od drvenog kružnog okvira i dva paoka bila su opasno iskrivljena. Ako bi točak ostao neutegnut, ne bi prošlo mnogo pre nego što bi se slomio.

— Jednu milju odavde prošao sam pored žičane ograde. Poslužite kafom, a ja ću poći da vidim mogu li negde da skinem komad.

— Ja ću poći — usprotivio se vozar i krenuo da side sa sedišta.

— Ne, vi ste naporno vozili, a sem toga, u ovim krajevima ne bi trebalo da ostavljate ženu samu sa nepoznatim čovekom. Ja sam se odmorio, a isto tako i moj konj, i dok trepnete okom, ja ću vam doneti komad žice. Ionako sam se već spremao da pođem.

Rekavši to, Holidej je prišao svom konju i pritegao kola. Kada je prolazio pored kola, žena mu se stidljivo osmehnula.

— Prijatno je sresti predusretljivog čoveka — rekla je.

Njen partner ju je zbog toga prekorio pogledao, ali Holidej se već bio udaljio. Poterao je konja petama niz padinu i, došavši desetak minuta kasnije do ograde, hicem iz pištolja presekao žicu. Zatim je odvuкао kraj žice dva stuba dalje i drugim hicem presekao drugi kraj. Namotao je zatim žicu na ruku i ponovo se vinuo u sedlo. Dva deset minuta od polaska bio je ponovo u svom logoru.

Holidej je sjahao i video da je vozar u međuvremenu skinuo točak sa osovine. Holidej ga je kratko osmotrio i rekao.

— Na vašem mestu, ako bih daleko putovao, ja bih zamenio paok.

— Nemamo za to vremena — odvratio je čovek. — Svezacu ga i ve-

rujem da će izdržati do sledećeg grada. Kada tamo stignem, kolar će mi ih opraviti.

— Kako god hoćete, vi ćete ih voziti — konstatovao je Holidej prijateljski i počeo da odmotava žicu. Zajedničkim naporima skinuli su metalni obruč, vratili i uglavili paoke na njihovo mesto, a zatim ponovo namakli obruč. Kada su završili, obojica su bili zadovoljni rezultatom.

Tada se vozar po prvi put opustio. Osmehujući se, rekao je. — Neka me nosi vrag ako sa ovim točkom ne stignem čak do Teksa-sa.

— Možda i hoćete — uzvratilo mu je Dok. Sklonio se malo ustranu da omogućiti vozaru da vrati točak na osovinu, a onda, kada je točak bio namešten, vratio se do vatre i prihvatio šolju kafe iz ruke mlade žene.

Njen čovek im je prišao i pošto je i sam otpio nekoliko gutljaja kafe, progovorio:

— Ja sam Ben Kru, a ovo je moja žena Liza.

— Milo mi je, ja sam Džonatan Lonsdejl — izustio je Dok prvo ime koje mu je pamo napamet. Učinio je to mahinalno, ni sam ne znajući zašto, vođen nekom nejasnom slutnjom o bliskoj, nenadanoj opasnosti.

— Vi niste iz ovih krajeva? — zapitao je Kru.

Holidej je odmahnuo glavom. — Ne, u ovom trenutku dolazim sa severa i ovde sam samo u prolazu... tačnije rečeno, ja sam uglavnom svuda samo u prolazu — dodao je i rezignirano se osmehnuo.

— Idete za Heven? — nastavio je da se raspituje Kru i neprimetno nabrao obrve jer je tek sada uočio Holidejevo elegantno odelo, negovane ruke i niklovani, nisko pripasani revolver. Verovatno je pomislio

da pred sobom ima nekog revolve-raša.

— To mi je bila namera.

— Sa nekim određenim ciljem? — zapitao je Kru bojažljivo.

— Pa, moglo bi se tako reći. Je li grad blizu?

— Previše blizu — progundao je Kru, ali je odmah izustio kletvu na svoj račun i dodao. — Hoću da kažem, suviše blizu za nas. Mi upravo idemo otuda. Možda će nas neko goniti i sigurno je da smo mnogo blizu. Zbog toga smo se onoliko i žurili kada ste nas videli, jer imamo možda samo dva ili tri sata prednosti. Mnogo sam vam zahvalan za pomoć, Lonsdejle, i nadam se da ću vam nekada to uzvratiti, mada nije verovatno da ćemo se ikada više sresti. Ali, čovek nikada ne zna.

Kru je ispio kafu do kraja i pružio lonče svojoj ženi. Zatim je pružio ruku i rekao:

— Moramo da idemo. Lonsdejle. Mnogo vam hvala na svemu.

Holidej je prihvatio ruku i zapitao. — A od čega to bežite?

— Od Hevena.

— Od grada?

— Od grada i onih u njemu. Ako želite da se lično uverite, ne mogu u tome da vas sprečim, a sem toga, čovek kao vi, dovoljno mlad i odvažan i... — Kru je kradomice spustio pogled do Holidejevog revolvera — ... i vašeg zanimanja, možda može tamo da prođe. Oni kao ja, sa ženom, i detetom, nemaju nikakve šanse da izađu na kraj sa ljudima onakvog kova, niti mogu da žive u gradu koji drži Sigel. Uostalom, videćete i sami.

— Sigel? — zapitao je Dok.

— Kord Sigel, prokleta živctinja, nevaljalac kao da je u njemu udruženo deset lupeža. Ako mu se oduprete, možete računati da ste mrt-

vi. Ima i desetak revolveraša koji za njegov račun vršljaju po gradu.

— A šerif? Šta on radi?

— Uspeo je da i šerifa uhvati u svoje kandže. Ne znam kako, ali ima ga u svom džepu.

Holidej se zamislio. Bila je to dosta uobičajena šema događaja. — Znači da je taj Sigel glavni gazda u gradu.

— Tako je. On je vlasnik saluna, trgovina, skoro svega što u gradu postoji i od onih koji prolaze uzima ono što želi. Mi smo radili za njega kada je kupio naše imanje, tačnije rečeno kada nam je oteo imanje, jer ono što nam je platio ne bi bilo dovoljno ni za naš pogreb. Pobjegli smo otuda i to mu se neće dopasti. Njegovi psi će poći za nama da nas vrate i zato moramo da požurimo. Znači, njemu nije dovoljna naša imovina, njemu su potrebni i robovi koji će da rade.

Dok Holidej se sada pažljivije zagledao u Krua. Kru nije izgledao kao osoba ropskog soja. On je bio solidan porodičan čovek sa dovoljno hrabrosti da se bori za ono što je njegovo i dovoljno pošten da to čini na svoj način, bez obzira koliko ga to koštalo.

Holidej je sačekao da Kru pomogne svojoj ženi da se popne na kola i da se sam popne, a onda se odmakao od vozila i zapitao.

— Možda mi možete učiniti jednu uslugu, Kru?

— Samo recite, Lonsdejle.

— Sećate li se da li ste u Hevenu videli nekog čoveka niskog rasta, sa tankim crnim brkovima i dva revolvera?

Kru je zamišljeno napucao usne a onda upitno pogledao svoju ženu. Liza je odmahнула glavom, a odmah zatim i on.

— Ne, ne bih rekao. Mislim da sam zapazio skoro svakog čoveka koji je dolazio u grad, ali toga nisam video.

— O kej — rekao je Dok i udaljio se od kola. Ali, Kru još za trenutak nije poterao kola. Dodao je.

— Želeo bih da sam vam mogao pomoći, Lonsdejle, ali koliko znam, takav čovek nije svraćao u Heven.

Holidej je klimnuo glavom. Bio je razočaran što opet nije mogao ništa da dozna. No, znao je da to nije Kruova greška.

Kru je počutao trenutak a onda dodao.

— Za nama će verovatno poći grupa ljudi. Bili bismo vam mnogo zahvalni ako biste im rekli da nas niste videli. I kada nađete na njih, pazite se. To je jedna opasna banda, kakvu još niste videli.

— Samo vi pođite svojim putem — kazao je Holidej kratko. Dodirnuo je prstima obod šešira u znak pozdrava mladoj ženi i Kru je uzeo vođice u ruke, otpustio kočnicu i kola su škripeći pošla. Kru je vozio pažljivo sve dok nije stigao na ravan teren, a onda je po travi ubrzao vožnju.

Holidej je stajao i gledao za njima poželevši im u sebi srećan put pre nego što se okrenuo vatri, pokretima nogu nabacio pesak na žar i stavio prazan lonac za kafu u bilsage. Zatim je savio čebe i privezao ga za sedlo. Uzjahao je i pustio konja da sam bira put uz padinu. Išao je putem kojim su došla Kruova kola i kada je stigao na vrh prevoja, pred sobom je ugledao dugačku zasečenu dolinu. Na drugom kraju dizala su se brda, a iza njih je verovatno ležao grad Heven. Dok Holidej je odlučio da pođe do grada jer mu nije predstojao dugačak put. Dok je jahao, u glavi mu se vrzmalo ono što je o Hevenu doznao od Krua.

Bilo ih je četvorica, raspoređenih po širini prašnjavog puta, lica zaklonjenih u senci šesira, dok im je ostatak tela bio jasno vidljiv pri sjajnoj mesečini.

Samo jedan od njih držao je revolver naperen na Doka Holideja i taj sa revolverom je progovorio.

— Tražimo jednog čoveka i ženu sa detetom u kolima. Jeste li ih videli?

Holidej je odmahnuo glavom, ali nije ništa odgovorio. Njegovo ćutanje uzrujalo je onoga što je postavio pitanje.

— A odakle vi onda dolazite?

Holidej je palcem pokazao preko ramena.

— Onda niste mogli da ih mimoidete, mister. Kola, čoveka, ženu i dete. Oni su ovuda prošli.

— Ako ste tako sigurni, mister, onda je najbolje da ih sami potražite — progovorio je Dok.

Tri preostala konjanika kratko su pogledala punačkog čoveka sa revolverom. Ovaj je upola okrenuo konja i pokazao se na mesečini. Bio je to neki vrlo ružan čovek zlog lica, duboko i blizu usađenih očiju, sa gustim obrvama koje su se nad njih nadnosile i skoro ih skrivale. Njegova usta ličila su na tanku liniju ucrtanu na licu ispod spljoštenog nosa.

— Ovaj se zavatlava, Klabe, zar ne?

— Tako izgleda — potvrdio je Klab i poterao svog konja bliže Holideju. Gnevno se zagledao u Holidejevo bezizrazno lice i grmnuo.

— Ali, promeniće ponašanje i brzo će se setiti kuda su kola otišla, ili će zapamtiti da je na teritoriji Hevena.

Holidej je mirno izdržao njegov pogled, svestan prisustva četvorice siledžija, ali ne i uplašen. Ipak, nije hteo da kuša sudbinu.

— Vi mi pretite, mister, i to bez

razloga — rekao je. — Ja idem svojim putem za Heven i gledam svoja posla. Možda bi bilo bolje da i vas četvorica tako postupite — dodao je nešto tvrdim tonom.

Čovek po imenu Klab napravio je usnama grimasu i otkrio niz žutih zuba. Topao dah iz njegovih grudi zapahnuo je Holideja u lice, a iz njegovog grla začulo se nešto nalik na rezanje. Onda je Klab pružio ruku da dohvati Doka za prsa košulje. Holidej je odgurnuo njegovu ruku i Klab je reagovao tako što je zamahnuo revolverom ka Dokovoj glavi. Holidej se sagnuo, izbegao udarac i pruživši ruku, uhvatio Klaba ispod grla. Žestokim trzajem istrkao ga je iz sedla i bacio na tle. Ne gubeći ni trenutka da proveri šta rade ostali, poterao je petama konja i istovremeno potegao revolver. Naletio je konjem na najbližeg konjanika i izbacio ga iz sedla ka ostalima. Zatim je uzmakao nekoliko metara dalje i naperio revolver na preostalu dvojicu, koji su zbunjeno sedeli u sedlu.

Klab se u međuvremenu digao sa zemlje tražeći revolver, koji mu je ispao iz ruke. No, Holidej je grmnuo na njega. — Ostavi sad taj revolver i uspravi se, mister. A i vi ostali uradite isto. Ne želim nikakvo glupavo odmeravanje pištoljima, ali ako budete insistirali, priušću vam i to.

Njegove oštro izgovorene reči utišale su gundanje dvojice konjanika. Oni su se povukli i stali mirno nedaleko od Klaba. Klab je stajao i očima proždirao Doka Holideja, a onda procedio kroz zube.

— Mister, ne prilazi blizu Hevenu!

Holidej ga je ravnodušno pogledao, a onda poterao konja unazad. Bez ijedne reči više okrenuo je konja i trkom ga poterao u zaklon iza skupine drveća. Baš kad je stigao u bezbednost zaklona, nekoliko kur-

šuma zarilo se u stabla. No, Holidej nije na to obratio pažnju. Veštim manevrisanjem vijugao je između drveća sve dok nije izašao na nešto viši teren, odakle je mogao da vidi četvoricu konjanika okupljenih u gomilu, spremnih da pođu za njim.

Holidej je pažljivo nanišanio i ispalio jedan hitac. Neposredan rezultat bio je da su se konjanici razdvojili. Samo jedan od njih jurnuo je da ga goni, ali Dok je zaključio da mu je u tom trenutku dovoljno igre. Poterao je konja ka zasenčenim padinama sledeće doline i kada je Klab, koji je jedini pošao za njim, izbio na vrh prvog uzvišenja, Dok Holidej je već bio dve stotine metara daleko u dolini i punom brzinom kretao se ka Hevenu.

II

Holidej je Heven zatekao u mraku. Dvočasovno putovanje od mesta gde se sreo sa Klabom i trojicom njegovih pomagača bilo je lako. Kratkotrajan trk niz dolinu zamračenu senkama, komad gole pustare, a onda jedan mali deo šumom obraslog terena, pružali su mu dovoljno zaklona za bekstvo i sada je Heven ležao pred njim, mali grad koji se sastojao od dve ulice, skupine starih kuća, ograđenih prostora za stoku na kraju obe ulice i jednog drveta za vešanje, pored kojeg je morao da prođe kako bi ušao u sporednu ulicu.

Po dolasku u grad najpre je potražio gradsku štalu, u kojoj je zatekao jednog usnulog starog štalara sa šugavom mačkom ispred nogu.

Holidej je dodirrom ruke probudio štalara i kada ga je starac pogledao umornim, bunovnim pogledom, Holidej je rekao.

— Kako došljak u gradu može da smesti svog konja za noć?

Starac je prošuškao između bezubih desni i pokazao palcem iza sebe.

— Smestite ga sami, mister.

Holidej je odmahnuo glavom i izvadio iz džepa novčanicu od pet dolara. Videvši je, starac je skočio i poveo konja za sobom do prvog praznog boksa, rasedlao ga i okadio sedlo o kuku na zidu, a onda doneo konju zobi i vode. Zadovoljan time, Dok je čekao na širokom praznom prostoru u štali, a mršava mačka prišla mu je i počela se trljati uz njegove pantalone. Posle nekoliko minuta starac je završio posao i Dok mu je dao novčanicu i udaljio se.

Holidej je rešio da sam potraži u gradu ono što mu treba i da pitanjima više ne uznemirava umornog starca. Na glavnu ulicu izašao je upravo u trenutku kada su sa drugog kraja u nju ušla četiri konjanika. Holidej je ostao u senci jedne nastrešnice i sačekao da se konjanici zaustave ispred saluna. Svezavši konje za privezište, sva četvorica su se okupila na trotoaru i Holidej je čuo kada je Klab progovorio.

— Kordu se neće dopasti što nismo uspjeli da ih nađemo. To je već druga porodica koja je pobegla ovog meseca. Ako se tako nastavi, i drugi će smatrati kako bi možda trebalo da i sami pokušaju.

Ostala trojica su ćutala. Holideju je bilo jasno da među njima Klab vodi glavnu reč. Taj Kord, kome će morati da odgovaraju za neuspeh, morao je biti Kord Sigel koga je Kru pomenuo. Holidej je sačekao da četvorka prođe pored saluna i uđe u bar kroz sporedna vrata, i tek onda pošao za njima. Preko otvora vrata provirio je u mutno obasjanu odaju i ugledao svu četvoricu pored šanka, sa punim čašama pića. Nepun minut kasnije, je-

dan brižljivo odeven čovek ozbiljnog lica ušao je u odaju i stao ispred njih.

Holidej nije mogao da čuje šta se unutra govorilo, ali reakcija pri-došlice bila je više nego gnevna. Holidej ga je video kako gestikulira i nejasno je čuo odlomke psovki pre nego što se taj čovek okrenuo na petama i gnevno izašao iz odaje. Tek tada na Klabovom licu i na licima njegovih pajtaša ukazalo se olakšanje i oni su nastavili da piju.

Holidej je pošao niz sporednu ulicu pored saluna, ka malom hotelu čiji je reklamni natpis obasjan svetiljkom video sa početka ulice. Ušavši u malo predvorje, uzhenario je portira koji je spavao za portirskom ložom i od njega uzeo kijuč jedne sobe na spratu. Našavši svoju sobu, zaključao je vrata iznutra i svukavši čizme, raskomotio se za noć. Njegov utisak o Hevenu nije bio baš blistav, ali konačno, on je tako nešto i očekivao. Bio je to osrednji gradić kroz koji su prolazili dogoni stoke na putu ka granici. Naizgled se u sredini prostrane prerijske ravni-ce i njegov značaj zasnivao se na činjenici da su tuda prolazili skoro svi putevi.

U takvom razmišljanju Holidej je zadremao. Ta oblast, pomišljao je, morala je biti privlačna i za čoveka sa tankim potkresanim bokovima i duplim revolverima. Otuda je došao do zaključka da bi vredelo ostati izvesno vreme u gradu, a da bi to mogao, trebalo je najpre konsolidovati svoje odnose sa Klabom i Kordom Sigelom.

No, nijedan od ta dva problema nije ga mnogo brinuo.

Kada je sledećeg jutra Holidej građanima pružio mogućnost da ga omotre, salun je bio otvoren i prilično pun gostiju. Holidej nije bio gladan i pre toga otišao je do štale, gde se uverio da je njegov konj pušten u ograđen prostor, što je

dokazivalo da se u starog štalara moglo imati poverenje.

Odgurnuvši širom leptir vrata, Holidej je ušao u salun. Nekoliko prisutnih gostiju za trenutak su ga radoznalo pogledali, ali kada je prišao šanku i pridružio se liniji na šank naslonjenih ljudi i zatražio piće, oni su se opet vratili svom razgovoru.

Holidej je uzeo sa šanka nasutu čašu brendija i stao da posmatra odraz ljudi u ogledalu. Izraz njihovih lica bio je ozbiljan, čak tmuran, što po pravilu nije bilo svojstveno onima koji su tu svraćali da popiju čašicu pre nego što krenu na svoje dnevne poslove. Prvih pola sata niko mu nije prišao, mada se Holideju učinilo da je ugledao Klabu kada je ušao, kratko ga pogledao i nestao u hodniku zakrivenom zavesom. Od ostale trojice koji su sa Klabom gonili Kruovu porodicu, nije bilo ni traga.

Holidej je poručio drugo piće i stao da čeka. Znao je da noće proći dugo pre nego što neko, možda sam Sigel, pride i zapita ga o razlogu njegovog prisustva u gradu.

Konačno, kada je do polovine ispio drugu čašu brendija, Holidej je osetio nečije prisustvo iza sebe. Okrenuo se lagano i ugledao kratkonogog debeljuškastog čoveka. Metalna zvezda visila je zakačena ispod džepa njegove karirane košulje. Kratkonogi je imao okruglo lice, mloštav podvaljak i vilicu bezvoljnog siabića.

— Imaš li trenutak vremena, došljače? — zapitao je taj čovek.

Holidej se sasvim okrenuo prema njemu i okrećući se, uzeo sa šanka svoju čašu.

— Zavisi od toga ko pita.

Neki od gostiju u blizini prekinuli su razgovor i stali zainteresovani Holidejevim odgovorom i šerifovim pitanjima.

— Ja sam Emos Nan, ovdašnji šerif.

— Džonatan Lonsdejl, šerife — rekao je Dok Holidej prikrivši nahažno svoje pravo ime, isto kao i pri susretu sa Kruovima. Instinkt mu je došapnuo da ne bi bilo mudro ako bi odmah otkrio svoj identitet.

Nan je to prihvatio uz lako mrštenje. Izgledalo je kao da pokušava da se priseti je li to ime već nekada čuo i njegovo brižljivo odmeravanje reklo je Holideju kako šerif pokušava da se priseti je li tog došljaka pre toga već negde video ili nije.

— Kada si doputovao, Lonsdejle?

— Prošle noći.

Emos Nan je odbio piće koje mu je krčmar ponudio i umornim pokretom odstupio korak nazad. Nastavio je pažljivo da posmatra Holideja još jedan trenutak pre nego što je rekao.

— Hteo bih da porazgovaramo nekoliko reči nasamo, Lonsdejle. Moj je običaj da znam šta nepoznati ljudi ovde traže. Ti shvataš, zar ne, u pitanju je samo obična predostrožnost!

Holidej je ispio čašu do kraja i bacio pogled niz šank. Sada su pogledi skoro svih ljudi u salunu bili okrenuti ka njemu. U tom trenutku tišine zaključio je da mu može biti od koristi ako sazna šta Emos Nan misli.

— Nemam ništa protiv — pristao je.

— Moja kancelarija je nešto malo niže u ulici, Lonsdejle.

Emos Nan je izašao iz saluna i Dok Holidej je zapazio da niko od prisutnih nije pokazao želju da ga pozdravi.

Kada su zastali pred malom kancelarijom u zgradi zatvora stotinu metara niže u ulici, Nan se uklonio ustranu i propustio Holideja da uđe prvi. Holidej je prošao pored

njega, otvorio vrata i ušao. Čim je zakoračio u prostoriju, snažne ruke su ga dograbile za mišice a istovremeno se nečija pesnica ustremila ka njegovom licu. Iako iznenađen, Dok se munjevitio izvio i uspeo da izbegne udarac, tako da ga je pesnica samo dotakla po licu. I drugi zamah pesnice je promašio, zahvaljujući Holidejevom munjevitom refleksu. No, udarac u plexus nije mogao da izbegne i od snažnog udara pomračila mu se svest. Kroz maglu polusvesti ipak je uspeo da pred sobom prepozna zadovoljno iscereno Klabovo lice.

A onda je odjeknuo nečiji glas.

— Dosta, Pajri!

Klab se povukao nazad, nešto zamumlao i bacio pogled do čoveka koji je stajao u blizini zatvorskih ćelija.

— Vraga, Korde, pa pričao sam ti o njemu.

Još dok je Klab govorio, Holidej se otrgao i zamahnuo pesnicom. U tom trenutku nije znao da li bi više želeo da se pred njim nađe šerif Emos Nan ili Klab Pajri. No, tu se sada našao Klab Pajri i Dok ga je jednim udarcem poslao na pod. Zatim je skočio ustranu da bi izbegao trojici drugih nasilnika koji su preteći pošli ka njemu i, naslonivši se leđima na vrata, munjevito potegao revolver. Bio je svestan da bi u okršaju pesnicama loše prečao i izabrao je jedino moguće rešenje.

— Da se niko nije makao — viknuo je.

U prostoriji je zavladała tišina.

— Emose, šta ti to dopuštaš u svojoj službenoj prostoriji? — začuo se opet isti glas i Holidej je pogledao prema ulazu u odeljak sa ćelijama.

Tamo je ugledao jednog lepo obučenog i brižljivo doteranog čoveka, rastom nešto nižeg od snagatora Klaba Pajrija, ali fizički daleko bolje sazdanog od svih u prostoriji.

Ono što je tomé čoveku nedostajalo u visini on je nadoknađivao širinom masivnih ramena, mišićavim rukama i snažnim prsima nalik na topovsku cev. Imao je pravilne crte lica i da nije bilo ožiljka na desnoj strani čela i desnom obrazu, čak bi se mogao smatrati za lepog čoveka.

Šerif Nan je učinio pokret kao da će poći ka Holideju ali ga je kockarev ledeni pogled ukopao na mesto.

— Rekao sam da se niko ne miče, a to važi i za tebe, šerife.

Čovek u građanskom odelu se ponovo javio.

— Potezanje oružja na predstavnika zakona je ozbiljan zločin, mister.

— Nije ništa manji zločin zloupotreba službene dužnosti — odvratio je odsečno Dok.

— Taj revolver je gola pretnja. Ti dobro znaš da se za ubistvo, posebno u ovakvoj situaciji, ide na vešala.

— Onome koga pošaljem na groblje u mrtvačkom kovčegu to će biti sasvim svedjedno — odsekao je Dok.

— Do đavola. Korde, sad i sam vidiš kakav je to tip — javio se Klab sa poda.

Gledajući pravo u oči brižljivo obučenog čoveka, Holidej je promrmljao.

— Ti si Sigel?

Brižljivo obučen čovek je lako klimnuo glavom.

— Onda naredi ovim majmunima da budu mirni.

— Nećeš valjda položiti oružje pred jednim nalickanim kicošem. Korde — javio se Klab Pajri sa poda.

Sigel je počutao trenutak, a za to vreme ostali su nepomično stajali u očekivanju njegove odluke.

— Da čujemo i njegovu stranu priče. Klabe — rekao je najzad.

— Njegova strana je jasna, zar

ne? Mora biti da je naleteo na Krua i njegovu familiju i da nas je slagao. Posle toga došao je u salun kao da je ceo grad njegov. Želiš li da ga pustiš da se prsi i bude ti problem?

— Neće biti problem — odvratio je Sigel Pajriju i obratio se Holideju. — Lonsdejle, loše si startovao u ovom gradu, ali spreman sam da pređem preko toga ako mi kažeš zbog čega si došao u Heven.

Holidej je nastavio da ga posmatra, svestan da Sigelova sigurnost potiče od njegove vere u sopstvenu sposobnost da se uhvati ukoštac sa svakom situacijom. U njemu je postojala neka sigurnost koja bi, oteľotvorena u nekoj drugoj osobi, mogla izazvati divljenje.

— U prolazu sam — rekao je Dok, zaključivši da mora biti krajnje lukavi i da je bolje da što manje govori.

— A zašto baš Heven?

— A zašto ne Heven, mister? — odgovorio je Dok pitanjem. — Ja sam jahao svojim putem i gledao svoja posla kada me je ova grupa pričepila. Ja ne volim kad me neko zaustavlja i prisiljava na nešto.

— To je normalno za čoveka koji zna da o sebi vodi brigu, kao što ti znaš, Lonsdejle. Ali, predošću ti nešto, nekoliko činjenica da bi bolje razumeo kako ovde u Hevenu stvari stoje. Ja sam vlasnik ovog grada. Ja posedujem sve trgovine, poštansku liniju, salun, ukratko sve ono što donosi novac. Nije, u svakom slučaju, neophodno da gazim ljude, ali lako je razumljivo da ne mogu trpeti ako se neko meša u moje planove. U Hevenu ima posla za svakoga, pod uslovom, naravno, da zna tačno gde mu je mesto. Kakvim se ti poslom baviš, Lonsdejle?

— Svim i svačim. Važno je da je posao unosan. Ako baš hoćeš, najčešće se bavim kockom.

— Tako nešto sam i mislio obzirom da su ti ruke suviše negovane za kauboja, lovca ili traperu. Jesi li još uvek ljut na Klaba?

— Moglo bi se reći tako nešto — glasio je kratak odgovor.

Sigel se zakikotao sebi u bradu, a na licu Klaba Pajrija ukazalo se ogorčenje i ljutnja. Zatim je Sigel opet uzeo reč.

— Pa lepo, i to je dosta normalno. Ali, za tebe bi bilo bolje da promeniš svoja osećanja, ili da promeniš grad. Žao mi je što se sve ovako desilo, ali razmećeš da ne mogu da dopustim da mi se ljudi došljaci, muvaju ovuda i prave mi neprilike. Kao što sam ti rekao, ja upravljam ovim gradom, Lonsdejele, i ti mi ni najmanje nisi važan. Možeš ostati ovde da radiš za mene. ili možeš otići za dan-dva, kada otkriješ da u ovom gradu nema ničega za tebe. Ja bih više voleo da ostaneš, pod uslovom, naravno, da ti i Klab postignete neko uzajamno razumevanje.

Klab Pajri je dunuo kroz nos, izustio poluglasnu kletvu i prasnuo.

— Ni govora o tome. Kažem ti. Korde, da ovaj tip nije poželjan. On će nam napraviti neku gužvu.

— Kako bi mogao? — zapitao je Kord Sigel kratko. Osmehnuo se lažnim osmehom Doku Holideju i time mu stavio do znanja da sebe smatra daleko iznad mogućnosti da bude ugrožen.

Holidej je vratio revolver u futrolu i taj njegov pokret izazvao je kod Klaba Pajrija spontanu reakciju i spremnost za ponovni napad. Ali, Dok Holidej je samo pogledao ka njemu i jasnim glasom rekao.

— Pajri, ovo je već drugi put da si mi stao na žulj. Bolje bi bilo da se to ne desi i treći put. Ostaću ovde onoliko dana koliko se meni bude dopadalo, a ti i Sigel treba to da utuvite u glavu.

Sigel je neprimetno nabrao obrve, ali je samo odmahnuo glavom kada je Pajri pogledom zatražio od njega instrukciju šta da radi. Holidej je prošao pored ostale trojice i očešao se ramenom o njih. Pri tom dodiru Holidej je osetio neku vrstu gađenja, ali je stisnuo zube i napravio se kao da mu je sve ravno do neba. Zastao je ispred Emosa Nana. Izvesno vreme pažljivo je gledao šerifa u oči pre nego što je resko izustio.

— Mister, ubuduće mi se sklanjaj s puta. Ne volim čuvare reda kao što si ti.

Rekavši to, Holidej ga je grubo odgurnuo rukom ustranu i izašao na trotoar. Dok je čvrstim korakom išao niz ulicu, znao je da će po dolasku u hotel morati da popije čašu žestokog pića da bi sprao ukus bljutavosti u ustima. Događaj u šerifskoj stanici učvrstio ga je u uverenju da nevaljalaca ima svuda pa i u ovom gradu. No, sa druge strane, to ga je radovalo. Banda kao što je Sigelova vapila je za nevaljalcima kao što je onaj za kojim je tragao, izbog toga je postojala verovatnoća da će ga tu negde naći.

Otišao je do hotela, od portira uzeo ključ svoje sobe i naručio flašu brendija. Dok je išao ka stepenicama, niz njih je silazila neka mlada žena. Pratio ju je neki visok, glatko izbrijan čovek lepog izgleda. Žena se malo sklonila ustranu da bi Holideju napravila mesta za prolaz, ali čovek, pažnje potpuno usredsređene na nju i očigledno zbog nečega zabrinut, izgleda nije primetio pustolova. Naletio je na njega i skoro ga srušio, i Holidej je morao da ga rukom uzme ispod pazuha i otkloni ustranu.

— Kako to, do đavola, idete mister? Zar ne umete da se pristojno ponašate? — prasnuo je damin pratilac.

— Ponašam se u svakom slučaju pristojnije od vas — odgovorio je Holidej i pošao uz stepenice. Začuo je pogrdu iza sebe i već je hteo da se okrene kada je čuo ozbiljan glas mlade žene.

— Ejbe, zar ne možeš da budeš učtiv. Pogrešio si i ti to dobro znaš.

— Vraga sam pogrešio, Kerol. Šta taj tip, do đavola, misli, ko je on?

— On je, u svakom slučaju, čovek koji ima pravo da koristi stepenice. Hajde, nemoj da praviš gužvu.

Holidej je za to vreme stigao do vrha stepeništa. Osvrnuo se i upitnim pogledom zagledao se u nadmenog čoveka. Nešto u tom pogledu izmamilo je poslednje kapi krvi iz Ejbovog ionako bleđeg lica. On je nervozno liznuo usne, a Holidej je zaključio kako ne treba na njega da obraća pažnju. Taj čovek nije bio opasan. Obrativši pažnju na mladu ženu, zapazio je da ga ona radoznalo posmatra. U dosadnom jednoličnom sivilu predvorja iz nje je zračilo nešto kaćiperno i samosvesno, ali i otmeno, nešto što je svojom jednostavnošću otkrivalo određeni stil ličnosti. Njena haljina nije bila poslednji krik mode, ali je Dok znao da bi se pogled svakog muškarca zadržao na njoj čak i ako bi se oko nje nalazilo mnoštvo bogato obučenih žena. Posle kratke stanke rekao je.

— Izvinjavam vam se zbog ove neugodnosti, gospođo.

— Nema potrebe — odgovorila je Kerol kratko, a onda je Ejbe nešto progundao, uzeo je za ruku i poveo prema ulazu.

— Hajdemo, to je neki bezveznjak.

Holidej ih je ispratio pogledom, a onda pošao ka svojoj sobi. Kada je portir doneo flašu brendija. Dok mu je rekao da ga stavi na sto i skinuvši sako izvalio se na krevet. Pok-

retom ruke dao je portiru znak, da mu naspe piće u čašu, a kada je ovaj poslušao, dao mu znak da je slobodan.

Portir je pošao, ali je na vratima neodlučno zastao i pogledao gosta, a zatim progovorio:

— Vi ste sigurno onaj, o kome se priča, onaj koga je šerif odveo u zatvor.

Holidej je ćutke klimnuo glavom i uzevši čašu otpio gutljaj brendija. Portir se nervozno osvrnuo po hodniku pre nego što je tišim glasom dodao.

— Čujte, ne znam ko ste i šta ste, ali čini mi se da niste njihov čovek. Pretpostavljam da vas je šerif pozvao da vam pripreti zbog nečega, ali znajte da je on samo oruđe, glavni je neko drugi. Sve to nije moja briga, ali ne volim da gledam kad nekog bespomoćnog čoveka zlostavljaju. Zapamtite, nemojte im se suprotstavljati. Ako smem da kažem, to bi vam bio moj savet.

Holidej ga je ozbiljno pogledao. — A zašto ne?

— Zato što će sledeća stvar biti da vas neko nađe u jarku sa metkom u leđima, ili će vas neko tužiti za neki zločin, pa ćete biti bačeni u zatvor. Vi još ne poznajete ovaj grad, stranče.

— Počinjem da ga upoznajem. U svakom slučaju hvala na savetu — rekao je Holidej kratko i pogledom ispratio portira. Kada je ovaj zatvorio vrata za sobom, on je nastavio da pijucka svoj brendi i zamišljeno se zagledao u jednu tačku. Ako je dolazeći u grad imao nameću da se odmori i raspita o ubici, a da potom nastavi put, sada je bio u dilemi šta da radi. Nije mu se sviđalo da ga neko prisiljava na nešto što ne želi da radi, pogotovo ne na način kako je to Sigel činio. Želeo je da mu vrati milo za drago i to ne samo za ono što je zadužio njega lično nego i za ono što je učinio

drugima. Zeleo je da mu vrati sve kinjenje onih nesrećnika koji su silom prilika bili primorani da žive pod njegovim nasilničkim okriljem. Ali kako? Odnos snaga bio je i suviše u Sigelovu korist.

No, ta činjenica Holideja nije mnogo brinula. Nije mu bilo prvi put da se suprotstavi mnogostruko jačem protivniku.

III

Goveda pokrivena prašinom, nemirna, zbijena u gomilu, nagnula su ulicom, a goniči su jahali za njima terajući ih vikom, pucanjem bičeva i psovkama koje su ispunjavale prašinom zasićeni vazduh Hevena. Ti goniči izduženog, namučenog izgleda sa nekom vrstom ćutljivog trijumfa na neobrijanim licima i pri-tajenim neprijateljstvom u srcima, nisu pripadali ovom gradu i nisu se ni trudili da to prikriju.

Krdo je imalo oko hiljadu grla i kada je u to toplo letnje jutro poremetilo mir Hevena, posmatrači su osetili nespokoјstvo koje se neosetno prenelo sa osobe na osobu. Toga dana, znali su, biće neprilika jer se čulo da je Sigel odlučio da poveća cene stočne hrane, a postojali su ljudi koji nisu dopuštali da neko puni džep na njihov račun. Goniči krda ličili su na takve ljude i zato su građani strahovali.

Krdo je proterano pravo kroz grad do ograđenih prostora za stoku na njegovom drugom kraju, gde su konjanici sjahali, pobrinuli se najpre za svoje konje, a zatim se u grupi uputili u salun. Oni su bili prešli ogromno prostranstvo divljine da doteraju stoku dotle i sada su žudeli za nekoliko časova odmora i pijančenja pre nego što nastave dalje put ka granici. Kada su se poredali pored šanka, uobičajeni gosti saluna su se udaljili od njih. Pre toga u grad su dolazile i druge grupe kauboја goniča, a dolaziće i pos-

le ove koja se sada zatekla u gradu. Znali su da je pre toga bilo neprilika zbog cena koje su Sigelovi ljudi nametali goničima, i znali su da će istih neprilika biti i kasnije. Ali, za nesrećne građane naviknute na Sigelovu tiraniju to je bilo samo nešto privremeno.

Piće posluženo i kauboји su istresli novac na šank. Nisu se trudili da izbroje šta daju. Sitan novac nije mnogo značio. Imali su dovoljno da plate ono što će popiti, a kada im novca ponestane, oni će nastaviti put. Ali, ne pre toga.

Deset minuta kasnije u salun je čvrstim korakom ušao jedan čovek mišićavih grudi, neobrijan, ljutitog izgleda. Kada je ušao, zastao je naglo pored prvog kauboја u nizu i nešto u izrazu njegovog lica navelo je jednog visokog kauboја da zapita.

— Šta nije u redu. Vil?

— Mnogo toga nije u redu. No, ispiј napre piće u miru.

Kauboји su kao jedan shvatili značenje njegovih reči i izdužena koščata tela još više su se izdužila, a lica namrgodila. Ako je Vil Kumbs bio na mucu, onda su i oni bili na mucu. Tako su ti ljudi osećali i radili.

Vil Kumbs se obratio krčmaru i progovorio jasnim, ozbiljnim glasom.

— Hoću da vidim čoveka koji se zove Eјb Kendal.

— Kendal je tamo pozadi u svoјој kancelariји — odgovorio je krčmar i nastavio da sipa piće kauboјima u čaše. I ranije je bio svedok takvih prizora i znao je neizbežan ishod.

Vil Kumbs je promumlao. — Ostanite ovde — i pošao je, a njegovi koraci su zloslutno odjeknuli u dugačkoј odaji. Ali pre nego što je stigao do zavesom zakrivenog otvora vrata na drugom kraju prostoriје, onaj visoki čovek, koji se gnevno sukobio sa Dokom Holide-

jem na stepeništu hotela, pojavio se ispred zaveses. Sa tamnom zavesom iza sebe izgledao je još bleđi, a prema gomili snažnih prsatih kauboja izgledao je još uži i mršaviji u ramenima.

Kumbs je muklim glasom progovorio. — Vi ste Kendal, mister?

— Da, ja sam Kendal.

U tom trenutku, odmoran posle dobro prospavane noći, odeven u uredno odelo i čistu košulju, u odaju je ušao Dok Holidej. Ušao je i zauzeo mesto za šankom, izdvojen od Kumbsovih kauboja, ali isto tako i od građana koji su stajali nešto dalje zbijeni u gomilu, kao da će im to pružiti neku sigurnost. Tišina u salunu bila je skoro opipljiva.

— Kendale, upravo sam za moju stoku naručio hranu i vodu koja uz to ide. Rečeno mi je da je cena hrane i vode za hiljadu grla stoke ravno hiljadu dolara. Neko je tu napravio grešku.

— Nije to greška — rekao je Kendal, upinjući se da izgleda ozbiljan i važan pred Kumbsovim sve većim gnevom.

— To je tri četvrt dolara po glavi više, Kendale — naglasio je Kumbs.

Kauboji iza njega digli su glave i zažagorili. Začule su se pretnje i psovke.

— Ne, u Hevenu nije, mister — procedio je Kendal napeto. — Uzmite ili ostavite. Tako je Kord Sigel odredio i pretpostavljam da ćete vi to prihvatiti.

— Davola ću prihvatiti.

Te reči doprle su duboko iz Kumbsovih grudi. Kumbs je pošao napred i Kendal je ustuknuo. Kauboji su se odvojili od šanka u nameri da Kumbsu pruže podršku, ali pre nego što su stigli do Kendala, na sporedna vrata u odaju su ušla dva čoveka, a još dvojica drugih kroz leptir vrata prema glavnoj ulici. Klab Pajri je stajao ispred drugog čoveka

na sporednim vratima i Holidej je začuo njegov glas.

— Šta se vi bunite, mister?

Na zvuk njegovog glasa Kumbs se okrenuo. Pogledao je gnevno Pajrija, video revolver u njegovoj ruci i nezadovoljan zbog toga glasno zamumlao.

— Bunim se zbog toga što neću da me neko pljačka, mister, sa revolverom ili bez revolvera. Neka neko dozove Sigela, pa ćemo to napraviti.

— On je zauzet, imao je vrlo napornu nedelju, jer su se ljudi sve vreme nešto tužili — rekao je Klab Pajri. — Ako nešto treba da bude rečeno, onda ću ja to rešiti.

Zaveza se razdvojila i iz otvora je izašla Kerol. Prišavši Kendalu, nervozno se oslonila na njegovu ruku i Holidej je imao utisak da bi se Kendal rado povukao da nije bilo Klaba Pajrija, koji ga je pogledom zadržao da ostane gde je.

Napetost u prostoriji je rasla i građani su pokušali da se neprijetno udalje. To nije bila njihova borba. Bio je to sukob između stočara i Sigelovih ljudi. To se nije ticalo ni Doka Holideja i on je stajao ležerno oslonjen na šank, pokazujući praznu čašu krčmaru, što je značilo kako treba da je napuni. Krčmarev pokret naveo je Klaba Pajrija da se okrene i dovikne.

— Niko da se nije makao sve dok ovo ne bude raščišćeno! — sekućim pogledom, koji nije dopuštao prigovor, obleteo je odaju. Zatim se obratio Kumbsu. — Izlazite, mister. Izadite sami napolje.

Kumbs se ispravio do pune svoje visine i obrisao desnu šaku o prsa košulje. No, nije se ni pomerio. Jedan od njegovih kauboja odjednom je dograbio bocu viskija i hitnuo je na Klaba Pajrija. Pajri se sagnuo, okrenuo, odbio rukom bocu i instinktivno opalio. Kuršum je proleteo iznad glava ljudi oslonjenih na

šank. Od tog trenutka u odaji je zavladao kaos, prostor su ispunile siluete ljudi koji su se munjevitom kretali, ljudi koji su se bacali pod stolove tražeći zaklon, ljudi koji su u isto vreme jurili na sve strane. Klab Pajri je stajao na svom mestu i pucao iz revolvera, dok su njegovi saučesnici pitali da potraže zaklon. Krčmar je nestao sa vidika, ponevši sa sobom iza tezge tek otvorenu bocu viskija. Kuršumi su leteli na sve strane i zarivali se u zidove. Iza prevrnutih stolova čule su se psovke, kletve i poneki jauk. Našavši se u središtu tog haosa, Dok Holidej je mirno stajao zaklonjen delimično masivnom tezgom a delimično stubom. Njegove sivoplave oči svetlucale su od neskrivenog zadovoljstva dok je posmatrao Kendala, koji je uzmicao ispred Kumbsa, koji je nastojao da ga uhvati.

Kendal je odbio Kumbsove ruke dalje od sebe, ali ovaj ga je jednim udarcem oborio na pod. Klab je to spazio i okrenuo se da se suprotstavi Kumbsu. Opalio je loše ciljani metak i jedan kauboj je jeknuo i pao licem okrenut podu. Dva Sigelova čoveka koja su došla na glavni ulaz, kao po dogovoru zaklonila su se iza oborenih stolova, pucajući na kauboje koji su tražili zaklon. Dva kauboja prišla su blizu Klavovom pratiocu i jedan od njih je pripucao i pogodio ovoga, ali je i sam dobio metak u vrat iz Klavovog revolvera. Za to vreme Kumbs je iskoristio minimalnu vremensku šansu i dograbio Kerol. Ona je pokušala da se otme, ali je Kumbs bio suviše snažan za nju.

Okrenuvši se, Pajri je ugledao Kumbsa zaštićenog ženinim telom. Ispalio je jedan hitac i metak se zario u zid iza Kumbsa. Kumbs je sada naperio revolver, a Kendal je sa poda povikao:

— Ne, Klabs, ne nju!

Pajri je gadno opsovao i nogom odgurnuo od sebe Kendala, koji je otpuzio u stranu drhtavih usana, bled, lica sjajnog od znoja. Skriven iza stuba, Dok Holidej je to posmatrao sa sve većim interesovanjem. Slutio je da se bliži trenutak kada neće moći da ostane po strani.

Čuo je kada je Kumbs povikao. — Baci revolver ili ćeš dobiti metak!

Klab Pajri je stajao čvrsto oslobođen nogama na pod, otkriven, prkosan. Neutoljiva mržnja ogledala se na njegovom licu i Dok je shvatio da će u svojoj mržnji Klab ići do kraja, ne obazirući se na žrtve.

U magnovenju, potegao je revolver neprimećen ni od koga i ispalio jedan jedini metak. Kuršum je izbio revolver iz Klavove ruke. Pajri se trgao, okrenuo, i glasno opsovao. Kumbs je grubo odgurnuo Kerol u stranu i, naperivši revolver na Pajrija, glasno povikao.

— Reci ostalima da bace oružje, mister!

Daleko od toga da se smatra poraženim, Pajri se osvrnuo po odaji. Nalazio se ispred pet naperenih revolvera. Iza njega jedan od njegovih pomagača bio je mrtav, a ona dvojica na kraju odaje nisu bila dovoljna da sa njima nastavi rizičnu igru.

— O kejj, pobedio si za sada, mister, neka bude kako kažeš — promumlao je.

Kumbs je dao znak svojim ljudima da izađu iz zaklona. Kada su se ovi pojavili iza oborenih stolova i iza šanka, Kumbs je rekao.

— Proveri naše ljude. Hoću da znam gubitke.

Kratko vreme vladao je žagor i zbrka jer su mrtvi i ranjeni prikupljeni na sredini odaje. Onaj visoki kauboj smrknutog lica, koji je prvi hitnuo bocu na Klaba, rekao je konačno nategnutim glasom.

— Simergan i Pouzi su dobili svoje. Holms je teško ranjen.

Kumbs je stajao mračno natmurenog lica, vilica čvrsto stisnutih nabreklih viličnim mišićima. Na kraju je, glasom sličnim promuklom lajanju, progovorio.

— Za ovo ćeš mi skupo platiti — obratio se Klabu Pajriju.

Muklo izgovorena psotka bila je jedini odgovor Klaba Pajrija.

— I mi smo smakli jednog od njihovih, Vile. Šta ćemo sada?

Visoki vođa goniča okrenuo se ka Holideju, koji je još uvek stajao sa revolverom u ruci, upola zaklonjen iza stuba.

— Kakva je vaša uloga u svemu ovome, mister? — zapitao je.

— Moja uloga je bila da zaštitim jednu mladu ženu. Niko ne bi trebalo da ima nešto protiv toga, zar ne?

Ne odgovorivši na pitanje, Kumbs se obratio Kerol, koja je sleđena strahom nepomično stajala pored šanka.

— O keji, gospođo, gubite se oдавде i ostanite što dalje. Biće ovde još gužve ukoliko moja stoka ne dobije hranu i vodu koja joj treba. Prešli smo suviše dugačak put da bismo dopustili da nas neko pljačka.

Kerol se dvoumila ne skidajući pogled sa Doka Holideja. No, kada joj je on pokretom glave dao znak da se udalji, ona je pošla ka vratima. Kendal se okrenuo da pođe sa njom, ali je Kumbs planuo.

— A ne, ti ne, gospodine. Ti još imaš dosta da objasniš.

Kendal je pobledeo. Kerol ga je zabrinuto pogledala i na njenom licu opet se ukazalo razočaranje. No, povukla se kada joj je Holidej ponovo dao mig da pođe i glasno zatražio piće kako bi privukao pažnju na sebe. Dok je krčmar služio Holideja, Kumbs je dograbio Klaba Pajrija za ramena i gurnuo ga uz

šank. Pokretom glave dao je Kendalu znak da mu se pridruži, a onda su i preostala dva Kendalova čovaka grubo dogurana preko odaje do njih. Ozbiljnog lica, Kumbs je rekao.

— Oдавде idemo pravo u magacin sa hranom, mister, i ti ćeš тамо organizovati stvar za mene. Za sve što uzmemo, nećemo platiti ni prebijenog dolara. A sad napred!

Kumbs je grubo gurnuo Klaba Pajrija ka sporednim vratima, ali je ipak potcenio spremnost revolvera da se bori. Istog trenutka, kada je prošao kroz vrata, Pajri je skočio ustranu, okrenuo se, izvukao revolver iz futrole i istovremeno opalio.

Metak je pogodio Kumbsa visoko u rame i sa izrazom neverice na licu, ovaj je lagano klonuo i pao nazad u odaju.

Posle prvog šoka stočari u salunu su otvorili paljbu i pripucali kroz vrata vukući istovremeno Kumbsa dalje od ulaza ka šanku. Pritiskujući jednom rukom ranu na ramenu, Kumbs je zaurao. — Ubijte tu hulju! Izrešetajte ga! Napunite ga olovom!

Goniči su zauzeli položaje pored prozora i vrata, ali kada su se pojavili i izvirili da pogledaju napolje, bili su odbačeni nazad žestokom paljbom i kišom kuršuma sa druge strane ulice. Kendal je požurio ka mestu gde je pored šanka stajao Dok Holidej i obratio mu se. — Nastaće, bogami, pravi pakao — rekao je. — Sigel neće dopustiti da mu se neko protivi.

Holidej ga je prezrivo pogledao i prešao preko Kendalovih reči. Po njegovom mišljenju, pakao je već bio nastao.

Mržnjom nabijen Pajrijevo glas je zagrmeo. — Pokrivajte prednji i zadnji deo saluna. Ti lupeži neće nam umaći.

Ejb Kendal je obrisav znoj sa čela, osvrnuo se unezvereno oko sebe, a onda potrao ka prednjem delu saluna. Jedan kauboj se okrenuo da ga u tome spreči, ali Kendal ga je očajnički odgurnuo u stranu i istrčao na trotoar. Kuršumi su zatijukali za njim pre nego što je krenuo u bezbednost suprotnog trotoara.

Kada je stigao tamo, na kraju ulice pojavio se Kord Sigel i odmerenim korakom pošao ka mestu događaja. Rukom je dao znak Kendalu da mu pride, ali Kendal se ustezao da napusti svoj zaklon. Ipak, kada je Sigel ljutito dreknuo na njega, Kendal je izašao iz dovratka obližnje trgovine i skrivajući se iza stubova nastrešnice, požurio ka njemu. Pored Sigela stajao je neki čovek smrknutog lica i izgled tog čoveka, isto toliko koliko Sigelova lutanja, još su podstakli Kendalovo nespojstvo.

Prišavši, Kendal je rekao. — Zdravo, Vese.

Ves Tardi, još jedan od revolveraša Korda Sigela, progundao je nešto umesto odgovora. No, Sigel je oslovio Kendala.

— Šta se desilo, Kendale?

Kendal je nervozno liznuo usne, očigledno nespreman da odmah da odgovor.

Na to je Sigel zagrmio. — Za ime božje, čoveče, reci! Je li Klab u nekoj nevolji?

Kendal je nervozno klimnuo glavom. — U velikoj nevolji. Ona grupa goniča stoke odbila je da plati cenu za stočnu hranu. Vođa goniča, neki Kumbs, tražio je objašnjenje od mene i ja sam mu rekao da potraži vas. Onda se umešao Klab, neko je kresnuo varnicu, revolveri su pripucali i sada tamo leže tri mrtva čoveka i nekoliko ranjenih.

Sigel je namrštit obrve. Bacio je kratak pogled do Vesa Tardija, a Tardi je samo ćutke izvukao revolver i proverio da li je pun.

— Kako sada stoje stvari, Kendale?

— Goniči su se zabarikadirali u salunu. Klab je svoje ljude postavio napolju, ali Vilijams i Biti su zarobljeni i nalaze se unutra sa goničima. Kumbs je ranjen, ne znam koliko teško, ali je ranjen. No, ipak je u stanju da izdaje naredbe i malčas je naredio da se njegovi ljudi bore do kraja.

Sigel je stajao na trotoaru, okrenut licem suncu, obuzet svojim mislima. Onda je rukom uklonio Kendala ustranu i promrmljao:

— Hajdemo, Vese. Izgleda da ću to morati sam da sredim. Pajri mi već ide na nerve svojom nesposobnošću da stvari drži pod kontrolom.

— Rekao sam ti da će tako biti — procedio je Ves Tardi kada su se uputili trotoarom. Tardi je bio nekoliko santimerata viši od Korda Sigela i skoro pola stope širi u ramenima. Dugačke i snažne ruke bile su mu opružene pored tela, a glavu je držao dignutu dok je crnim sjajnim očima posmatrao dva Sigelova čoveka, postavljena naspram fasade saluna. Pucnji su još uvek povremeno remetili gradsku tišinu, ali to izgleda nije smetalo Tardiju.

Sigel je dao znak Vesu Tardiju da ga prati i uputio se pravo u salon. Kada se njegova silueta pojavila u otvoru leptir vrata, Kumbs se istrigao od one dvojice koji su ga pridržavali i nanišanio na Sigela, koji je, na izgled, ostao miran i ravnodušan.

— Ja sam Kord Sigel. Čuo sam da tvoji kauboji imaju nekih neprilika sa mojim ljudima.

Goniči su stajali pored Kumbsa, iznenađeni i zbunjeni Sigelovom hrabrošću. Kumbs je gnevno graknuo.

— Tačno si čuo, Sigele. Dva moja čoveka su ubijena.

— I jedan od mojih — podsetio ga je Sigel. — To je zaista nesreća.

Sigel je laganim korakom prošetao po dugačkoj prostoriji, svestan da goniči nisu znali kako da se postave prema njemu. To mu je odgovaralo. Osvrnuo se bezbrižno po odaji i rekao.

— Kendal je pogrešio, mister. Trebalo je da vas uputi na mene. Meni se ne dopada nešto ovako, naročito ako u sukobu padnu žrtve. To nikome ne donosi dobro.

Kumbs ga je sumnjičavo pogledao i rekao.

— Tvoji ljudi su počeli, Sigele, a mi ćemo završiti. Neću da platim dolar po glavi za vodu i stočnu hranu.

— Koliko? — zapitao je Sigel.

— Čuo si me, dolar. Toliko je traženo.

Sigel je lagano odmahnuo glavom i pritvorno se osmehnuo. Bio je to lažan, lukav osmeh.

— To je greška. Do ovog okršaja uopšte nije trebalo da dođe. Evo šta ćemo uraditi. Ja ću povući moje ljude, vi ćete dobiti hranu i vodu za stoku, a onda ćete lepo otići. Ako nekome od vaših ljudi zatreba lekarska intervencija, pošaljite ga doktoru Watsonu na moj trošak. Njegova kuća je odmah pored obora za stoku.

Kumbs je držao ruku pritisnutu na ramenu i između zgrčenih prstiju nazirala se mrlja krvi. Bol mu je iskrivio lice.

— Ništa nećemo platiti za ono što uzmemo u ovom gradu, Sigele, a nećemo se maći odavde sve dok tvoje ljude ne vidim poredane na drugoj strani ulice sa revolverima u futrolama. Sem toga, ti ćeš ostati sa mnom sve dok ceo postupak ne bude završen i dok ne budemo spremni da krenemo.

— Dogovoreno — dobacio je Sigel kratko i Kumbs ga je opet sumnjičavo pogledao. Ostali njegovi ljudi bili su okupljeni oko šanka, a Vilijams i Biti, dva Sigelova čoveka,

stajali su između njih kao zarobljenici.

Sigel je ozbiljno pogledao tu dvojicu i rekao. — Vilijamse, idi reci Vesu i Klabu da odmah odvedu ljude na drugu stranu ulice. Pozovi Emosa Nana da i on dođe. Hoću da Nan, kao šerif ovoga grada, pokaže svoju vlast i spreči dalje razmirice.

Vilijams je s mukom uspeo da proguta vazduh i nije se ni makao. Na to je Sigel zaurao.

— Pođi iz ovih stopa, Vilijamse! Biti, dođi ovamo i više se ne mešaj. Ne želim da ovi ljudi imaju više neprilika sa nama.

Krvavog desnog rukava, Biti je ćutke odgurnuo dva goniča ustranu i prišao da stane pored Sigela. Kumbs je i dalje brižljivo motrio Sigela pokušavajući da odgonetne njegove namere, još uvek neodlučan duboko u sebi. Znao je da njegovi ljudi čekaju njegov sledeći potez.

Stajao je tako izvesno vreme pod budnim Sigelovim pogledom sve dok nije shvatio kako je njegova prva dužnost da misli o interesima onih ljudi čiju je stoku gonio na jug. Zbog toga je rekao.

— O kej, hajdemo. Ti napred, a ja za tobom. Moji ljudi će doći za nama i ako se ma šta desi... možeš biti siguran da će prvi metak iz mog revolvera biti namenjen tebi.

Sigel mu je uputio jedan nadmoćan pogled i okrenuo se da pođe. Ves Tardi čekao ga je napolju odmah ispred leptir vrata. Sigel ničim nije nagovestio Tardiju da želi da se stvar razvija drukčije nego što je počela. Okrunuo se i pošao niz ulicu, a Kumbs, pošto je najpre provirio i osmotrio ulicu, lagano je izašao za njim na trotoar. No, nasuprot paljbi koja je do maločas odjekivala, sada nije ispaljen ni jedan jedini metak. Njegovi ljudi pošli su za njim sa revolverima u rukama,

posmatrajući stroj od osam ljudi poredanih na drugoj strani ulice. Svi oni imali su oružje u futrolama.

Kumbs je pošao niz ulicu pored Sigela, osvrćući se obazrivo oko sebe. Nešto mu je govorilo da bi trebalo da bude oprezan. Sve ovo išlo je suviše lako. Sigel je sve njegove zahteve suviše lako prihvatio. Prešao je preko pucnjave, pogibije njegovih ljudi i smanjenje cene. Od jednog dolara po glavi pristao je na ništa... i to je Kumbsa zabrinjavalo.

IV

Kerol Oksli ušla je u salun odmah čim su Kumbs, Sigel i goniči napustili prostoriju. Tamo je zatekla Doka Holideja, koji je stajao pored šanka i krčmara Kepa, koji je krpom brisao uglaćanu površinu tezge. Pogledavši njih dvojicu, za trenutak je posumnjala da li se težak okršaj, u kojem su neki ljudi poginuli, uopšte stvarno desio. Obojica su izgledali mirni, bezbrižni i nezainteresovani. Za krčmara Kepa to nije bilo čudno, ali za nepoznatog došljaka jeste. Prisativši se njegovog postupka, osetila je potrebu da nešto kaže.

— Hvala što se maločas intervenisali, mister, mada ne verujem da sam bila u stvarnoj opasnosti. A gde je Ejb, Kepe? — dodala je.

Pre nego što je Holidej stigao da nešto kaže, Kep je digao glavu i napudivši usne, odgovorio.

— Pobegao je kao zec, mis Oksli.

Holidej je primetio da je Kerol stisnula usne. Pogledavši preko odaye, uputila se ka izlaznim vratima. No, Holidej ju je oslovio.

— Ja ne bih izlazio, mis Oksli. Još ne.

Kerol je zastala i upitno ga pogledala. Holidej nije mogao da obuzda osećanje da devojka nije bila svesna značaja većine Sigelovih postupaka

u gradu. Verovatno da nije bila svesna ni uticaja tih postupaka na njen odnos sa Ejbom Kendalom, koji je, po svemu sudeći, bio jedan od Sigelovih najamnika.

— A zašto ne? — zapitala je.

— Biće još gužve, eto zašto.

Kerol se okrenula Kepu i slegnuvši ramenima, krčmar je dodao.

— Mister Lonsdejl je u pravu, mis Oksli. Ovaj događaj je još daleko od krajnjeg raspleta.

Rumenilo je nestalo sa devojčinog lica. Pogledala je ka izlaznim vratima i ulici. Holidej je na to primetio:

— Mislim da bi za vas bilo daleko prijatnije da ostanete ovde i dopustite mi da vas častim pićem, mis Oksli. Ako je tačno ono što mislim, onda Kendal neće biti umešan u to.

Kerol je bacila letimičan pogled ka njemu i izraz zabrinutosti ukazao se na njenom licu.

— Zašto? Šta hoćete time da kažete?

— On nije revolveraš, mis Oksli. Ne znam kakav je njegov položaj kod Sigela, ali očigledno da se od njega ne očekuje da se bori kao ostali. Sigel ima dosta drugih koji će izvesti pokolj.

— Pokolj? — ponovila je Kerol. Pokretom ruke zabacila je neposlušan pramen kose sa čela i Holidej je ugledao rumenu mrlju na mestu gde ju je nešto ranije Kumbs udario.

— Da, pokolj, gospođo. Ovi goniči imaju još i te kako da se bore ako žele da stoku izvuku odavde.

— Dobiće hranu koja im je obećana, ali kad budu pošli, Sigel će ih sačekati u zasedi — rekao je Kep. Nastavio je da briše šank kao da uopšte ništa nije rekao, ali je ipak nekoliko puta pogledao Holideja da bi procenio izraz njegovog lica.

Holidej je, međutim, posmatrao Kerol i pratio izraz njenog lica. Bilo mu je jasno da je njegovo mišljenje o njoj bilo tačno. Ona o tom gradu nije znala skoro ništa.

— Zašto onda neko nešto ne preduzme? — zapitala je Kepa direktno, nastojeći da ne gleda Holideja, svesna da svaki njegov pogled budi u njoj osećaj sličan drhtavici. Nije mogla da shvati šta je to, ali znala je da takav osećaj do sada nije poznavala i da joj nije neprijatan.

— Zato što ti goniči traže kavgu bar isto toliko koliko i Sigel, mis Oksli — objasnio joj je Kep. Digao je glavu i pogledao je u oči. — Morate to razumeti, Sigel je pokušao da ih prevari, a Kumbs i njegovi goniči ne pripadaju onom soju ljudi koji će mirno stajati i pustiti da budu prevareni. Bilo je poginulih sa oboje strane i to se neće zaboraviti. Vi samo ostanite ovde i ne mešajte se, a ja vam kažem da će do večeri sve opet biti normalno.

Kerol je sada izgledala zaista potresena. Prišla je šanku i resko izustila:

— Zar vi hoćete da mi kažete da će još ljudi poginuti zbog te stočne hrane, a da niko neće preduzeti ništa da to spreči? Zar u ovom gradu nema nijednog čoveka koji ima hrabrosti da to spreči?

Kep je samo slegnuo ramenima, a Holidej je progovorio:

— Nema, a i da ima, to ne bi bilo moguće jer se sukob ne može sprečiti. Uostalom, to je njihova stvar.

Kerol mu se žustro okrenula. — Hoćete da kažete da vas se to ne tiče. A zašto ste se onda maločas umešali?

— Zato što ste vi bili u opasnosti. Imao sam već dovoljno kontakta sa Pajrijem da bih znao da vaš život neće smatrati dovoljno značajnom preprekom, koja će ga zadržati da ne puca na Kumbsa. I Kendal je to shvatio i pošto on nije bio u stanju da nešto učini, ja sam se umešao.

Kerol je nervozno liznula usne, a onda obrisala šake o suknju. Suknja joj je još uvek bila malo prljava od pada na pod. Ona je te fleke tek sa-

da primetila, pa je pokušala da ih ukloni. Ito, to joj nije uspelo.

— Ejb je bio na podu — pokušala je ona da ga brani.

— Da, bio je na podu i to mu je odgovaralo — rekao je Dok ne mogavši da se uzdrži da bocne Kendala, iako je znao da će time povrediti i devojkicu. No, smatrao je da joj treba otvoriti oči i da joj u njenom položaju istina može samo pomoći. Pošto ju je neko vreme ćutke gledao, dodao je. — Mislim da neće škoditi ako to znate.

Kerol je žustro stisnula pesnice i Holideju se učinilo da će kao razmažena devojkica lupiti nogom o pod. — Kako se usuđujete da tako govorite o čoveku za koga ću se udati? — zapitala je.

Holidej je značajno digao obrve i napucao usne kao da će tiho zviznuti, ali zvižduk se nije čuo. — Tako? — rekao je posle nekoliko sekundi.

— A šta tu nije u redu, mister Lonsdejele? — kresnula je Kerol.

— To je vaša stvar i nije važno šta ja mislim — odvratio je na to Dok.

— Ali, ja sam vas pitala šta tu nije u redu. Ejb Kendal je oduvek bio dobar prema meni i voli me. Kada su moji roditelji umrli, on me je pozvao ovamo i od tada brine o meni. Ne vidim ničeg lošeg u tome što ću se udati za njega i ne želim da čujem ništa protiv njega. Možda on nije neki surov tip koji je spreman da se tuče i poteže revolver, ali nije ni kukavica. Ako bi se desilo nešto zaista važno, on bi pokazao kakav je.

Holidej je lagano odmahnuo glavom. Tog trenutka pozeleo je da uništi Kendala, da sruši nezasluženi mit o njemu u devojčinim očima. Učinilo mu se nepravičnim, čak bogohulnim da, zahvaljujući devojčinoj zabludi, čovek bez vrednosti nezasluženo uživa prednosti koje pripadaju samo pravim ljudima. Revolt u njemu je pobedio i on je postao skoro grub.

— Mis Oksli, ako se desi nešto zaista važno, on će pasti u nesvest.

Iz Kerolinog lica nestala je i poslednja kap krvi. Ona je prišla Doku, unela mu se u lice, ne skrivajući prkos u svojim lepim očima.

— Nemate pravo da tako govorite! — prasnula je.

— Niko u ovom gradu nema nikakva prava, draga, lepa damo — rekao je Dok Holidej ležerno. — Krajnje je vreme da to shvatite. Sigel upravlja ovim gradom, ako to niste znali. On poseduje i Kendala.

— A zašto ste se onda vi u sve to mešali, mister Lonsdejle? Da li zbog toga što ste vi jedini hrabar i jak čovek, hrabriji i sposobniji od svih ostalih.

Holidej je procenio da je bio previše oštar i da je nepotrebno izazvao njenu ljutnju, ali prikriveni Mefisto, koji živi u svakom čoveku, nije mu dopuštao da se vrati. Sa jedva приметnim osmehom na krajevima usana, on je kratko rekao.

— Zbog toga što za mene Sigel ne znači ništa, mis Oksli. Ja radim ono što hoću, a ovde neću dugo ostati.

— Da, radite što hoćete i čuvate se da ne upadnete u neprilike, kad god to možete. A onda kada ste meni pomogli, šta ste zauzvrat očekivali?

— Samo jedan lep, ljubazan osmeh — kazao je Dok.

Njegov smiren, ležeran, ponekad pokroviteljski način ophođenja ljutio je Kerol. Ona se bez reči okrenula i ne hajući za njihova upozorenja, izašla iz saluna.

Holidej je uzeo bocu sa brendijem i nasuo sebi piće u čašu. Zapažao je da ga Kep sada posmatra sa mnogo više pažnje nego ranije. Krčmar je i sam uzeo bocu i nasuo sebi jednu čašu. Dok je sipao, progovorio je glasom koji više nije zvučao ravnodušno.

— Klub Pajri će biti vrlo ljut zbog vašeg učešća u svenu ovome.

Lonsdejle. Zar baš morate da ostanete u gradu?

Holidej je samo klimnuo glavom.

Posle kratkog mrštenja, Kep je upitao tišim glasom.

— Privatna stvar?

— Najprivatnija.

Kep je slegnuo ramenima i vratio bocu na policu. Kada je Holidej zavukao ruku u džep da izvadi novac, Kep je odmahnuo rukom.

— Ostavite to, novac će vam verovatno trebati, pogotovo ako Sigel zaključi da je vaša krivica što su stvari ovde pošle naopak. On obično ne voli kada mu se stane na žulj.

— A ne, ja uvek plaćam svoje piće — rekao je Dok i stavio novac na šank.

Naslomljen na ivicu šanka, Holidej je raspoloženo gledao u svoju čašu sa pićem. Do njegovih ušiju dopirao je razgovor sa ulice. Izabrao je glas Kerol, a malo kasnije kada je čuo i Kendalov glas, shvatio je da to napolju govore dvoje budućih supružnika. Zaključio je da mu ta devojka nije interesantna sve dok toliko ceni Kendala, čoveka bez prave vrednosti.

Obrativši se Kepu, rekao je: — Tražim čoveka koji nosi dva revolvera i ima tanke crne potkresane brkove. On je tip koji bi se lako mogao uklopiti u Sigelovu bandu. Da li ga poznajete?

Kep ga je izvesno vreme ozbiljno gledao, a tek onda odgovorio: — Lonsdejle, ja sam krčmar. Ja ovde zarađujem dosta novca i dobijam svoj deo zahvaljujući tome što Sigel nema ništa protiv da bude tako. On smatra da čist i uredan salon, u kojem se prodaje dobro i jeftino piće, zadovoljava ove građane. I znate, to je moj jedini interes ovde u Henu.

— Ja sam samo pitao — ponovio je Holidej.

— A ja sam vam na to jasno odgovorio, Lonsdejele. Ne mogu reci da mi se sviđate, niti da mi se ne sviđate. Ne želim ni jedno ni drugo. Sve što želim da kažem, ako ste voljni da me saslušate, jeste da niko do sada nije uspeo da se nekažnjeno suprotstavi Sigeiu. On vam je dopustio da ostanete u Hevenu, a ja ću vas poslužiti onim što želite. Ako to jednoga dana on ne bude hteo, to će biti vaš problem.

Rekavši to, Kep se udaljio niz šank. Proveo je nekoliko minuta nameštajući stolove i stolice širom prostorije. Došavši ponovo na svoje mesto iza šanka, pogledao je Holideja, koji je zamišljeno blude pogledom preko ivice čaše.

— A zašto vam je potreban taj čovek, Lonsdejele? — zapitao je.

— Ubio je jednu meni dragu osobu — rekao je Dok ne želeći da objašnjava.

Kep se na to nije iznenadio. — Dobro, ako vidim nekog čoveka nalik na toga koga ste opisali, mislim da ću vas obavestiti. Do sada ga nisam video.

Holidej nije ništa odgovorio. Verovao je Kepu da nije video ubicu, što je značilo da postoje zaista male šanse da je taj čovek bio u gradu.

Odmaknuvši se od šanka, ispio je piće do kraja i spustio čašu na uglačanu ploču baš u trenutku kada je sa kraja grada do njih dopro odjek revolverskih pucnjeva.

Holidej je gurnuo čašu prema krčmaru i okrenuvši se, pošao prema lepru vratima. Zatekao je Kendala i Kerol na trotoaru, oboje zagledane u pravcu završetka ulice. Ne odujući ničim da je primetio njihovo prisustvo, Holidej je sišao sa trotoara i pogledao i sam u tom pravcu. Pogledavši ga iz blizine, Kerol je na njegovom licu ugledala nagoveštaj brige, ali to je prošlo kao kratak blesak munje, a odmah potom

Holidej se laganim korakom uputio prema hotelu.

Kerol je sačekala da Holidej zamakne u predvorje hotela pre nego što je primetila:

— On je neki vrlo čudan čovek, Ejbe.

— Lonsdejl? — zapitao je Kendal odsutno. On je još uvek bio bleđ od malopredašnjih događaja u salunu, a sada je bio i uznemiren zbog pucnjave koja se čula na kraju grada.

— Da, mister Lonsdejl — odvratila mu je Kerol kratko. — Koga drugog smo videli za poslednjih nekoliko minuta?

Kendal je pogledao devojkicu u lice i sam dosta resko odgovorio. — Do vraga, ne budi tako na kraj srca, Kerol. Što stvari mi se mota po glavi. Lonsdejl je neobičan čovek, to je tačno, ali ipak mi je milo što se umešao onda kada je trebalo. Onaj prokleti tvor Pajri mogao te je povrediti.

— Zaista je mogao, Ejbe i zbog svog mešanja mister Lonsdejl može zapasti u ozbiljne neprilike sa njim, je li tako?

— Možda. To zavisi samo od Sigeila.

— Ti imaš nekog uticaja na njega, zar ne, Ejbe? Ti radiš za njega, vodiš mu knjige, poslovanje. Verovatno da, ako bi mu ti rekao...

Kerol je zastala u pola rečenice kada je zapazila da je iz Kendalovog lica nestalo poslednje kapi krvi. Prvi put od njenog dolaska u Heven, ona je sada svog verenika videla na sasvim drugi način nego što ga je do tada uvek gledala... on više nije bio mladi sused, lepo vaspitan, inteligentan, prijatan na neki svoj osoben način, on je sada izgledao zbunjen, nespokojan, krajnje nesiguran u sebe, skoro uplašen.

— Ti valjda imaš neki uticaj na

njega, je li tako, Ejbe? — insistirala je ona na odgovoru.

— Da, naravno.

— I ti ćeš se zauzeti za mister Lonsdejla?

Kendal je umorno slegnuo ramenima.

— Možda ipak neće moći mnogo da učinim. Sigel ima svoje planove radi samo ono što se njemu dopada. Nije verovatno da će obratiti mnogo pažnje na ono što mu ja kažem.

— Ali, ti ćeš ipak reći svoju reč u korist mister Lonsdejla je li tako, Ejbe?

Kendal se okrenuo prena njicu zaboravljajući za trenutak pucnjavu koja je dopirala sa kraja grada. Neko vreme pažljivo ju je gledao ne propuštajući da zapazi kako ona gleda u pravcu hotela.

— Čini mi se kao da ti je on vrlo važan, Kerol — rekao je.

Ona mu je uzvratila nepokolebljivim pogledom i pri tom lako odmahнула glavom.

— Svaki čovek koji bi mi spasao život, bio bi mi važan. Ejbe. Ako ti ne budeš hteo da se zauzmeš kod Korda Sigela, ja ću. Idem odmah sada, jer ne želim da stojim na ulici i slušam tu strašnu buku, znajući za mogućnost da u tom trenutku ljudi ginu.

Rekavši to, Kerol se vratila u salun. Prošla je kroz dugačku odaju a da skoro nije ni pogledala u Kepovom pravcu. Kepu to nije ništa smetalo. Njemu se Kerol Oksli sviđala. Smatrao je da je saviše dobra za Kendala, koga je prezirao. Ako je želela da drži nos dignut, onda je to, bar što se Kepa tiče, bilo u redu, ukoliko je to držanje imala zbog toga što se ljutila na Kendala, koji je nešto učinio ili nije učinio.

Napolju na trotoaru Ejbe Kendal je izustio kletvu i zamislio se o svom položaju u tom gradu. Stra-

hovanje o njegovom položaju u Sigelovoj grupi, koje ga je s vremena na vreme i ranije mučilo, postalo je sada još veće. Nije znao da li da i dalje ostane gde je ili da ode, tim pre što bi odlaskom mnogo izgubio. Stajao je i puštao da ga sunce greje, izmamljujući nove graške znoja na njegovo čelo. U tom trenutku žarko je želeo da vreme i događaji stanu.

Sa odmorišta spoljnih stepenica hotela Holidej je posmatrao okršaj u gradskom predgrađu. Bio je zadovoljan što se njegovo mišljenje o Kumbsu pokazalo tačnim. Kumbs je uspeo da pokrene stado iz stočnih obora, ali nije upao u Sigelovu zamku time što bi sve svoje ljude poslao da pođu sa stadom. Mora biti da je sa nekolicinom svojih ljudi ostao u stočnim oborima odakle je štitio odlazak celog krda. Sa četvoricom ljudi Kumbs se tog trenutka nalazio kod udaljenih ograda stočnog obora i odatle žestoko uzvraćao paljbom, što je potpuno kvarilo Sigelove planove. Holidej je pretpostavljao da će do zalaska sunca krdo biti dovoljno daleko da će Kumbs tada moći da se povuče da bi otpor pružio negde dalje na putu. Bilo je verovatno da će tu taktiku primenjivati sve do granice.

Sa balkona spoljnih stepenica Holidej je ušao u hodnik a zatim u svoju sobu da se odmori i razmisli o situaciji i svom položaju u gradu, ne previše zabrinut zbog onoga što se desilo, ali svestan da između njega i Sigela mora doći do daljeg zahlađenja, koje bi se čak moglo završiti i krvoprolivom. Sigel je mogao odlučiti da u arenu ubaci Pajirija, a možda čak i Vese Tardija. No, to ga nije zabrinjavalo. Osećao se sposobnim da izađe na kraj sa svakim od njih ponosob, a pod no-

voljnim okolnostima možda i sa obojicom.

Zatvorio je vrata za sobom i po navici okrenuo ključ u bravi kada je čuo šum lakih koraka osobe koja se pela uz stepenice, a zatim nastavila hodnikom, da bi se zaustavila ispred njegovih vrata. Sekundu ili dve kasnije, začuo je kucanje i ma koliko da je to očekivao, on se trgao.

— Ko je? — zapitao je.

— Ja, Kerol Oksli. Mogu li ući za čas?

— Naravno — odgovorio je Holidej posle kratkog razmišljanja i otključao vrata. Šta je Kerol mogla tražiti od njega posle onako žustrog rastanka u salunu?

Otvorio je vrata i Kerol je neodlučno ušla.

— Čemu treba da zahvalim za čast koju mi ukazujete?

— Zatvorite vrata, mister Lonsdejele — rekla je Kerol namrštenog lica. — Ne želim da nas svi čuju.

— Ali, mislio sam...

— Moj ugled je moja stvar — nastavila je devojka oštro — Uopšte uzev, ne bi trebalo da sam ovde, ali zbog toga što ste mi spasli život, osećam izvesnu obaveznu prema vama.

— Zar? — izustio je Dok i pokazao joj rukom na stolicu — Izvolite sedite.

— Nema potrebe, biću kratka — rekla je devojka odsečno — Želim da vam se odužim i zato sam došla da vas obavestim da je Sigel rešio da vas ukloni.

Holidej je tiho zviznuo — Zaista? A kako to mister Sigel misli da izvede? Da me ubije? I otkuda vi to znate?

— Čula sam kada su razgovarali u Sigelovoj poslovnici pored saluna. Koliko sam saznala. Ves Tardi treba da vas izazove. Ali pazite, Sigel je lukav i smišće možda neku podvalu.

Holidej je klimnuo glavom i pogledao Kerol, koja nije skidala pogled sa njegovog lica. Ta devojka pričavala je veliki značaj svom poduhvatu i gledala ga je toliko ozbiljno da Dok nije mogao da se ne osmehne. Za čoveka čiji je život stalno visio o koncu, Sigelova zavera nije bila ništa neobično. Ali, Kerol nije tako shvatala i njegov osmeh ju je uvredio.

— Šta, ne verujete mi? — rekla je. — Kažem vam.

— Ne, ne! Verujem vam — odgovorio je Dok skrećući odjednom razgovor u komičnom pravcu jer se, kao što to ponekad biva u slučajevima smrtne opasnosti, u njemu odjednom probudila neodoljiva potreba da se našali sa tom devojkom. — Ne znam samo kako da vam zahvalim što ste me obavestili?

— Nije potrebno da mi zahvaljujete — odvrtila je devojka odlučno. — Ja sam vaš dužnik i samo vam uzvraćam...

— A ne, za uslugu koju sam ja vama učinio očekivao sam osmeh, a vaša usluga je daleko veća i od mene bi se moglo očekivati da učinim nešto mnogo više od puke verbalne zahvalnosti. Kada dobro razmislim, sve više mi se čini da je moja zahvalnost toliko velika da mogu učiniti samo jedno.

Rekavši to, Holidej je odjednom prišao korak bliže, pružio ruke, nešto obgrlio devojku i privukavši je sebi, pritisnuo svoje usne na njene sočne, mekane usne, poluotvorene od zgranutosti, kao spremne za poljubac. Zadržao ju je tako čvrsto stisnutu u zagrljaju nekliko sekundi, jer je toliko vremena trebalo da se Kerol pribere od totalnog zaprepašćenja i da se otrgne od njega. Dok ju je pustio i ona se kao divlja mačka bacila na njega. Zamahnula je, ali je Dok uspeo da je uhvati za ruku i zadrži šamar koji mu je namenila. Shvativši svoju nemoć, Ke-

rol je istrгла ruku iz njegove i uz prigušen krik potrčala napolje. Na vratima je zastala i sevajući očima, doviknula:

— Vi ste gadan, odvratan prostak, Lonsdejele. Nije trebalo da vas opominjem. U svakom slučaju, bar mi neće biti žao kad vas vidim mrtvog. Naprotiv, radovaću se tome!

Odjek njenih žustrin koraka zamro je u hodniku i Holidej se nasmejao. Njena naivna ljutnja ga je za nekoliko trenutaka odvojila od sumorne svakidašnjice. Zatvorivši vrata, on se spustio na krevet. Stavio je revolver pod jastuk i predao se prijatnom dremežu.

U zalazak sunca pucnjava je prestala. Kord Sigel došao je glavnom ulicom kao oluja, obraćen Vesom Tardijem i ostalim svojim ljudima, koji su odmah pohitali ka konjima, i mrgodnim Klabom Pajrijem, koji ih je požurivao. Kada su revolveraši već bili u sedlima, Sigel je jetko doviknuo Pajriju:

— Zabrljao si ovu stvar. Pajri. Zato pođi za Kumbom i kako znaš celo krdo do poslednjeg roga vrati u Heven. Jesi li me razumeo, Klab?

Pajri je ćutke klimnuo glavom. Sigel se okrenuo i ušao u salun. Dozvao je Kepa i zatražio niče. Pre nego što je Kep nadio dve žake za Sigela i Tardija, iz kancelarije u dnu saluna izašao je Ejt Kendal. Izgledao je nervozan i ušaošćen.

— Klab reče da si ti zabrljao Kendale. Šta kažeš na to? — planuo je Sigel.

Iz Kendalovog lica nestalo je krvi. — Vraga sam zabrljao! — rekao je nastojeći da izgleda uverljiv. — Pajri je hteo da puca na Kumbu, koji je pred sobom držao Kerol. Umešao se Lonsdejl i hicem mu izbio revolver iz ruke.

— A gde je sada Lonsdejl? — za-grmeo je Sigel. — Pođi, nadi ga i dovedi ga ovamo, Kendale.

Još dok je Sigel govorio leptir vrata su se širom otvorila i Dok Holidej, alias Lonsdejl, ušao je unutra. Škripa leptir vrata navela je Sigela da se okrene. Ves Tardi pored njega nije se okrenuo, već je bacio pogled u ogledalo. Njedan mišić na Tardijevom licu nije se pomerio kada je ugledao svoju buduću žrtvu.

— Uđi, Lonsdejele — rekao je Sigel oštro. — Možda si sada u većoj nevolji nego što si ikada bio a možda nisi. Videćemo šta imaš da kažeš u svojoj odbranu.

Holidej je gipkim korakom prešao preko odaje, hladan samouveren, dostojanstven, što je u Tardiju izazvalo poštovanje. Znao je po tome da Lonsdejl nije čovek za potcenjivanje.

Holidej je kratko pogledao Vesa Tardija, a onda skrenuo pogled na Sigela. Smirenim glasom, rekao je.

— Pajri je nameravao da puca na jednu ženu. Nisam razumeo kako tako nešto može biti dobro i pucao sam mu u ruku. I u čemu je sada nevolja?

— A odakle si pucao? — zapitao je Ves Tardi.

— Sa tog istog mesta gde ti sada stojiš. Tardi -- objasnio je Kep žurno. Pokazao je zatim prema Kendalu i dodao — Pajri je stajao tamo gde je Kendal sada.

Tardi je nabrao obrve. Sigel ga je ozbiljno odmerio ne shvatajući na šta Tardi cilja. U principu nije voleo da neko od njegovih ljudi vodi glavnu reč kad je on tu, ali Tardi je bio izuzetak. Sa stajem trijumfa u crnim očima, Tardi je rekao zapovedničkim glasom.

— Kendale, izvadi revolver.

Kendal je zinuo i u isto vreme poledeo. Počeo je da odmahuje glavom.

— Uradi što ti kaže — naredio je

Sigel. Kada je Tardi izvukao revolver, on se sklonio ustranu. Kendal je kolebljivo izvukao revolver iz futrole. Ruka mu je podrhtavala kada ga je počeo dizati. Tardi je opalio i kuršum je izbio revolver iz Kendalove ruke.

Tardi je samouvreno pogledao Holideja, no Holidej je, ne gledajući u njega, rekao:

— Lakše nego što izgleda, zar ne?

Tardi je vratio revolver u futrolu i promrmijao.

— Mnogo štošta je meni lako, Lonsdejle. Hteo sam da to znaš.

Sigel se osmehnuo i obratio se Holideju.

— Okej, dosta je ludorija — kazao je oštro. — Sprečio si Pajrija da ubije jednu ženu, Lonsdejle, ali si istovremeno napravio zbrku u mom gradu.

— Da je Pajri bio sposoban da sredi Teksašane, moje mešanje ne bi ništa smetalo. Greška je u njemu.

— To je jasno, Lonsdejle, ali šta sada? Misliš li da ću dopustiti da ostanem u gradu?

Holidej je još jednom zaključio da mora biti lukav. — A zašto da ne? Ja nikome ne smetam. Želim samo da me ljudi ostave na miru nekoliko dana i ako nađem ono što hoću, ja ću otići. Međutim, ne volim kad me neko požuruje.

Kord Sigel je ispio svoje piće i preko šanka pružio čašu Kepu. — Naravno to brzo.

Zatim se ispravio i oštro rekao: — A šta je to što ti ovdje tražiš, Lonsdejle?

— To je moja stvar.

— Ima li to neke veze sa mnom?

— Nema.

Sigel je pružio ruku i uzeo čašu. Prinevši je usnama, promrmijao je: — Mogao bih te upotrebiti. Jesi li zainteresovan?

— Nisam.

— Zašto? Ja dobro plaćam.

— Imam novca koliko mi je potrebno, a ono što me interesuje mislim da je važnije. Uostalom, imaš već dovoljno ljudi.

— Imam ih toliko da te grad pun njih to nemoj da zaboraviš. Što se tiče ovog incidenta sa ženom da se njoj nešto desilo, ja bih Pajrija živog oćerao. Nije mi ništa da poslove završavam uz žrtvovanje žena. Samo iz tog razloga možeš ostati u gradu. Ali, gledaj svoja posla i ako se nešto desi, ne mešaj se. Jesmo li se razumeli, Lonsdejle?

Holidej je slegnuo ramenima i klimnuo glavom. Spor je na izgled bio rešen, ali baš to je nagoveštavalo da se bura približava. Od lukave zmijske kao što je bio Sigel, zlo je trebalo očekivati baš onda kada je to najmanje verovatno. Uostalom, Kerol ga je upozorila i on je verovao da je devojkica govorila istinu, ali u tom momentu nije video odakle bi opasnost mogla naići. Ves Tardi je stajao pored šanka okrenut ka njemu i gledao ga iz dubine pod-muklih, crnih očiju. Holidej je znao značenje tog pogleda i slutio je šta će uslediti. Ali, pitao se kakav potez treba da očekuje. I od koga? Da li će se suočiti samo sa Tardijem ili još sa nekim? Ne pokrećući glavu, obleteo je pogledom prostoriju i nije primetio ništa neobično. Čak ni na licima prisutnih nije zapazio uobičajeno iščekivanje, jer je Sigelova lukava igra bila do krajnosti ubedljiva. Tek kada je Tardijev ledeni glas presekao tišinu kao rez noža, prisutni su se prenuli.

— Ti si dosadan čovek, Lonsdejle, ali i vrlo vešt lažljivac — rekao je. — Uspeo si da zavaráš sve, pa i Sigela. Ali, mene nisi. Ja ne volim kad se oko mene muva neko ko poteže revolver... tobož radi zaštite žena. Ne volim takvu vrstu džentlmena! Zato ti ostavljam da

biraš. Ili napusti grad, ili... potegni revolver.

Holidej je prineo čašu usnama ispio ostatak tečnosti. Ostavio je čašu na šank, skupio i raširio šaku da bi pojačao cirkulaciju krvi u prstima i spustio ruku pored tela. Kendal se žurno izmakao ustranu, da ne bi stajao iza njega.

— Ovo je sasvim nepotrebno, Tardi — progovorio je kratko. — Sasvim nepotrebno. Ja želim samo da me ostavite na miru.

— Ne dopada mi se tvoj zadah, mister — procedio je Tardi i ruku nalik na kandžu spustio nadomak futrole. Holidej se nije ni makao. Stajao je mirno, nogu malo razmaknutih, kao ukopan u pod, i nestrpljivo gledao Tardija u oči, očekujući ono sevanje zenica koje pretihodi potezu ruke. Stajao je i čekao napet do poslednjeg nerva, odlučan da prevari smrt koja se u licu Vesa Tardija cerila na njega.

A onda je ugledao njen lik, onaj kratak blesak u dubini Tardijevog oka, ubilački plamen koji sevine pre nego što zver ščepa žrtvu. Skoro istog trenutka Tardijevo rame spustilo se naniže, a odmah zatim ruka sa revolverom poletela je na gore, a grub palac već je zatezao obarač njegovog „kolta“. Iskra ubilačkog zadovoljstva u njegovim očima plamula je u vatru radosti i izraz samopouzdanja razlio se na njegovom licu. U tom trenutku on je Holideju ličio na čoveka koji je često činio to što sada čini i kome se to što čini dopada.

Holidejeva ruka istovremeno se pomerila brzinom munje. Njegovi dugi prsti dograbili su dršku, revolver je izleteo iz futrole i u treptaju oka iz cevi pištolja dva puta je suknuo plamen i dim, a dva gromka pucanja potresla su prostoriju.

Sve se odigralo u deliću sekunde. Jedan metak pogodio je Tardija u istom trenutku kada je njegov re-

volver planuo i metak iz njegovog pištolja promašio je cilj. Revolveraš je ispustio revolver, zaljuljao se i pružio ruku da se osloni na šank. Ali pre nego što je pao na zemlju, začulo se muklo stenjanje, cepanje tkanine, zavesa na orvoru hodnika se pod teretom ljudskog tela pocepala i jedan čovek sa zapetim revolverom u ruci srušio se na pod saluna i okrenuo se na leđa. Između njegovih staklastih očiju crvenela se rupa od kuršuma, a tanak mlaz krvi slivao mu se niz čelo i obrvu. Prvi metak iz Holidejevog revolvera pogodio je skrivenog ubicu, koji je vrebao iza zaves da istovremeno sa Tardijem ispali smrtonosni hitac. To je bila karta na koju su Sigel i Tardi igrali. Odmah za njim i Ves Tardi srušio se kao klada.

Ni jedan od njih nije se više pomerio.

Sigel je ustao sa svoje stolice pored šanka. Široko razrogačenih očiju, Kendal je uzmakao nekoliko koraka odmahujući glavom sa nevericom. On lično video je kada je Ves Tardi u drugim gradovima ubio četiri čoveka i nije mogao da veruje da može biti pobeđen. Nije to verovao čak ni sada, kada je pred sobom video Tardija mrtvog.

Kep se uspravio iza šanka i pogledao Holideja. U tom trenutku nije postojao ni jedan živ čovek prema kome bi osećao više poštovanja.

Sigel je nogom odgurnuo stolicu i prasnulo. — Ovo se neće ovako završiti. Lonsdeje.

Zatim je prišao Tardiju i vrhom noge okrenuo ga na leđa. Kratak pogled bio je dovoljan da vidi da je Tardi mrtav. Opsovao je glasno i okrenuo se na petama. Izašavši kroz leptir vrata, oonovo je glasno opsovao.

Ne pokazujući osećanja, Kep je rekao. — Da sam na vašem mestu, ja bih otišao iz grada, Lonsdeje.

— Ali, niste na mom mestu.

— Jeste li vi ljudi? Ako ne može da vas tuče pošteno, on će to učiniti na neki drugi način.

Holidej se naslonio na šank i pogledavši Kendala u ogledalu, progovorio:

— Kendale, recite svima da ne želim da mi se ni u jednom trenutku neko nađe iza leđa. U protivnom, moraću nešto da učinim, i to brzo.

Kendal je smesta reagovao. Izašao je napolje brišući čelo. Ali pre nego što je izašao, Kep je doviknuo za njim:

— Dobro bi uradio da nađeš nekoga da sahrani Tardija, Kendale. To je tvoj posao, ne moj.

Rekavši to, Kep je nalio Holideju piće u čašu.

V

Dva dana su prošla i Kord Sigel se retko pojavljivao van svoje kuće na kraju grada. Kada se ipak pojavio, izašao je samo u dvorište da sa rukama na leđima prošetala nekoliko puta gore-dole, sa izgledom čoveka koji ima krupnih problema, koje nije u stanju da reši. Ali ako su neki ljudi tako mislili, sa Dokom Holidejem to nije bio slučaj.

On je stajao ispred saluna puštajući da vreme lagano teče i razmišljao o tome da li da krene iz grada ili ne kada je ugledao šerifa Emosa Nana kako čisti trem ispred svoje kancelarije.

Sačekao je da šerif završi svoj posao, a onda se odvojio od stuba na koji je bio naslonjen i uputio se ka njemu. O Klubu Pajriju nije bilo nikakvih novosti i Holidej se interesovao da sazna šta se desilo sa Kumbsom, nadajući se da će se Pajri uskoro vratiti i otkriti pred građanima ovoga grada da nije uspeo u svom poduhvatu i da je u sudaru između Kumbsa i Sigela ovaj prvi ispao pobednik. Možda će to

saznanje dati hrabrosti nekima u gradu da se bore za svoja izgubljena prava, mada je Holidej u to dosta sumnjao.

Sigurnim, laganim korakom išao je trotoarom osećajući atmosferu dokolice u gradu i ne obraćajući mnogo pažnju na ljude pored kojih je prolazio, a koji su ga posmatrali sa skrivenim interesovanjem. Emosa Nana zatekao je u njegovoj kancelariji za pisačim stolom, u listanju nekih papira. Kada je Holidej ušao, Nan je nervozno digao pogled i nastojeći da održi svoj autoritet, nabusito upitao:

— Zar ti nikada ne kucaš, Lonsdejele?

Holidej se nije potrudio ni da odgovori.

Prešao je lagano preko odaje i seo na sto ispred Nana, a ovaj je značajno, ljutito pročistio grlo i promumlao:

— Dakle, šta je razlog tvog dolaska, Lonsdejele?

Holidej gđ je sa visine pogledao, prikrivajući odvratnost koju je osećao. Od prvog kontakta sa Nanom on ga je pažljivo procenjivao i sada je smatrao, ne uzimajući u obzir Nanov izdajnički potez onog dana kada je Holidej došao u grad, da postoje i mnogi drugi razlozi zbog kojih bi tog čoveka trebalo prezirati. Nan je bio, do srži, prava pravcata kukavica.

— Tražim jednog čoveka koji je došao ovim pravcem, Nane — rekao je. — Može biti da je taj čovek učenjen zbog nekih zločinačkih aktivnosti i ako jeste, ti verovatno imaš poternicu sa njegovom slikom. Daj da pogledom tvoju arhivu poternica.

Nan se zavalio na naslon stolice i odmahnuo glavom.

— To je moja privatna stvar, Lonsdejele. One poternice za koje smatram da je trebalo izložiti javnosti, izložio sam napolju na oglasnoj tabli. Možeš da ih pogledaš.

— To sam već i učinio, Nane. Čovek koga tražim nije među njima.

— Onda ga nećeš ni naći, jasno?

Holidej se nagnuo napred i oslonio se rukama na sto, a u Nanovim očima blesnuo je izraz nelagodnosti zbog Holidejeve blizine.

Zategnutim glasom, Holidej je rekao. — Daj mi ovamo i ostale poternice, Nane.

Nan je nešto progundao i ostao da sedi zavaljen u stolici. Gledao je Holideja dosta dugo pre nego što je promumlao.

— Lakše, lakše, Lonsdejle. Ti nisi glavni u ovom gradu i nemoj da ti kakva suluda ideja dolazi na um.

— Ukoliko si ti u pitanju, Nane, ja sam glavni u ovom gradu. Daj mi odmah te poternice.

Nan je nervozno obrisao znoj sa čela. Holidej se lagano digao sa pisaćeg stola ne skidajući pogled sa šerifa. Nije rekao više ni jednu reč. Nan ga je odmerio od glave do pete, procenjujući njegovu visinu, ruke, i opasač sa revolverom, i verovatno se prisetio kako je lako Holidej sredio Vesa Tardija.

— Sigel mi je naredio da sve poternice koje dođu mora videti najpre on, Lonsdejle — kazao je. — Do đavola, zar hoćeš da mi pričiniš još neprijatnosti?

— Bilo bi mi sasvim svejedno kad bi osedlao konja i odjahao. Nane. Ako budeš odlučio da ostanem u gradu, ja ću ti to, možda, i savetovati.

Nan je izustio kletvu sebi u bradu. Zatim je pružio ruku i izvukao najnižu fioku pisaćeg stola. Izvukao je otuda gomilu, koje starih i izbledele koje novih, poternica, i spustio ih na pisaći sto. Dok Holidej ih je uzec i počeo da ih lista. Malo kasnije izvukao je jedan list iz gomile, a ostale poternice, onako nesređene, spustio na gomilu ispred Nana. Onda je izvesno vreme pažljivo gledao izdvojenju poternicu pre nego što ju je pokazao Nanu.

— Šta kažeš za ovoga, Nane? — zapitao je.

Nan je kratko pogledao sliku mlađog mršavog čoveka sa tankim crnim brkovima i dva opasača za revolvere na bedrima. Iznad slike pisalo je krupnim masnim slovima: DŽEJMS PAJRI. TRAŽI SE ZBOG PLJAČKE BANKE I UBISTVA. NAGRAĐA 2.000 DOLARA.

Nan je dogao pogled i odmahnuo glavom. — A šta u vezi s njim?

— On bi mogao biti u srodstvu sa Klabom Pajrijem, mister — nastavio je Holidej. — Ako ieste, verovatno je da će doći ovamo.

Nan je opet odmahnuo glavom.

— Taj do sada nije bio ovde. Sem toga, nisam nikada čuo da Pajri ima brata.

Holidej ga je gnevno pogledao. — Taj čovek je ubio mladića i zbog tog zločina ga traže. Nane. Nimalo mi se ne bi sviđalo ako bi ga neko štiti.

— Časna reč, Lonsdejle, ne štitim ga. Do đavola, kunem ti se da taj nije bio u ovom gradu. Pitaj u salumu. Pitaj i samog Sigela, ako je to razlog što si došao ovamo. Sigel je ljut na tebe, to je tačno, ali razumeće ako mu kažeš da tražiš ubicu tvog mladog prijatelja. Možda će čak i sve zaboraviti i daće ti šansu u ovom gradu.

— Vraga. Onakvi kao on znaju šta mogu očekivati od ovakvih kao što sam ja. Konačno, sredio sam mu Tardija.

— Znam, i on je ljut zbog toga. Ali, obračun je bio pošten i mnogi ljudi su to videli. Videli su i onog drugog čoveka iza zavese i prozreli Sigelovu podlost. Prema tome, ti imaš bar isto toliko razloga da se ljutiš, a Sigel zna da u gradu nije takav mir kao što izgleda i da su mnogi protiv njega. Ako bi nastavio da se kocka sa tobom, možda bi prozrokovao da mu se još neko suprotstavi. On nije glup.

— Da li je poslao neku telegrafsku poruku? — upitao je Dok.

— A zašto bi to učinio? — postavio je Nan svoje pitanje.

— Pošto je Tardi mrtav, a Klub Pajri odsutan zbog Kumbsovog krda stoke, ja sam mu ovde glavna pratnja. Očekujem da će Sigel potražiti nekog od revolveraša da ojača svoje snage.

Nan je nespokojno odmahnuo glavom i obrisao znoj sa čela.

— Takve stvari on meni ne govori, Lonsdeje. Časna reč. Sve što ja u ovom gradu radim za njegov račun, a to i priznajem, jeste da držim oči i usta zatvorena. To priznajem, ali nemam drugog izbora.

Holidej je prestao da obraća pažnju na njega i uzevši poternicu, savio je pažljivo i stavio u džep sakoa. Nan je zaustio da nešto protestuje, ali se odmah predomislio. Holidej se okrenuo i pošao ka izlaznim vratima. Nan je odahnuo sa olakšanjem i obrisao oznojeno čelo kada se pustolov okrenuo i bezličnim glasom dobio.

— Ako naiđeš na Sigela pre mene, reci mu slobodno da mi se sklanja s puta.

Nan je ćutke klimnuo glavom. Holidej je izašao na trotoar i zatvorio vrata za sobom. Idući suncem obasjanim trotoarom, ugledao je nekog konjanika koji je odjednom izronio iz užarene izmaglice što je kao težak pokrov pritiskala grad. Konjanik je jahao bez žurbe, malo povijen u sedlu, oborene glave. Jahao je izložen bleštavom suncu, ali tek kada je prošao pored stočnih obora na ivici grada, Holidej je u njemu prepoznao Klaba Pajrija.

Stajao je i posmatrao Pajrija kako umorno ulazi u ulicu pored saluna. Kad ga je video, Pajri se trgao, ispravio se u sedlu i isturio bradu žuckastu od odsjaja jasnih sunčanih zraka. U prolazu je smrknuo pogledao Holideja i gnevno stisnuo usne u tanku crtu.

Zatim je kolenima poterao svog konja i nestao niže u ulici. Dok Holidej je ušao u salun odgurnuvši ispred sebe leptir vrata. Bio je prvi gost tog jutra. Kep ga je pozdravio pokretom glave i bez pitanja mu nasuo piće u čašu. Kada je Holidej stavio novac na šank, Kep je progovorio.

— Sigel vas već dan-dva nije uznemiravao. Šta bi to trebalo da znači. Jeste li se sa njim nešto sporazumeli?

Holidej je lagano odmahnuo glavom i otpio gutljaj brendija pre nego što je odgovorio.

— Ne, nije bilo sporazuma, Kepe. Ali da vas pitam nešto. Zna li ima li Klajb Pajri brata?

Kep je nabrao obrve, a onda klimnuo glavom.

— Da, govorio je nešto o nekom bratu. Jednom kada je došao u sukob sa Vesom Tardijem, zapretio je Tardiju da pričuška dok njegov brat dođe, a onda se neće toliko praviti važan. Naravno, Tardi je prihvatio izazov i rekao Klubu Pajriju da pozove svog brata da što pre dođe. To je bio njegov uobičajeni način ponašanja. On je smrtno mrzeo svakoga ko je mogao biti bolji od njega. Na to je Pajri rekao, baš ovde, za ovim šankom, da je njegov brat na putu za Heven.

— A kada je to bilo, Kepe.

Kep se zamislio i počeo po temenu.

— Pre dva-tri dana, u stvari, ako hoćete tačno, neposredno pred sukob sa Kumbsovom grupom.

— A vi ga nikada niste videli?

Kep je odmahnuo glavom. — Ne, nisam.

Holidej je prihvatio taj odgovor i završio piće. Stajao je potom neko vreme a zabavljao se redanjem karata, sve dok Kendal nije ušao unutra. Kerol Oksli išla je za Kendalom i u svojoj tesno pripijenoj bluzi i kariranoj suknji izgledala je zaista divno. Ušavši unutra, odmerila je

Holideja ljutitim pogledom. No, Holideju se učinilo da je taj njen pogled više poza nego iskreno osećanje.

Čim je ugledao Holideja, Kendal mu je prišao. — Nemate mnogo vremena, Lonsdejle — rekao je. — Hoću samo da znate da se sećam usluge koju ste mi učinili. Sigel namerava da se obračuna sa vama. Ljut je kao otrov i tražio je od Klaba da vas se reši. Čuvajte se Pajrija, on će vam pucati u leđa ako drugo ne bude mogao.

Kerol je stajala pored njega i ćutke gledala u Holideja. Uprkos njenom neprijateljskom držanju, Holidej je imao neko predosećanje da je ta opomena njena ideja.

— Pajri me ne brine, Kendale, ali ipak hvala.

Kerol verovatno nije mogla da izdrži da čuti i prišla je bliže Holideju. — Ejb vam je rekao istinu, mister Lonsdejle. Upravo smo oboje čuli šta je Sigel rekao. Sigel je pozvao nekoga ko ovamo ne može stići za manje od nedelju dana. Upravo je dobio odgovor. Zato je i rekao Klabu Pajriju da je njegova dužnost da vas ukloni iz grada.

Kendal se zainteresovano zagledao u Kerol, a onda je uzeo za ruku i pokušao da je ukloni ustranu. Ali ona je istrгла ruku i ostala na svom mestu.

— Za ime božije, Kerol, pa ja sam mu to već rekao, zar ne? — prasnuo je Kendal. — Šta još želiš od mene, da mu budem dadilja i da navučem sebi Sigela na vrat?

Kerol je prkosno digla glavu. — Mister Lonsdejle mi je spasao život i verovatno je spasao i tvoj takođe. To je najmanje što za njega možemo učiniti u znak zahvalnosti, mada mi je u nekim trenucima pokazao da nije... pravi džentlmen. Ali, preko toga ćemo...

— Nije potrebno, mis Oksli — rekao je na to Holidej — nije potrebno da toliko rizikujete zbog mene, ali ja

sam vam u svakom slučaju zahvalan. — Najbolje što možete učiniti je da uklonite Kendala oдавде i sami se sklonite. Ako dođe do sukoba, više bi mi odgovaralo da ne moram da vodim brigu o vama.

Kendal je shvatio aluziju i odmah žustro reagovao. — Ne treba da me štitite, mister, mogu sam da se brinem o sebi.

— Naravno, naravno — izustio je Holidej neubedljivo i okrenuo se. Bilo mu je žao što je morao tako da se ponaša prema Kerol Oksli, ali znao je da je to za nju bolje. Pošto je više nego jednom pokazala da je hrabra i da se ne plaši, smatrao je da će biti bolje ako devojka bude daleko od mesta događaja. Njeno dalje vezivanje za njega moglo bi ugroziti njen položaj u gradu, a moglo bi takođe razljutiti Kendala, koji bi onda mogao okrenuti list.

Kendal je otpratio Kerol iz odaje i kada su njih dvoje udaljili kroz leptir vrata. Holidej je zapazio da je Kerol zastala i učinilo mu se da se kratko vreme dvoumila pre nego što je još jednom bacila pogled ka njemu. Za trenutak, on je u pogledu iznad šanka zapazio njen brižan pogled, a onda ju je Kendal uzeo pod ruku i poveo je trotoarom.

Brišući šank. Kep je došao do svog gosta zadržavajući na licu izraz kao da je sve u redu. No, ipak nije mogao da prikrije zabrinutost koju je vešto Holidejevo oko zapazilo na njegovom licu.

— Zašto ne uzmete tu devojku i odete iz grada, Lonsdejle? — pitao je. — Ona ionako neće još dugo ostati sa Kendalom.

— Zašto neće?

— Čuo sam kada su se raspravljali. Ona je to sasvim otvoreno rekla Kendalu. Ostavila mu je da bira: ili će raskinuti sa Sigelom, ili će ga ona napustiti. Dala mu je nedelju dana da se odluči i koliko ja znam Kendala, on neće imati hrabrosti ni da

pobegne od Sigela, a kamoli da mu to u oči kaže.

— To je njen problem — rekao je Holidej praveći se nevešt, ali mu je Kepovo zapažanje godilo.

Kep mu se jedva primetno osmehnuo.

Koliko sam zapazio, ona vas rado gleda iako se pravi ljuta. A ni za vas ne bih rekao da ste ravnodušni — siegnuo je širokim ramenima i dodao. — Znam da se to mene ništa ne tiče. Želim vam sreću sa Klabom Pajrijem, ali nemojte ga potcenjivati. On uopšte nije nevešt na revolveru, možda je čak bolji od Tardija, mada ga je Tardijev ugled bacio u senku.

Holidej je gurnuo čašu pred Kepa zatraživši još jedno piće. Gomila građana ušla je u salun i da bi ih uslužio. Kep je počao ka mestu gde su oni stajali. Kasnije je ušla još jedna manja grupa i pola časa posle Holidejevog dolaska, salun je bio pun ljudi, a većina od njih gledala je Holideja sa znatnim interesovanjem, koje je bilo praćeno tihim razgovorom. Očigledno je da su građani između sebe komentarisali događaje u Hevenu.

Holidej je nastavio da pijucka svoj brendi sve dok nije ugledao jednog oniskog čoveka koji je ušao unutra. Nešto lukavo u ponašanju tog čoveka, u njegovom kretanju dok prilazio šanku, privuklo je Holidejevu pažnju. Pridešila je osmotrio goste, a onda žurno izašao, kao da nije želeo da bude primećen. Holidej je samo letimice video tog glatko izbrijanog čoveka sa očilikom na desnoj ruci. Zapazio je da nosi jednu futrolicu iz koje je virila drška velikog „kolta“, suviše velikog za njegovu malu ruku.

Tek što je nepoznati otišao, Holidej je ispio do kraja svoje piće, uzeo vraćeni kusur i izašao iz saluna. Pogledao je niz ulicu, ali malog čoveka nije bilo. Zašto ga je taj čovek zainteresovao, nije znao sebi da ob-

jasni. Nije ga poznavao, u to je bio siguran, ali ipak crte njegovog lica bile su mu na neki način poznate.

Korakom dokoličara pošao je niz ulicu do štale, proverio da li mu je konj dobro nahranjen i istimaren, a onda se vratio u svoj hotel. Zastao je na odmorištu spoljnih stepenica, odjednom do grla sit tog grada. Zaželeo je da smesta otputuje dalje, ali je znao da ga ne može napustiti. U glavi su mu se vrzmali Kruovi, Kumbs, Klab Pajri i Sigel, ali više od svih Kerol Oksli. Ona nije pripadala sredini u kojoj se našla i zasluživala je boljeg muža od kukavnog i pokvarenog Kendala. Konačno, pre nego što ode, morao je upitati Klaba Pajrija o njegovom bratu. Možda je on bio čovek koga traži.

Još uvek je stajao zamišljen na odmorištu kada je negde u dvorišnom delu saluna začuo kretanje. Neko je odjednom pripucao, a onda je ugledao jednog čoveka kako beži i Klaba Pajrija sa petoricom revolveraša, koji su se za njim pojavili. Sa priličnom dozom sigurnosti Holidej je zaključio da neće proći mnogo vremena pre nego što Pajri otkrije skrovište nepoznatog begunca i ubije ga.

Holidej je uočio da se desilo nešto neobično. Umesto da brižljivo pretraži dvorište saluna, Klab Pajri je poslao svoje ljude da obidu zgradu vičući pri tom piskavim glasom. Pošao je sa njima u sporednu ulicu i kada su stigli do njenog kraja, Holidej je zapazio da je jedan kratkonogi čovek, onaj isti došliak koji ga je nešto ranije zainteresovao, istrčao iz svog skrovišta i požurio u dvorište susedne trgovine koja se graničila sa salunom. Nije mu bilo teško da se prevuče kroz ogradu i puzeći odmakne kroz prostrano dvorište, ali se videlo da to čini spretno i samouvereno, kao neko ko dobro zna šta radi i kuda ide.

Nešto kasnije izašao je iz dvorišta i skrenuvši pored zgrade štale, stigao

do glavne ulice. Tu ga je Holidej izgubio iz vidokruga pa je lagano sišao do predvorja hotela u nameri da sazna šta se desilo. Kada je došao do poslednje stepenice, begunac se odjednom pojavio i trgao se kada je ugledao Holideja, ali je odmah zatim ušao, prošao kroz predvorje i uz stepenice se popeo na sprat. Holidej je čuo odjek njegovih koraka, koji se zatim izgubio.

Ušavši u predvorje, Holidej je prišao registru gostiju i počeo da čita imena. Našao je samo jedno ime posle svoga i ono je glasilo Džeims Vilson.

Pogledavši zainteresovano uz stepenice, Dok Holidej je zaključio da mu neće nimalo škoditi ako nešto više sazna o onome što se maločas desilo.

VI

Dok Holidej je lako našao sobu u koju je nepoznati čovečuljak ušao. Pazeći da ne pričini ni najmanji šum, prišao je vratima i pogledao kroz ključaonicu. Pred njegovim očima ukazao se mali deo sobe, krevet i nepoznati čovek koji je sedeo na njemu i nešto radio. Na žalost, bio je okrenut leđima i Dok nije mogao da vidi šta ima pred sobom. Da li da uđe i iznenadi ga? To bi možda bilo moguće, ali nije bilo isključeno da malecki žustro reaguje i da dođe do pucnjave, što je Dok želeo da izbegne. Onda mu se pogled zadržao na balkonskim vratima. Sa balkona je mogao lepo videti unutrašnjost sobe, samo je bilo pitanje kako da do njega dođe. Pogledao je levo i desno od sebe kroz hodnik i odmah prišao vratima susedne sobe. Uz pomoć noža lako ih je otvorio i ušao unutra, a onda prešao do vrata koja su vodila na balkon, otvorio ih, izašao na uzani balkon koji je gledao na dvorište i oprezno, vrlo oprezno opkoračio ogradu i po tankom ispustu prešao do balkona susedne sobe.

Pazeći da ne načini nikakav šum, preskočio je ogradu susednog balkona i našao se pred staklenim vratima. Vrata su bila zatvorena, ali na njegovu sreću, mali neznanac tamne kože nije se potrudio da zatvori kapke ili navuče zavese. Holidej je provirio kroz staklo i ugledao malog crnosog došljaka, koji je bio toliko obuzet svojim poslom da nije primetivao ništa oko sebe. Pogledavši na krevet, Holidej je shvatio razlog njegove tolike obuzetosti. Pred njim na krevetu ležala je gomila novca, koju je on šakama trpao u otvorene bisage. Kada je sav novac ubacio u bisage, nastavio je da vadi zgužvane novčanice iz svoje košulje.

Pre nego što je završio svoj posao, nepoznati je u jednom trenutku postao svestan da ga neko posmatra. Čim se to desilo, on je spustio ruku do revolvera, ali se istog trenutka našao pred otvorenom cevi Holidejevog zapetog „kolta“. U uzbuđenju prevrnuo je bisage sa kreveta i novčanice su se razletele po podu. Lice mu je bilo iskrivljeno od zaprepašćenja, straha i ljutnje. Ispustio je nazad u futrolu već upola izvađen revolver i digao ruke uvis.

Holidej ga je izvesno vreme mirno posmatrao pre nego što je glasno rekao:

— Otvori vrata.

Mali lopov je prišao vratima, otvorio ih i gurnuvši ih ustranu, Holidej je ušao unutra. Onda je zastao naslonjen na vrata, sa revolverom uperenim u lupežov vrh nosa. Sve vreme dok je tako stajao, nije progovorio ni reč i tek kada je zadržao pogled na nabijenim bisagama i novcu prosutom po podu, oslovio je svog zarobljenika. — Kako mi se čini taj novac ima na sebi Sigelov pečat, je li?

Mali lupež je nabrao čelo. Usne su mu se nekoliko puta bezglasno pomerile pre nego što je mucajući progovorio. — Ko ste vi, do đavola?

— (To uopšte nije važno ali sve)

jedno, ipak ću vam reći. Ja se zovem Džonatan Lonsdejl.

Holidej ga je pažljivo gledao, za trenutak neodlučan šta da preduzme. Bio je na tragu nečeg zanimljivog i trebalo je oprezno razmisliti konce da se ne bi pokidali. Morao je prema čoveku pred sobom primeniti lukavstvo da bi saznao ono što ga interesuje. Ovaj je stajao pred njim, gledao ga uznevereno i disao ubrzano, kao što dišu uzrujani ljudi.

— Šta hoćete od mene, Lonsdejle?

— Gledao sam vas, mister. Vi ste Vilson, zar ne?

Još jednom se čelo nepoznatog nabraalo. Nakrivio je glavu malo na stranu i procedio.

— Vi ste neki pametan čova, sve znate?

— Nije bilo teško saznati vaše ime. Pročitao sam ga dole u knjizi gostiju. Upisali ste se sinoć, ali niste se pojavljivali sve do jutra. Pre nekoliko minuta posmatrao sam vas kako ste umakli Sigelovim ljudima.

Vilson je nervozno kiznuo usne.

— I šta sad?

— Ništa.

— Ako mislite da me ucenjujete i da tražite podelu plena onda ste čaknuti, mister. Ja sam ovaj novac dočepao uz veliku muku.

— Meni nije tako izgledalo. Naprotiv, činilo mi se da ste ga se vrlo lako dočepali. Niko nije pripucao sve dotle dok niste pobegli, a i onda Klab Pajri vam je olakšao posao jer je odvuкао gonioce na drugu stranu, prema sporednoj ulici. Kako sam ja video tu stvar, meni se čini da vam je Pajri dosta pomogao.

Holidej se lupeški osmehnuo malom lopovu i prvi put od njihovog susreta Vilson kao da se malo opustio. — Vi ste čovek koji ništa ne gubi iz vida, mister — rekao je.

— U ovom gradu to se ne isplati. Što se tiče novca, meni je sasvim svejedno što ste opljačkali Sigela i mogu da vam kažem da ne očekujem da uzmem deo... tako ne vidim

razlog zašto to ne bih učinio, obzirom da nemate mogućnosti da me sprečite. Mogao bih čak da uzmem i sve, ali nisam zainteresovan. Ono što mene interesuje, to je činjenica da ste u dobrim odnosima sa Klabom Pajrijem. Ako jeste, a meni tako izgleda, onda biste možda mogli da mi pomognete.

— Kako? — zapitao je Vilson brzo, premestivši se s noge na nogu.

— On ima brata. Poznajete li ga i znate li možda gde se nalazi?

Vilson se opet promenio u licu i kao da se ponovo povukao u sebe.

— A zašto vam je on potreban, mister?

— Privatna stvar.

— Da li ga možda poznajete?

— Moje ga oči nikada nisu videle.

Holidej je pružio levu ruku, izvuкао poternicu sa slikom iz džepa i pružio je Vilsonu. Vilson je osmotrio poternicu pri svetlosti koja je dopirala kroz otvorena vrata, upola okrenut Holideju. Posle skoro pola minuta on se ponovo okrenuo i rekao sasvim smirenim glasom.

— Ne poznajem ga. Nikada ga nisam video.

— A jeste li nekada čuli za tog Džejmisa Pajrija?

— Ne, za čoveka sa tim imenom ništa nisam čuo. U stvari, sada prvi put čujem da Klab ima brata.

Holidej je pogladio rukom vrh brade i izustio kletvu u sebi. Vilson je bio tvrd orah, lukav i obazriv tip.

— Kako se onda desilo da se povežete sa Klabom Pajrijem?

— To je moja stvar — rekao je Vilson mrgodno.

— A ja mislim da je i moja, Vilson. Ne želim da imam nekih neprilika sa vama i želim samo da mi tačno i otvoreno kažete sve što znate. U ovom momentu ja već imam dosta nevolja u ovom gradu. Namejavam da odem i svejedno mi je šta ćete vi i Klab Pajri učiniti sa novcem i sa samim Sigelom. Što se me-

ne tiče, možete mu uzeti sve što ima, ali sa mog stanovišta posmatrano, neophodno mi je da znam na čemu sam.

— Što se toga tiče, vi nemate nikakve veze sa mnom. Gledajte svoja posla i sve će biti u redu. A sad, ako nemate ništa protiv, bez obzira na taj vaš revolver, biće najbolje da odete iz moje sobe. Ja imam svog posla i ne mogu vam ništa pomoći. Neka se svako snalazi kako zna i ume, važi?

— To je i moja parola. Odlazite li iz grada? — zapitao je Holidej.

— A šta bih drugo? Mislite li da sam toliko lud da se zadržavam u gradu i dopustim Sigelu da me namjuši?

— Opljačkali ste ga jedanput, zašto ne biste opet?

— Zato što to nije moj način, mister. Hajde, idite odavde. Samo uzalud gubimo vreme, i ja i vi.

Holidej je prešao preko rasutog novca i uputivši se ulaznim vratima, otključao ih i izašao u hodnik. Pošao je lagano niz hodnik očekujući da za sobom čuje otvaranje vrata, spreman da se na najmanji šum okrene i pripuca. Ali, ništa se nije čulo. Došavši do stepenica, pošao je naniže do predvorja kada je ugledao Kerol Oksli kako žurno ulazi na vrata i videvši ga, trči ka njemu. Izgledala je beznadežna, očajna i stigavši do vrha stepenica, zaboravila je izgleda na sve što se pre toga desilo, jer ga je čvrsto zgrabila za ruku.

— Ne idite u salun, mister Lonsdejele. Uzmite svog konja i bežite iz grada.

Holidej ju je začuđeno pogledao. Promena na njoj bila je velika i neočekivana za temperamentnu i karakternu osobu, kakvom ju je Dok smatrao. — Šta se desilo?

— To je zbog Ejba. Maločas ga je Sigel premlatio. Sigel je opljačkan i u ljutnji je optužio Ejba da je bio nepažljiv. Zatim je pomenuo i vas.

Misli da ste vi umešani u tu pljačku i naredio je svojim ljudima da vas ubiju. Uveren je da niko u gradu neće ni prstom mrdnuti da vam pomogne kad vas njegovi ljudi šćepaju. Mogu da vam kažem da nikada u životu nisam videla čoveka toliko gnevnog i toliko željnog da nekoga ugleda mrtvog.

Holidej je pogledao ka kraju hodnika i vratima koja su vodila ka spoljnim stepenicama. Znao je da bi trebalo da bude zabrinut i donekle je bio, ali nije suviše ozbiljno uzimao Klaba Pajrija i Sigela, bez obzira na brojčanu nadmoć koja je stajala protiv njega. Imao je puno samooouzdanja i uverenja da će se izvući. Gledajući Kerol ispred sebe, odjednom mu je opet došla želja da događajima da nešto šaljivog prizvuka.

— Oprostili ste mi, dakle, moju nepristojnost, mis Oksli? A ja sam mislio da me mrzite i da ćete mi uvek želeći smrt, kao što ste onda rekli.

Kerol je planula rumenilom i skrenula pogled u stranu. — Ostavite sad to, zar ne shvatate da ima važnijih stvari od taštine? Videla sam ko su Sigel i njegovi saučesnici, i otuda verujem da u vama ima i nečeg dobrog, i zbog toga sam prešla preko nekih sitnica. Uostalom, rekla sam vam šta sam htela i sad idem.

Holidej je shvatio da ne treba ići preko granica ljudskog razumevanja i promenio je ton. — A šta vi nameravate, mis Oksli? Hoćete li i vi pobeći iz grada?

Kerol je brižno odmahнула glavom. U njenim jasnim plavim očima ukazao se jad.

— Ne znam. Htela bih negde da odem, bilo gde, samo što dalje odavde.

— Da li će i Kendal poći?

Kerol je odlučno odmahнула glavom. — Ne, ne verujem u to. Ja odlazim, ali ne bežim od njega zbog

toga što je došao u sukob sa Sigelom i zbog toga što je u opasnosti. Zbog toga bih možda ostala da mu pomognem, ali još ranije sam odlučila da ga napustim. On nije čovek za kakvog sam ga držala.

Holidej se prisetio onoga što mu je Kep toga dana rekao i prihvatio njene reči za istinu. Zatim je nastavio. — Pa dobro, mis Oksli, nadam se da ćete tamo gde odete naći ono što ste tražili. I još jednom, mnogo sam vam zahvalan što ste me opomenuli.

— Onda znači da ćete i vi otići?

Holidej je odmahnuo glavom i netremice je pogledao u oči. — Ne — izustio je konačno. — Ne mislim da odem, bar za sada.

— Ali, zašto? Ako ostanete, oni će vas sigurno ubiti. Vi ste sami protiv svih. Njih ima mnogo, a vi ovde nemate prijatelja sem možda Kefa.

— I vas — dodao je Dok. — Ili sebe možda ne računate?

Ona je porumenela i digla pogled do njegovog lica. To je možda tačno, ali za vas beskorisno. U onome što će se desiti, ja ne mogu da vam pružim nikakvu pomoć. Ne vidim razloga zašto biste ostajali i uludo gubili glavu.

— Moram da ostanem još neko vreme, dok ne nađem jednog čoveka. Taj čovek je ubica, ubio je jednog mladića, unuka mog prijatelja, mis Oksli. Dao sam obećanje da će ubica biti kažnjen i sve dotle dok ga ne nađem i ne predam u ruke pravde, za mene ništa nije od značaja, na čak u izvesnom smislu ni moj život. Ali, ostavimo sada to, biće bolje da se rastanemo da nas neko ne bi video zajedno.

Kerol je, međutim, i dalje nepomično stajala, kao da ga nije čula. Bila je bleđa, a crte njenog lica ispisivale su jač koji ju je mučio. Na njemu više nije bilo ni traga njenog kaćipernog prkosa. Gledala ga je tako izvesno vreme, koje se

Holideju učinilo dugo skoro kao večnost, pre nego što se, skrivajući podrhtavanje usana spremnih na plač, okrenula i žurno ušla u svoju sobu.

Holidej je lagano sišao niz stepenice i silazeći mahinalno proverio da li mu se revolver lako vadi iz futrole i da li je pun. Znao je da ide u susret obračunu, da mu se opet, kao i stotinama puta pre toga, na tankoj niti sudbine deli život i smrt. Bio je sasvim malo nervozan i napet, kao i uvek pred odsudni trenutak, ali ruka mu nije podrhtavala. Ako je Sigel želeo obračun, on će mu ga pružiti.

Šerif Emos Nam išao mu je lagano u susret. Išao je korakom neodlučnog čoveka, a pogled mu je odavao izvesnu nesigurnost, koju Dok u prvom momentu nije shvatio. No kada je, došavši na nekoliko koraka rastojanja, šerif naglo potegao revolver i uperio ga na Holideja, ovaj je shvatio razlog njegove nesigurnosti. I on je morao da odigra svoju ulogu.

— Uhapšen si, Lonsdejle — viknuo je.

Holidej ga je ravnodušno pogledao i kad je progovorio, glas mu je nosio prizvuk prezira. — A pod kojom optužbom?

— Pljačka.

Holidej se prezrivo osmehnuo, a na Nanovom licu ukazao se izraz nelagodnosti.

— A šta sam ja to opljačkao, Name? Banku?

— Sa bankom je sve u redu, ne-taknuta je. Ali, tebe su videli kada si ušao u poslovnicu Korda Sigela i kada si otuda izašao sa novcem opljačkanim iz njegove kase.

— A ko me je to video?

— Mnogo njih, čitavo tuce ljudi. Klub Pajri, Hamer, Forbes, puno njih.

— I svi ti koji su me videli pustili su me da na miru odem. Name? — zapitao je Holidej sa istom ravnodušnošću i prezrenjem u glasu kao

na početku razgovora, s tim što je sada odao i notu nezadovoljstva.

— Pobegao si, Lonsdeile, pobegao si. I uostalom, ne želim da o tome ovde raspravljam. Hoću samo da mi predaš revolver i da odeš sa mnom u zatvor. Nemoj mi praviti nikakve neprilike, jer sam odlučio da te u protivnom jednostavno ustrelim. Zapamti to i izvadi revolver mirno, lagano, levom rukom i samo sa dva prsta.

Nan je nervoznim pokretom ruke obrisao znoj sa čela i iznuo osušene usne. Ni jednog trenutka nije pomišljao da će mu Dok Holidej lako predati svoj revolver i dopustiti da bude uhapšen. Sumnjao je u to, a na drugoj strani nije znao da li će imati hrabrosti da ga ubije ako se Holidej bude suprotstavio. Iako je u ruci držao zapet revolver, ipak nije bio dovoljno siguran u sebe.

Holidej ga je iznenadio time što je ravnodušno izvadio revolver iz futrole i uzevši ga za cev, bez reči ga predao šerifu, a zatim prošao pored njega i uputio se ka zatvoru. Skoro skamenjen od zaprepašćenja, Nan je jedan trenutak pogledao za njim, a onda, poskočivši nervozno, smesta pošao i sam ka zatvoru, prateći svog uhapšenika na pristojnoj razdaljini, još uvek obuzet nevericom da je ovo što se događa zaista stvarnost. Holidej je ušao u zgradu zatvora i šerif Nan, požurivši da ostane neposredno iza njega, ušao je i sam za njim. No, ušao je suviše brzo i istog trenutka kad se našao u odaji, revolver mu je oteo iz ruke, vrata su uz tresak bila zatvorena, a on je snažno odgurnut do zatvorskog zida.

Širom otvorenih usta i razrogačenih očiju od iznenađenja i straha, on je promućao.

— Polako, Lonsdeile, stani!

— Zaveži! — dreknuo je Holidej besno na njega i ispraznivši Nanov revolver sebi u šaku, odbacio metke na drugi kraj odaje. Onda je gur-

nuo prazan revolver Nanu u futrolu i uzevši svoj revolver rekao:

— Ostavi ga tu gde je i da se nisi makao!

Pošto je zapretio šerifu koji je kolutao očima od straha, Dok Holidej se priljubio uz zid i provirio kroz prozor ka salunu. Na trotoarima nije video nikoga sem male grupe građana koji su bili svedoci njegovog hapšenja i videla kada ga je šerif odveo u zatvor.

— To je bila Sigelova ideja, je li tako, Nane? — zapitao je Dok.

— Da, ideja je bila njegova, a njegovi ljudi pružili su i dokaze. Šta sam drugo mogao da radim nego da postupim po njegovom zahtevu. Lonsdeile? Kada neko digne optužbu i za nju ima živih dokaza, šerif mora da je uzme u postupak i da izvrši dužnost za koju je plaćen.

Holidej se natmurenog lica okrenuo ka njemu i prezrivo žmirmio očima.

— Čoveče, ne govori mi o tome, ti uopšte nisi nikakav čuvar zakona i nemoj pokušavati da se tako predstaviš. A sada ću te ja zaključati u jednu ćeliju, a kada te budem pustio, nećeš se ni okrenuti već ćeš lepo uzeti svog konja i odjahati glavom bez obzira. Ne želim više da te gledam u ovom gradu.

Nan je ponovo zinuo od zaprepašćenja i počeo da brblja reči protesta koje je teško bilo razumeti. No, Dok Holidej ga je samo kratko pogledao pre nego što ga je dograbio za rame i gurnuo ka odaji sa ćelijama. Ugurao je Emosa Nana u jednu ćeliju i tresnuo vrata za njim. Kada je ključ u bravi škliocnuo, Holidej se preteći obratio šerifu:

— Ako samo jedan glas pustiš pre nego što se vratim, Nane, znaj da će ti taj biti i poslednji.

Holidej se umornim korakom uputio ponovo ka ulaznim vratima, sa namerom da izađe na ulicu čim mu se to učini pogodnim. No, imao je neki unutrašnji osećaj da će neki

posetioci ubrzo posetiti zatvor i da će oni biti naoružani revolverima. zapetim i spremnim da ga izrešetaju. Bio je tek na polovini puta do ulaznih vrata kada su se zadnja vrata uz tresak otvorila. Holidej se okrenuo i u okretu potegao revolver. Ugledao je dva Sigelova čoveka koji su, zaslepljeni bleskom sunca, stajali na vratima i zurili u polutamu zatvora. Stajali su tako samo možda delić sekunde pre nego što su ga ugledali. Onda su njihovi revolveri zagrmeli.

I taj delić sekunde koji im je bio potreban da prilagode oči na polutamu, bio je Holideju dovoljan. On ih je pre toga video i čekao je da prvi učine sudbonosni pokret. Pre nego što su pripucali, on je skočio ustranu i kuršumi su zviznuli pored njega. Onda je njegov revolver poskočio u ruci i kuršumi su prosekli zagrenjani ustajali vazduh zatvora i pogodili oba napadača na vratima. Holidej je nastavio da puca sve dok oba napadača nisu najpre pokleknuli, a zatim pali, jedan unutra, hvatajući se grčevito za okvir vrata, a drugi napolje, okrenuvši se pre toga u očajničkom pokušaju da pobegne pre nego što se kao beživotna krpa stropoštao niz kratke stepenice.

Holidej je stajao očekujući da se i drugi napadači pojave, ali kada je eho pucnjeva zamro, kada je tišinu dana počelo remetiti samo škripanje zadnjih vrata, koja su se sama od sebe upola zatvorila, on se lagano uputio ka zadnjem ulazu. No pre nego što je stigao do njega, glavna ulazna vrata su se uz tresak otvorila i kroz njih je utrčao Klab Pairi pucajući iz revolvera.

Jedan kuršum okrnio je Holideja po ramenu i on se sagnuo, skočio ustranu, dograbio ručicu zadnjih vrata i širom ih otvorio. Zatim se bacio napolje i otkotrljao se u stranu.

U dvorištu ga je dočekao neki čovek skriven iza praznog sanduka od viskija i otvorio vatru na njega. Holidej je u njemu prepoznao Vilsona pre nego što ga je sa nekoliko hitaca naterao u zaklon, a onda sam pobegao ka obližnjoj štali.

Do štale je stigao nepovređen i ušavši unutra, dograbio je Nanovog konja iz najbližeg pregratka. Skočivši na konjska leđa, poterao ga je punom brzinom iz štale.

Tek što je izjahao napolje, kiša kuršuma ga je zasula, i to jedan talas od zadnjih vrata zatvora, a drugi sa bočnog kraja štale. Holidej je pogađao po konjskom vratu, jašući očajnički što dalje odatle. Jahao je punom brzinom do sporedne ulice pored saluna, skrenuo u nju i tek što se našao u uličici, skočio sa konja pustivši ga da bez izahača odjuri ka izlazu iz grada. Preskočivši ogradu, zavukao se u visoku travu dvorišta iza saluna i tu ostao pritajem, bez pokreta.

Sada je znao da je vreme slobodnog hoda po ulicama Hevena zauvek prošlo.

VII

Dok Holidej je ostao nepomično da leži sve dok senke krovova nisu u zalazak sunca pokrile dvorište saluna. To vreme iskoristio je da se potpuno odmori znajući da će mu uskoro biti potrebna sva snaga, energija i sposobnost. Pod okriljem senki lagano je krenuo iz dvorišta i zastao da se pritaji tek kada je stigao do zadnjeg dela saluna, pa i to je nameravao da učini samo za trenutak. Prišavši krajnjem delu saluna, koji je služio kao Sigelova poslovnica, začuo je jasan glas Kerol Oksli.

— Ne možeš me prisiliti da ostanem ovde, Ejbe — govorila je ona. — Odlazim i tu ne postoji ništa što ti možeš učiniti da me sprečiš.

— Nećeš otići. Potrošio sam mno-

go novca da te ovde smestim, da te odenem i hranim. To je gomila novca. Zar misliš da ću dopustiti da mi takva investicija ode u vetar?

— Ostaviću ti haljine, Ejbe, i otići ću sa onim što sam imala kada sam došla. Ne želim ništa od tebe. Novac za stan i hranu koju si za mene plaćao vratiću ti kada budem mogla.

Holidej je prišao bliže prozoru i kada je provirio unutra, ugledao je Ejba Kendala, koji se sa Kerol rvao da je zadrži u naručju. Mlada žena se protivila i otimala, ali Kendal je očigledno bio jači od nje i izgledalo je da će u toj borbi odneti pobjedu.

Videvši da mora da interveniše, Holidej je provukao revolver kroz odškrinut prozor i rekao. — Sad je dosta, Kendale, prestani!

Na zvuk pretećeg glasa, Kendal se okrenuo i gnevno pogledao Doka Holideja.

— Šta ti, do đavola, hoćeš, Lonsdejele? Zar ne znaš da te gone po celom gradu?

— Tako nešto sam pretpostavljao i to me mnogo ne brine. Pusti mis Oksli.

— Idi do đavola! — viknuo je Kendal hrabrošću neuobičajenom za njega i dograbivši Kerol, privukao je ispred sebe. Ali, Kerol se nije dala i prisativši se tajnog oružja, zamahnula je nogom i udarila vrhom cipele Kendala po cevanici. Kendal je jauknuo, a ona se otrgnula i skočila u stranu. Na to je Holidej preteći dobacio:

— Nemoj da napraviš još jednu grešku, Kendale. Izvuci revolver lagano sa dva prsta i spusti ga na pod. Kada je Kendal poslušao, Dok je dodao. — Mis Oksli, dodajte mi revolver i otvorite vrata. Ne mogu da uđem u sobu kroz prozor zbog rešetaka.

Kerol je za trenutak stajala zabrinuta, ali ipak nije odbila da ga posluša. Dodala mu je revolver, otišla je do sporednih vrata, otvo-

rila ih i tako ih ostavila, a zatim prišla do Kendala.

Pre nego što se udaljio od prozora, Holidej je upozorio Kendala. — Kendale, ja ću stići do vrata pre nego što ti uspeš da pobegneš kroz hodnik. Pazi, ako te vidim da si se pokrenuo sa tog mesta, znaj da ću pucati i da ću te ubiti.

Rekavši to, Holidej je nestao sa vidika. U nekoliko skokova stigao je do vrata i osvrnuo se za sobom. Sve je bilo pusto i mada je čuo neko kretanje u salunu, u zadnjem delu zgrade, on je žurno utrčao kroz hodnik na vrata sobe u kojoj su se nalazili Kendal i Kerol. Zatvorivši vrata za sobom, pokretom ruke dao je Kendalu znak da sedne.

Kerol je stajala, ni trenutka ne skidajući pogled sa njega. Posle nekoliko sekundi odlučila se da progovori. — Za vas je vrlo opasno da budete ovde, mister Lonsdejele; kao što vam je Ejb rekao, Sigel i njegovi ljudi tragaju za vama po celom gradu. Sigel je dao izričito naređenje svojim ljudima da pucaju čim vas ugledaju.

— Da, da, to verujem, ali znam isto tako i da je za mene ovo najbezbednije mesto u gradu, mis Oksli — rekao je Dok. — Sem toga, dno je sasvim blizu saluna i siguran sam da će se ubrzo pojaviti neki od tih Sigelovih revolveraša. Kada budu došli, reći ću im nešto što će ih naterati na razmišljanje i ako se stvari budu razvijale kako valja, oni će možda okrenuti leđa Sigelu i ostaviti ga da se sam bori za svoju stvar.

— Pajri nikada neće odustati, Lonsdejele, na to nemoj računati. Pajri žarko želi da se dočepa tvoje kože — umešao se Kendal.

— Ta želja je očigledno obostrana, Kendale. A sad zaveži i odgovoraj samo ono što te budem pitao. Prvo, tu je sada neki omaleni tamnoputi čovek koji se zove Vilson. On

je tek nedavno došao u grad. Jutros je opljačkao Sigela.

Na to je Kendal zaprepašćeno zinuo.

— Jesi li siguran?

— Svojim očima sam ga video sa verande hotela.

Kendalovo lice je sinulo od zadovoljstva.

— Zašto onda ne pođemo i potražimo Sigela? Kada mu to kažeš, siguran sam da će ti oprostiti mnogo toga. Sigurno bi želeo da čuje takvu informaciju.

— Pajri nas neće pustiti da priđemo Sigelu — rekao je Holidej kratko. — On je u dosluhu sa Vilsonom.

— Klub u dosluhu sa Vilsonom? — izustio je Kendal skoro bez daha. Istog trenutka znoj je izbio po njegovom bledom licu i ruke su mu počele podrhtavati.

Gledajući ga tako, Kerol je osetila revolt u sebi. Zar je to bio čovek kome je trebalo da poveri svoju budućnost? Nedostatak hrabrosti kod Kendala izazvao je u njoj osećaj mučnine i sada joj je bilo jasno kako je njena ranija odluka da ga napusti verovatno najbolje što je u životu odlučila. Ne bi mogla trpeti da je tako bedno stvorenje makar samo takne.

— Da, Pajri je mnogo pomogao Vilsonu. Ne znam razlog, i ne znam uopšte šta postoji između njih, ali posle toga Vilson je pomogao Pajriju kada je ovaj hteo da me ubije u zatvoru. To si sigurno čuo, zar ne?

— Naravno da jesam. Sigel je urlao kao besan. Ti si ubio dva njegova najbolja revolveraša. Njemu je već pozlilo od silnih gubitaka koje je u poslednje vreme pretrpeo. Neke si pobio ti, a Pajri se vratio iz potere za Kumbsom i njegovom grupom, ostavivši na putu tri čoveka. Vratio se, pored toga, i bez stoke.

— To je odlično — rekao je Holidej i naslonivši se na dovratnik, pogledao preko ramena kroz odškri-

nuta vrata ka zadnjim vratima saluna. Dvorište je još uvek bilo pustito i svuda okolo vladala je duboka tišina, kao da je svaka aktivnost odjednom prestala i kao da je grad potpuno zamro.

— Vraga odlično! — prasnuo je Kendal. — Kažeš tako jer nisi video Sigela, a da si ga video, shvatio bi koliko je žučan. On još uvek ima četiri revolveraša, ne računajući Klaba Pajrija. Kakve šanse misliš da možeš imati protiv takve grupe?

— Kada sam stigao ovamo, na Sigelovom platnom spisku bilo je tuce revolveraša, uključujući tu i Vesu Tardiju, Kendale. Taj broj je ozbiljno smanjen, a ja za to vreme nisam zaradio ništa više od obične ogrebotine na ramenu. Kako ti to izgleda, Kendale?

Kerol je pogledala Holideja i zapazila tanku nit krvi koja se slivala niz njegovu šaku. Prišla mu je hitrim korakom i zavrnuvši rukav, pogledala ruku. Holidej je osetio prijetnost od lakog dodira njenih ruku.

— Sve je u redu, mis Oksli — rekao je.

— Da — konstatovala je ona mirnije — izgleda da je zaista samo ogrebotina. Ipak mogla bih vam očistiti i previti ranu.

— Mislim da nije potrebno — rekao je Dok.

Na to je Kendal nešto promumlao i reskim glasom izustio kletvu. — Do vraga, kad bolje razmislim, čini mi se da si drska, Kerol. Zašto nisi učinila isto sa mnom kada sam ja i bio povređen u salunu... Kada me je Kumbis povredio?

— Zato što ti to nisi zaslužio, Ejbe i još uvek ne zaslužuješ.

— Aha, Lonsdejl umesto mene... to li je, znači? Video sam šta si sve radila, kako si trčkala za njim, trudila se da razgovarate svaki put kada ti se za to pružila šansa. Nisam ja slep.

— Ali si zato glup, Ejbe, a to je još gore.

Kerol je prišla jednom stočiću, izvadila otuda komad čistog platna, iscepala ga na trake i ovlaživši ga u toploj vodi iz čajnika, prišla da očisti Holidejevu ranu. Zatim je drugim komadom zavoja čvrsto pritegla ogrebotinu.

Holidej se onda obratio Kendalu pitanjem. — Zar još uvek nisi video Pajrijevog brata, Kendale?

— I da sam ga video, to ti sada ne bih rekao, Lonsdejele.

— A šta znaš o Vilsonu?

— Ništa.

Holidej je ljutito pogledao Kendala i ovaj je postao za nijansu nervozniji i nemirniji. Prisetio se kako je Lonsdejl, odnosno Dok Holidej koga je on znao kao Lonsdejla, lako sasekao Vesa Tardija, kako je precizno izbio revolver iz ruke Klaba Pajrija i kako je uspeo da se izvuče iz skoro nemoguće situacije u zatvoru.

— Ako baš hoćeš, ja ga, tako reći, nisam ni video sve do pre nekoliko časova, kada su on i Pajri pošli iz saluna da te srede — rekao je konačno.

— Je li to bilo po Sigelovoj naredbi? — nastavio je Holidej da se raspituje.

— A po čijoj bi inače? — slegnuo je Kendal ramenima.

— Da li još uvek optužuje mene da sam ga opljačkao?

— Pajri mu je rekao da te je video — odgovorio je Kendal cinično. — Zašto Sigel ne bi poverovao Pajriju? Zašto mu, do vraga, ja ne bih poverovao?

Holidej ga je izvesno vreme bezizrazno gledao a onda se osvrnuo po odaji. Pogled mu se zadržao na komadu konopca bačenom u ugao.

— Onda ću morati da te neutrališem, Kendale. Ako već nisi dovoljno pametan da stvari shvatiš, onda moram da te onemogućim. Mis Oksli, dodajte mi onaj konopac.

Kerol je začuđeno nabrala obrve — Da vam dam konopac? Zašto?

— Hoću da Kendala isključim iz akcije za njegovo lično dobro, mis Oksli. Želim da ostane ovde i da mi se ne plete oko nogu kad pođem na Sigela. Zbog toga želim da ga vežem i da ga vi držite na oku, a ako pokuša da se oslobodi... da ga lupnete po glavi. Hoćete li to da učinite?

Kerol ga je dugo, radoznalo i upitno posmatrala. Kendal je stajao obuzet iščekivanjem, obuzet neizvesnošću da li će Kerol složiti i da li će se uklopiti u Lonsdejlov plan ili ne.

Umesto odgovora, Kerol je otišla do ugla i uzela konopac. Bez reči ga je pružila Holideju.

— Šta je, okrećeš se protiv mene, Kerol? — zapitao je Kendal. — Pomazeš jednoj bitangi od revolveraša, skitnici i lupežu koji ide po gradu i puca na ljude. Ja sam pretpostavljao da će te njegova zlodela uplašiti?

— U početku su me uplašila, ali kada sam otkrila kakav je čovek Kord Sigel i kakvi ste svi vi oko njega, ja sam ga razumela i našla opravdanja za takve postupke. Ako mister Lonsdejl nastavi da se bori protiv Sigela, ja ću onda u toj borbi stati na njegovu stranu. Molim te, nemoj mi pričinjavati neprilike, Ejbe, jer ću inače biti prinuđena svašta da učinim... a to nikako ne bih želela.

Kendal ju je tupo gledao. Holidej ga je vezao, a onda proverio da li je Kendalov revolver pun i dao ga devojci. Ona je začuđena uzela oružje. Revolver je izgledao neuobičajeno veliki i težak u njenoj maloj nežnoj ruci.

— Ako bude potrebno tresnite ga ovim po glavi. Uostalom, morate biti svesni da se nalazite u osinjaku. Oružje vam može zatrebati.

Zatim je pogledao napoije. Sunce je već bilo zašlo i spuštala se noć,

— Ostanite ovde dok se ne vratim — rekao je.

Onda je otvorio vrata i izašao u hodnik. Tama ga je istog časa prugutala. Zatvorivši vrata za sobom, on je ostao izvesno vreme da stoji navikavajući se na tišinu i pomrčinu. Pokrenuo se tek kada je bio sasvim siguran da ga niko nije primetio. Lagano je prišao vratima koja su vodila u salun i pažljivo pokušao da ih otvori. Vrata su bila zaključana.

Holidej je po tome zaključio da Sigel ne želi da rizikuje da bude iznenađen. Zato je, verovatno, zaključao druga vrata i ostavio glavni ulaz kao jedini pristup u salun.

Holidej je nastavio da se šunja pored saluna idući sporednom ulicom. U glavi je imao mnogo misli i planova, a većina njih ticala se Džejmsa Vilsona. Bunila ga je činjenica da se Džejms Vilson pridružio Sigelovim revolverašima. Razlog za takav postupak nije mu bio vidljiv, a još manje shvatljiv. Po Holidejevom mišljenju, bilo je logično da Vilson pobegne iz grada kada mu se za to već pružila šansa. Ali, protivno svakoj logici, on je ipak ostao. Zašto?

Holidej je tiho prišao do jednog bočnog prozora i kroz zaprljano okno pogledao unutra. Ugledao je Kepa, koji je ritmičkim pokretima mehanički brisao šank. Pored njega stajao je Kord Sigel i na toj bliskoj razdaljini, Holidej ga je lako mogao skinuti jednim jedinim metkom. Time bi njegov problem bio rešen, ali skinuti neprijatelja mučki, iz potaje, nije bio Holidejev način.

Ostao je da čeka pored prozora u nadi da će u tom delu saluna videti i ostale. No, to mu nije pošlo za rukom jer se skoro desetak minuta niko nije pokrenuo. I samo je Kep nastavio da čistom krpom briše nevidljive fleke na šanku. Zatim se na trotoaru začulo trupkanje čizama i Dok se žurno udaljio od prozora i iz

kruga svetlosti i priljubio se uz ogradu sa druge strane uske uličice.

Ulicom su dolazili Klab Pajri i Džejms Vilson i u hodu, Pajri je nešto govorio. Holidej je oslušnuo i do njegovih ušiju razgovetno su doprle Pajrijeve reči.

— Ne bi trebalo da misliš o njemu, Džemi. Trebalo bi da odjašeš, a ja bih te našao tamo gde smo se dogovorili.

No, Vilson je energično odmahnuo glavom.

— Ne, neću, iz više razloga. Pre svega, Sigel sigurno ima još novca, a drugo, računam da bi se pre ili kasnije Lonsdejl prisetio ko sam ja i pošao bi da me goni. To ne želim. Ako već mora da dođe do sukoba među nama, onda neka to bude ovde.

Holidej je duboko udahnuo i pokušao da pronikne smisao Vilsonovih reči. Onda je neko dozvao Klaba Pajrija iz glavne ulice i lupeži su se okrenuli i sačekali trenutak da se na uglu pojavi neki revolveraš. Bio je to Kris Biti, jedan od dva revolveraša koje je Kumbis zarobio na početku sukoba sa Sigelom i koje je neko vreme držao zarobljene u salunu pre nego što je sa svojim ljudima napustio grad.

— Kord je naredio svima da noćas koriste samo glavni ulaz — rekao je Biti. — Ne želi da bilo ko uđe sa druge strane jer se plaši neprijatnih iznenađenja.

Holidej je video da je Klab Pajri prezrivo izvio usne. Očigledno da revolveraš nije imao visoko mišljenje o hrabrosti svog naredbodavca. Onda je Pajri odgovorio.

— U redu. Je li neko od vas možda video Lonsdejla?

— Ne. On više nije u ovom gradu, bar kako se meni čini. Ako i jeste, onda je našao sebi neko sigurno skrovište, inače bismo ga do sada našli.

— A gde ste ga tražili? — odgovorio mu je Pajri idući lagano ka

Bitiju, praćen Džejsmom Vilsonom, koji je išao nešto pozadi.

— Tražili smo ga u celom gradu. Pretresli smo sve, hotel, pansion, štale, sve kuće od krova do podruma. Pretresli smo sve vrlo temeljno, ni jednu kuću nismo preskočili. Tvrđim ti da on više nije u gradu.

— Nije otišao — promumlao je Pajri i pogledao Džejsma Vilsona očekujući od njega da potvrdi to mišljenje.

Vilson je čutke izvukao revolver, proverio da li je pun i uvežbanim pokretom vratio ga nazad u futrolu. Holidej je zapazio lakoću tog pokreta i pažljivije se zagledao u Vilsona. Kada je ovaj zakoračio na trotar, senka nastrešnice zaklonila mu je lice. U tom trenutku Holidej ga je video iz profila, sa revolverom pripasanim samo sa jedne strane. Sa krajnjim zaprepašćenjem, shvatio je odjednom koga ima pred sobom.

Džejs Vilson nije bio niko drugi nego Džejs Pajri, rođeni brat Klaba Pajrija. Bio je to čovek sa poternice, samo što je sada obrijao brkove i otpasao jedan revolver da bi prikrrio svoj identitet. Holidej je sačekao da se sva trojica udalje ka leptir-vratima saluna, a onda je ponovo prišao prozoru da proveriti da li su ušli unutra.

Sada je znao šta mu valja činiti.

Morao je da ubije Džejsa Pajrija. U svakom drugom gradu sa šerifom koji bi bio pravi predstavnik zakona, imao bi alternativu: pozvao bi ga da se preda i ako bi on to prihvatio, predao bi ga lokalnom šerifu. Ako bi odbio, onda je izlaz bio u obračunu između njih dvojice. No, ovde to nije bilo moguće i u svakom slučaju, Holideju je savest bila mirna. Ali kada dođe do sukoba sa Džejsom Pajrijem, to će značiti i sukob sa njegovim bratom Klabom, koji se ionako nije mogao izbeći. Znači, moraće da ih obojicu ubije, ali će se time izložiti opasnosti da i sam izgubi život. Je-

dan protiv dvojice, a možda i protiv petorice, jer će se protiv njega naći i Kord Sigel i svi drugi koje je Sigel plaćao. Po svemu sudeći, zaključio je Holidej, ovde će biti igra na život i smrt. Ili on ili cni. Opet se našao sam protiv svih.

Holidej je stajao pored prozora i gledao kada su braća Pajri ušla u salun, a onda se lagano udaljio sporednom ulicom u pravcu zgrade zatvora. Zgradu je našao praznu, a u sobi koja je služila kao stan za šerifa nije više bilo Nanovih ličnih stvari. Korumpirani šerif je poslušao Holideja i otišao iz grada.

Holidej je prišao stolu gde su se nalazile poternice i počeo ih brzo prelistavati. Našao je još jednu poternicu koja se odnosila na Džejsa Pajrija i izneo je iz kancelarije na glavnu ulicu. Pokrio je Pajrijeve brkove prstom i pažljivo osmotrio razliku. Izustio je tiho kletvu sebi u bradu, optužujući se što je toliko dugo bio slep.

*

— Gde je, do đavola, taj Kendal?
— planuo je Sigel.

— Tamo je negde napolju — rekao je Kris Biti pumeći sebi čašu viskijem.

— Dovedi ga ovamo.

Sigel je skočio na noge i prišao Džejsu Vilsonu da ga izbliza pogleda. Izvesno vreme stajao je pred revolverašem i gledao ga u lice, a onda je mrgodno kresnuo.

— Šta ti imaš toliko protiv Lonsdejla da si zbog njega spreman da nam se pridружиš i ubiješ ga, mister?

— Imam mnogo šta — odgovorio je Vilson kratko.

— Znaš šta, ti svoju ulogu nisi baš sjajno odigrao. Koliko se sećam, tamo kod zatvora pobegao je pored tebe, na tvoju stranu, je li tako?

— Pobegao je pored svih nas koji smo se nalazili kod zatvora — rekao je Klab Pajri braneci Vilsona.

— Tebe nisam ništa pitao, Klabe — obratio mu se Sigel. — Pusti njega da govori. Bio sam najpre opljačkan, a onda neko želi da mi se pridruži iako ne kaže zašto. A taj ko želi da mi se pridruži nije baš vešt na pištolju, jer je pustio jednog nitkova da šmugne pored njega. Može biti da sam primio u družinu pogrešnog čoveka.

— Ja odgovaram za njega — naglasio je Klab.

Te reči izazvale su kod Sigela bujicu psovki. — Sad si me baš podsetio da ti moraš i za sebe samoga podosta da odgovaraš. Klabe — zurlao je. — Najpre si zabrljao sa Kumbsom i njegovim krdom, a posle toga nisi se baš sjajno pokazao ni kada je Lonsdejl bio sašteran u zatvor. I ti bi trebalo da paziš kako da se opravdaš, a da ne govorimo o tome da jemčiš za drugoga.

— Džemi je moj brat — odvratio je Klab Pajri ljutito. Kada je Sigel iznenađeno digao obrve, on je nastavio. — Pokaži mu poternicu, Džemi. Dokaži ko si.

Džejms Pajri je izvadio iz džepa poternicu koju je Holidej ostavio u njegovoj sobi i bacio je Sigelu u ruke.

— Kada sam saznao da je za mnom izdata poternica, učinio sam neke male izmene — rekao je Pajri. — Zato me na prvi pogled možda nećete prepoznati.

Sigel je prihvatio objašnjenje tek pošto je dugo i pažljivo odmeravao Džejmsova Pajrija od glave do pete. Tek kada se dugo zadržao na njegovom licu, klimnuo je glavom i ponovo seo. — O'kej, sad verujem da si revolveraš od reputacije. Ali, kakva je veza između tebe i Lonsdejla?

— On me goni — rekao je Pajri hladno.

— Šta je on, lovac uzmenjenih? — resko je izustio Sigel.

— Ne, nije to. Ja sam ubio jednog mladića. Bilo je to posle pljačke banke i moj konj je bio ranjen,

pa sam svratio na jednu farmu da nabavim drugog konja. Luckasti mladić se usprotivio i ja sam ga sasekao. Ali, nikako ne mogu da znam kako je Lonsdejl saznao da sam to bio ja.

— Zato si odlučio da ga se jednom za svagda ratosiljaš?

— Tačno tako — odgovorio je Džejms Pajri i pružio ruku da uzme bocu sa viskijem.

VIII

— Kendale, jesi li tu?

Kerol je digla cev revolvera, ali Kendal nije obratio pažnju na taj pokret. Nije verovao da će se devojka usuditi da puca.

— Da, ovde sam, dođi ovamo! — doviknuo je.

— Reci mu da ode, Ejbe. Nemoj me prisiljavati da upotrebim revolver — šapnula je Kerol očajnički stežući dršku revolvera.

Kendal se pobeđonosno osmehnuo. — Sada je suviše kasno, Kerol, pozvao sam ga i za tebe će biti bolje da budeš mirna i ne praviš gluposti.

— Sigel te zove da iz ovih stopa dođeš, Kendale — doviknuo je Biti ponovo.

— Ne mogu — odvratio je Kendal isto tako glasno i Kerol ga je pogledala iskolačenim očima znajući šta mu je cilj. Hteo je da dozove Bitija i ona je bila apsolutno nemoćna da bilo šta preduzme da ga u tome spreči.

Onda su se u dugačkom hodniku začuli koraci i trenutak kasnije vrata su se otvorila i njihov četvrtast otvor ispunila je silueta Krisa Bitija.

Videvši vezanog Kendala i Kerol sa revolverom u ruci, on je podmešljivo promumlao.

— Šta se to, do đavola, događa ovde, Kendale?

— Vidiš i sam. Moja verenica drži me zarobljenog. I to šta misliš za

čiji račun? Za račun onog prokletog Lonsdejla! On je maločas bio ovde. Hajde, odveži me.

Na Bitijevom licu ukazala se duboka neverica. Onda je munjevitom brzinom zamahnuo nogom i jednim udarcem vrha čizme izbio revolver iz Keroline ruke. U dva koraka našao se na drugom kraju odaje i uzeo revolver sa poda a zatim odvezao Kendala.

— Želim da razgovaram sa Kordom nasamo, Biti — rekao je Kendal. — Idi reci mu da dođe na sastanak u njegovu poslovnicu.

— Reci mu sam, Kendale, meni je za nočas dosta i sastanaka i poruka.

Kendal mu je uputio sočnu kletvu, a Kerol, koja se u međuvremenu pribrala od šoka, pogledala ga je mrsko i rekla.

— Znaj da ću te mrzeti do kraja života, Ejbe.

— Kako god hoćeš. Hajdemo, Biti.

— Bolje bi bilo da i ona pođe sa nama — zadržao ga je Biti i pružio ruku da dohvati Kerol za mišicu. Bez imalo uvažavanja, silom ju je izvukao iz sobe, a Ejbe Kendal, pošto ju je samo jednom kratko pogledao sa odbleskom brige u očima, pošao je za njima.

Čuvši neku galamu iz Sigelove poslovnice, u kojoj je ostavio Kerol i Kendala, Dok Holidej je došao tiho do ulaza u hodnik i osmotrio šta se u hodniku događa. Stigao je u pravi čas. Biti se približavao vratima koja su vodila u dvorište, budući da su ona druga koja su vodila u salun bila zaključana i vukao Kerol za sobom.

U trenutku kada je Biti za trenutak ostao nezaštićen, Holidej mu je dovikao:

— Stoj, Biti! Da se nisi makao! Ako samo prstom mrdneš, znaj da si mrtav!

Ali, Biti nije bio čovek koji se lako dao uplašiti. Iako je bio zločinac, on je u svoje vreme bio drzak,

hrabar borac, uvek spreman da najpre opali, a da tek posle pita za razlog. I dan danas on je u sebi još uvek nosio nešto od te svoje nekadašnje impulsivnosti, samo što je to ovoga puta bilo na njegovu nesreću. Biti se okrenuo brzo kao zmija i njegov revolver je grmnuo. U brzini nije dobro nanišanio i njegov metak je promašio, ali je Holidejev, koji je došao kao odgovor na njegov hitac, pogodio mršavog Bitija u grudi. Biti je otvorio usta da jaukne, ali se iz njegovog grla začulo samo prigušeno krkljanje. U samrtinom ropcu razbojnik je napravio nekoliko teturavih koraka ka vratima a onda pao mrtav u dvorište.

Čim je čuo pucnje, Ejbe Kendal je potrčao na drugu stranu ka vratima koja su vodila u salun. Odgurnuo je Kerol ustranu i ona se zavrtela kao čigra i prihvatila se za dovratnik. Za to vreme Kendal je protrčao pored nje zaklonjen njenim telom kao štitom, tako da Dok nije smeo da puca. Izgubivši ravnotežu, Kerol se zateturala ka dvorištu i Dok Holidej, spreman da puca, morao je za trenutak da zadrži prst na okidaču.

— Bežite nazad u sobu — doviknuo je. — Ja ću vas štititi. Ostanite tamo i ne mičite se.

Kerol ga je zbunjeno gledala nekoliko trenutaka i nestrpljiv da se devojka ukloni, jer je znao da je svaki trenutak dragocen, Holidej je bio prinuđen da je gnevno preseče.

— Za ime božje, uradite to što vam kažem, devojko!

Kerol je žurno potrčala ka otvorenim vratima poslovnice. Tek kada su se vrata za njom zatvorila, Holidej je ponovo pogledao ka drugom kraju mračnog hodnika. No, tamo se čulo škljocanje brave i on se povukao nazad iza ulaznih vrata.

Ejbe Kendal je kao mahnit jurnuo kroz hodnik koji je vodio u salun,

zaboravljajući potpuno na pomisao da Sigela obavesti o podloj izdaji Klaba Pajrija. Jedina pomisao koju je imao u glavi bila je njegova lična bezbednost i on je verovao da je salun jedino mesto na kome će biti potpuno bezbedan od opasnosti da ga stigne Holidejev metak.

Sa tom mišlju u glavi, on je trčao kroz dugačak hodnik, ali je odjednom zastao u mestu kao ukopan kada se zavesa na drugom kraju hodnika razdvojila i kada je zrak svetlosti iz petrolejke koja je obasjavala salun obasjala i deo hodnika i njegovu mršavu siluetu. Na drugom kraju hodnika, između raskriljenih zavesa stajao je Klab Pajri sa revolverom u ruci i istog trenutka kada ga je ugledao, Kendal se setio njegove izdaje i opasnosti u koju je mogao zapasti.

I Klab Pajri je bio svestan opasnosti koju mu je Kendal mogao doneti i kada je Kendal uzmakao korak nazad, on je podigao revolver. Kendal je kriknuo kada ga je vreli metak pogodio. Taj prvi metak nije ga odmah usmrtio i on je, ležeći na podu i grčeći se u samrtnim bolovima, stenjao i ječao naštoreći da, koristeći zid kao potporu, ustane i pokuša da pobegne. Pri tome je užasnutim očima buljio u pravcu Klaba Pajrija, nazirući u samrtnom bolu pored njega nejasnu siluetu Džejmisa Vilsona.

Čuo je kada je Vilson grlenim glasom izgovorio. — Ja sam uz tebe, Klabe, do kraja, za novac i sve ostalo.

Klab Pajri je neprimetno klimnuo glavom i hladnokrvno usmrtio Kendala ispalivši mu još jedan metak u prsa, a onda i treći u glavu. Već upola uspravljen, Kendal je poskočio, zamlatarao rukama i saplićući se, pao na leđa. Kada je Kendal pao na pod, Kord Sigel je odgurnuo Džejmisa Pajrija ustranu i bacivši kratak pogled na Kendalovo telo, izustio glasnu psovku.

Prešavši nekoliko koraka kroz hodnik, okrenuo je Kendala na leđa i mlaz svetlosti obasjao je Kendalovo blede lice. Sigel je ponovo opsovao, a onda se žustro okrenuo sa izrazom optužbe na opasno namrštenom licu.

— Za ime boga zašto, Klabe? Morao si ga prepoznati. Do đavola, toliko dugo si radio sa njim, morao si da ga prepoznaš!

— Uleteo je u hodnik odmah posle pucnjave — odgovorio je na to Klab Pajri, ništa manje smrknutog lica. — Šta si očekivao od mene, da stojim skrštenih ruku i dobijem metak u čelo iz Lonsdejlovog revolvra? To nisi mogao da očekuješ od Klaba Pajrija.

— Ali, tonije bio Lonsdejl — nastavio je Sigel gnevno. — To je bio Kendal i trebalo je da ga prepoznaš. Još mi je mogao koristiti.

— A u čemu je on mogao da bude koristan? — zapitao je Klab Pajri. — Pa on je bio običan neozbiljni vetropir. Više zainteresovan za onu njegovu ženturaču nego za sve ostalo. Video si ga kako je izgledao kada mu je Kumbs pripretilo.

Kord Sigel je ponovo izustio kletvu, a onda se okrenuo. Idući ka zadnjim vratima, izvadio je revolver iz futrole.

— Odmah ćemo videti koga ima napolju — rekao je.

Sigel je išao napred. Klab Pajri se osvrnuo i pogledavši svog brata, krišom se osmehnuo. Zatim je pošao za Sigelom. Sigel je otvorio zadnja vrata i mlaz svetlosti iz hodnika obasjao je dvorište i nepomično telo Krisa Bitija, koji je raširenih ruku ležao na zemlji. Sigel je zastao zaprepašćen prizorom i ližući nervozno usne, pažljivo preleteo pogledom po mračnom dvorištu. Našavši da je dvorište prazno i tiho, on se povukao nazad i rekao tihim glasom.

— Sredio je i Krisa. Mora biti da je tu negde u blizini i da nas vreba.

Klab Pajri je pogledao preko njegovog ramena u tamno dvorište. Prvi put otkako je čuo i video Lonsdeila osetio je nešto nalik na strepnju. On tada nije znao koga ima protiv sebe, ali je shvatao da je protivnik opasan. Činjenica da je taj Lonsdeil usmrtio Vesa Tardića u poštenom obračunu, nije ga mnogo zabrinjavala. Pajri je oduvek smatrao da Ves Tardi živi na ivorikama svoje reputacije i da taj ugled revolveraša ne odgovara njegovoj pravoj vrednosti. Smatrao je da bi u obračunu oči u oči smeo da se ogleda sa Tardijem i računao je da bi ga tukao.

— Šta sada Korde? — zapitao je.

— Moramo ga na neki način ščepati. Ako čekamo igraćemo igru koju on priželikuje jer bi mu omogućili da nas jednog po jednog slisti. Moramo mi učiniti prvi korak.

Klab Pajri je proverio punjenje svog revolvera i povukao se dublje u hodnik.

— Ne bi ništa pomoglo ni da izađemo u mrak Korde. Vratimo se unutra da se dogovorimo.

— Šta je, napušta te hrabrost. Klabe?

Pajri je lagano značajno odmahnuo glavom.

— Ne, ni govora. Samo neću dopustiti da glupost ovlada mojim postupcima. Ne želim da postanem laka meta. Kad nađem Lonsdeila, on će dobiti svoje i to bez odlaganja.

Sigel je opsovao sebi u bradu, a onda besno nogom zatvorio vrata. Oborio je klonulo ramena i na licu mu se ukazao izraz zabrinutosti, više nego što ga je Klab Pajri ikada video, izraz tolike zabrinutosti, u stvari da je u tom trenutku počeo sumnjati da li je Kord Sigel zaista onakva zverka za kakvu se predstavljao.

Kad su se svi ponovo okupili u salunu, Sigel je pažljivo odmerio svakoga od svojih ljudi: Klaba i Džejmisa Pajrija, tri revolveraša, a onda je procenio i samoga sebe. Svi oni su imali protiv sebe samo jednog čoveka: Lonsdeila.

— Moramo se bolje organizovati — promrmljao je nezadovoljno — i moramo poći u lov na Lonsdeila da bismo ga isterali na čistinu. Klabe, ti uzmi dva čoveka i motri na glavnu ulicu. Pajri, pošto si se i ti umešao, uzmi jednog čoveka i pokušaj da ponovo pretreseš grad. Prođi sve ulice i mesta gde se može skrivati i nađi tog prokletog lupčeta.

— A šta je sa tobom? — zapitao je Klab Pajri.

— Ja ću ostati ovde gde me taj nitkov može naći ako to bude želeo. Biću spreman da ga dočekam u svakom trenutku. Ne sumnjaj u to Klabe. Uradi samo onako kao što sam ti rekao i do sutra on će biti naš — Klab Pajri je brzo bacio pogled do svog brata, ali ga je ovaj iznenadio rekavši.

— Meni se čini da je to prava stvar, Sigele. Ako ostanemo ovde, bićemo kao u zatvoru i on će nas polako jednog po jednog skidati. Neka jedan od tvojih ljudi pođe sa mnom. Proći ćemo kroz dvorište.

Sigel ga je pogledao, zahvalan zbog Džejmsovog brzog prihvatanja njegove odluke. Pomislio je da Džeims Pajri možda ipak zaslužuje cenu kojom ga je zakon ucenio. Misleći o tome, setio se Emosa Nana.

— Gde je, do đavola, taj Nan? — graknuo je promuklo. — Da li ga je neko video?

Niko nije odgovorio.

Sigel je nervozno grasnio. — Zar ga niko od vas nije pozvao iz zatvora da dođe ovamo?

— Nema smisla da ga tamo tražimo. Korde — čuo se sada glas jednog od njegovih ljudi. Norma Forbesa, čoveka okrutnog lica, širokih ramena i ispupčenih grudi, koji je već dva meseca bio na listi Sigelovih plaćenika.

— A zašto ne, Forbese?

— Odjahao je iz grada.

— Odjahao? — zinuo je Sigel.

— Da, odjahao je pošto sam ga izvukao iz ćelije. Rekao je da mu je dosta i Lonsdejla i ovog grada.

Sigel je izlio bujicu pogrda. — Trebalo je da ga ubiješ, kukavna huljo! Zašto to nisi uradio?

— Zato što me je držao na nišanu zapetog revólvera dok je pakovao stvari i sedlao konja koga sam ja doveo do zatvora. Nisam nameravao da mu se suprotstavljam bez obzira na to koliko si ga ti smatrao za slabića. Imao je revolver u ruci i bio je čvrsto odlučio da ode.

Sigel je ponovo izlio kletve i pogrde, a onda se malo primirio. — Nije važno. Sad svi krenite na zadatak. Dajem vam reč da će onaj ko smakne Lonsdejla biti obilno nagrađen.

Klab Pajri je pozvao Forbesa da pođe sa njim, a pridružio im se i treći revolveraš po imenu Gas Starki. Njih trojica su zajedno izašli na glavna ulazna vrata, a Sigel je pošao za njima da vrata zaključa po njihovom izlasku. Kada su oni izašli, Sigel je zatvorio vrata, zaključao ih i stao leđima naslonjen na njih. Tako je ugledao krčmara Kepa, koji ga je pažljivo posmatrao. Neki izraz zadovoljstva i radosti na Kepovom licu nije se dopao Sigelu.

Odvojivši se od vrata, čvrstim korakom je prišao do šanka i obratio se krčmaru.

— Šta je to tako zabavno. Kepe?

Kep je lagano odmahnuo glavom i uzevši krpu, počeo da čisti šank.

— Ništa naročito. Nikada nisam smatrao da je ubijanje zabavna stvar.

— Ti nikada nisi ozbiljno ni razmišljao, mister, sem o tome kako da od saluna uzmeš zaradu koju si prikrivao. Nemoj misliti da sam budala, mister. Davao sam ti mnogo prostora i Kendal mi je već rekao da si malo po malo to i zloupotrebio. Ali, to će prestati čim sa Lonsdejlom bude završeno.

— Ako bude završeno — odvratio je Kep.

Sigel se namrštio toliko da su mu obrva zaklonile oči. Zurio je usjaktelim pogledom Kepu u lice i promrmljao:

— Ti si se baš sprijateljio s njim, je li tako, mister?

— Sviđa mi se stav tog čoveka, Korde. Bila je tvoja greška što si se uhvatio ukoštac sa njim. On je ovamo došao samo zato da uhvati Džejmisa Pajrija, čoveka koji je ubio jednog dečaka i koga je obećao da će predati pravdi. Da si bio stropljiv sa njim, i on bi bio stropljiv sa tobom. On je sve svoje karte držao otvorene i igrao je pošteno.

— Ubio je Vesa, zar ne?

— Ves ga je na to naterao.

— Odupro se Klubu kada je Kums bio sateran u ćošak.

Kep je slegnuo ramenima — Nije trebalo da Klub uvlači onu ženu u sukob. Uostalom, i ti si smatrao da je tu dobro postupio.

Na to se Sigel osmehnulo i pogledao u pravcu zavese koja je zatvarala hodnik.

— To je, dakle, razlog što je Kendal u poslednje vreme bio onako nervozan? Lonsdejl je počeo igru sa njegovom ženskom. To je vrlo interesantno, Kepe.

Kep je nešto promumlao sebi u bradu. Sigel je ustao i uputio se niz hodnik. Još uvek mrmljajući za sebe, Kep se uzvrpoljio iza šanka. Ostavio je krpu kojom je brisao tez-

gu i pošto je čuo da je Sigel izašao, prišao je bočnim vratima i povukao rezu kojom su vrata bila zatvorena. Pogledao je zamišljeno svoje delo znajući šta će se desiti ako Sigel to primeti. Onda se vratio do šanka i nastavio sa brisanjem čaša. Kada se malo kasnije Kord Sigel vratio gurajući Kerol pred sobom, on je radoznalo pogledao mladu ženu. Bio je zadovoljan kada je video kako je odgurnula Sigela od sebe, kao da ni najmanje nije očarana njegovim držanjem.

Nadao se sada da će Lonsdejl dokazati da je nešto znatno više, a ne samo uobraženi smeli revolveraš.

*

Holidej je video tri čoveka sa Klabom Pajrijem na čelu, koji su se lagano šunjali kroz senke glavne ulice. Svaki od njih držao je revolver u ruci, a niz dugu prašnjavu ulicu kretali su se tiho, neodlučno, šunjajući se kao mačke. Povremeni naleti noćnog povetarca dizali su tanke oblačiće prašine i nosili ih niz ulicu i na fasade kuća nanizanih sa jedne i druge strane. Svaki put kada se čuo lak šum vetra, tri čoveka su se bojažljivo osvrtala oko sebe, zureći očima u mrak. Holidej je znao da će im lako uzeti meru.

Pratio ih je nečujno, držeći se suprotne strane ulice, čekajući da se što više udalje od sa'luna. Znao je da će, kada budu daleko, njegove šanse da ih savlada biti znatno veće.

Sačekao je da Klab Pajri proveru ulicu u blizini njegove grupe i da potom uđe u zatvor ostavljajući ostalu dvojicu da čuvaju stražu. Holidej je prepoznao Forbesa i Starkija, revolveraše koje je nešto ranije te nedelje video sa Klabom Pajrijem i Vesom Tardijem. Starki je čuvao stražu blizu sporedne ulice

koja je vodila pored bočne strane zatvora. Forbes je stajao blizu ulaza u zatvor.

Holidej je prišao skoro na desetak stopa od Forbesa i tiho ga dozvao:

— Ako se makneš, mrtav si, Forbes.

Forbes se trgao, ali se nije okrenuo.

Holidej je dodao još tiše. — Pusti revolver na zemlju i pođi lagano unazad. Pođi unazad i ne misli ni na šta drugo, mister.

Forbes je stajao mirno, ukočen, nepomičan kao kamena statua. Onda mu je revolver ispao iz ruke i on se lagano počeo kretati unazad preko ulice. Gas Starki ga je video i radoznalo se zagledao u njega. Kada je primetio da Forbes nema revolver u ruci, on mu je oštro doviknuo.

— Šta to, do đavola, radiš, Forbes?

Forbes nije ništa odgovorio.

Još uvek krajnje začuden. Starki je uperio revolver u pravcu svog druga revolveraša. Forbes je odmahnuo glavom i nastavio da se kreće unazad sve dalje od zatvora.

Onda je odjeknuo Holidejev glas. — Pođi i ti za njim, Starki. Držim te na nišanu i obećavam ti da neću promašiti.

Starki je izbuljio oči u tamu pokušavajući da razabere siluetu Doka Holideja. Ali, Holidej je stajao zaklonjen u dovratku trgovine, ne rizikujući ništa sa ovejanim lupežima.

Starki je sačekao da se Forbes nađe na liniji između njega i mesta odakle je glas dolazio, i u tom trenutku digao je revolver i opalio. Pucnji su prolomili grubu tišinu ulice i njihov prodoran eho, nošen toplim noćnim povetarcem, razlegao se širom grada.

Dok Holidej je izašao iz zaklona i revolver u njegovoj ruci dva puta je poskočio. Prvi hitac zario se Starkiju u stomak, a drugi ga je

pogodio u rame i od snage udara Starki se zateturio i okrenuo se oko sebe. Revolver mu je izleteo iz ruke i udarivši u prozor zatvora, proleteo kroz okno. Vrata zatvora su se širom otvorila i napolje je istrčao Klab Pajri. Videvši Forbesa nepomičnog, sa rukama dignutim iznad glave, Pajri je zastao kao ukopan.

Kroz tamu 'se razlegao glas Doka Holideja. — Odbaci revolver, Pajri. Ne tražim tebe. Tražim tvog brata.

Klab Pajri je instinktivno opalio u pravcu odakle je glas dolazio i istog trenutka, pretrčavši preko drvenog trotoara, kleknuo na koleno u zaklon iza jednog stuba nastrešnice. Dok Holidej je opalio dva hica na njega, ali oba su promašila jer je Pajri pognuo glavu. Holidej je potrčao sa trotoara nastojeći da dođe iza Forbesa i iskoristi ga kao zaklon. Pretrčao je poguren celu širinu ulice, znajući da je opasnost uobičajena u ličnosti Klaba Pajrija, šćućurenog iza stuba, ono što na prvom mestu mora otkloniti. Što je brže mogao, izbacio je prazne čaure i napunio revolver.

Uprkos pomrčini, Klab Pajri je primetio njegov pokret i pažljivo nanišanio. Opalio je i zrno je očešalo Holideja o vrh ramena a udar vazduha odbacio ga je nekoliko stopa unazad. Holidej se pružio po zemlji. Drugi kuršum digao je gejzir prašine samo nekoliko santimetara daleko od njegove glave i Holidej se još jednom okrenuo, uspravo se i pripucao.

Pomahnitao i raspaljen uspehom, Klab Pajri je sišao sa trotoara i jurnuo ka protivniku. Jedan Holidejev metak pogodio ga je u stomak. Pajri je zastao ukopan, ali se nije zgrčio, čak ni zadrhtao. Stajao je nepomičan, lice izobličeno od bola i mržnje. Konačno je stenjućim glasom izustio kletvu i u njegovim očima razlio se talas nepomirljive mržnje.

— Ovo je za Džejmsa — povikao je istiskujući s mukom reči iz grla, ali pre nego što je mogao da ponovo nanišani, Holidej je pripucao i oba metka pogodila su cilj, a onda su noge Klaba Pajrija lagano klecnule, telo mu se bolno zgrčilo i uz poslednju prkosnu psovku revolver mu je ispao iz ruke, a najamnik revolveraš srušio se svom težinom na tle i ostao da leži tako licem okrenut zemlji.

Sve vreme Forbes je stajao nepomično, bez oružja, sa rukama visoko dignutim iznad glave, i posmatrao scenu. Dok su se Holidej i Pajri obračunavali, on se malo pomerio ka trotoaru, odakle je pre toga na Holidejev zahtev sišao. Proračunavao je svoje šanse da trkom bezbedno stigne do zatvora, ali videvši Holidejevu preciznost u gađanju revolverom, zaključio je da neće stići dalje od ivice trotoara pre nego što se i on pridruži Starkiju i Pajriju.

Okrenuvši se Holideju, on je stegnutog grla progovorio. — Ne želim više da imam udela u svemu ovome, Lonsdejele.

Holidej se ispravio, nekoliko puta mrdnuo ramenom osetivši bol, progundao nezadovoljno nešto nalik na kletvu. Znao je da rana nije ni najmanje opasna i da ga je zrno jedva dodirnulo, ali je imao utisak kao da mu je neko ugasio žar cigarete na ramenu. U dubini duše bio je zadovoljan jer mu je sudbina mogla nameniti i drugačiji ishod.

— Kakav je Sigelov plan, Forbes? Reci mi i time si kupio svoju slobodu.

Ne oklevajući, Forbes je odmah odgovorio. — Sigel će ostati zabarikadiran u salunu. Džejms Pajri i Brauni pošli su da vas traže širom grada.

— Je li još neko pošao da me traži? — zapitao je Dok.

Forbes je odmahnuo glavom.

— Ne. Sada su ostali samo Sigel, Pajrijevi brat i Brauni.

— A šta je sa Kendalom?

— Mrtav je. Klab ga je ubio.

Holidej je prihvatio da Forbes govori istinu. Prišao mu je bliže i zastao tek onda kada je sasvim jasno mogao da mu vidi oči. Pošto je temeljno osmotrio Forbesov izraz lica, Dok je upitao:

— Ti nemaš nikakve neraščišćene račune sa mnom?

— Nemam. Ako sam i imao, promenio sam mišljenje. Ne želim više da imam bilo šta sa vama, mister. Ne želim da imam ikakve veze u obračunu sa vama.

— Imaš li konja?

— Štala je puna konja.

— Osedlaj jednog i jaši. Ako te još jednom vidim u ovom gradu, ubiće te.

Forbes je ozbiljno klimnuo glavom. Bacio je pogled do svog revolvera, ali mu je Holidej kratko rekao:

— Ostavi to. Kupićeš drugi kad ti zatreba. Ali savetovao bih ti da se ostaviš pištolja.

Forbes je izvio usne kao da je u sebi izustio psovku, a onda slegnuo snažnim ramenima. Sišao je lagano sa trotoara, praćen Holidejevim budnim pogledom. Došavši do glavne ulice, krenuo je u ulicu koja je vodila ka gradskoj štali i nestao u pomrčini, nenaoružan, bez i jedne podle misli o prevari u glavi. U štali je našao konja i osedlao ga u očekivanju da negde oko saluna zaprašte revolveri. Tamo negde u tami, iz zaklona su vrebali Brauni i Džejms Pajri.

Forbes je pojahao, zamislio se i onda poterao konja sporednom ulicom prema izlazu iz grada i brdima.

IX

Holidej se lagano šunjao ka salunu, koristeći senke nastrešnica.

Mračna, mučna noć pritiskala je grad i nečujan povetarac nrsio je grane kržljavog drveća. Tek po koji prozor svetleo je kao mrtvo oko slepca, a iz neke sporedne ulice dopiralo je kevtanje gladnog psa!

Iako je odnos snaga bio znatno uravnoteženiji, Holidejev položaj nije bio ni izdaleka sjajan. Tu negde iz mraka vrebale su ga oči ubica a on nije znao gde su i kada će ga napasti. A napad is zasede u mrkloj noći skoro uvek je donosio smrt.

Postojao je, istina, odgovor i na tu opasnost. Mogao je da se pritaji i čeka povoljan trenutak. Sada je odnos bio jedan prema tri i vreme je igralo za njega. Ali kada bi jednom krenuo u akciju, Holidej više nije mogao da se zaustavi i svaki njegov nerv kao da je očekivao kraj i trenutak opuštanja... ili smrti. A u mračnoj noći šanse za smrt bile su veće.

Kao mnogo puta do tada morao se opet osloniti na svoj instinkt, na ono šesto čulo koje ga je već mnogo puta spaslo. A to šesto čulo upozoravalo ga je da je opasnost blizu, znak za uzbunu bezglasno je odzvanjao u njegovim ušima dok se šunjao mračnom sporednom ulicom. Nije čuo nikakav šum, ali je bio siguran da su ubice u blizini. Osećao je njihovo blisko prisustvo.

Morao ih je nekako namamiti da se pokažu, da izađu na brisan prostor. Ali šta da učini? Na um mu je došla pomisao da u Džejmsu Pajriju izazove osvetnički gnev... ako je revolveraš bio sposoban za taj ljudski osećaj. No, vredelo je pokušati.

— Pajri! — povikao je Dok i njegov glas je odjeknuo u noćnoj tišini. — Tvoj brat Klab je mrtav... mrtav od mog metka.

Noć je ostala nema. Nista se nije pomerilo, niko se nije odatvao. Ali Džejms Pajri je čuo Holideja jer su

se on i Dženson Brauni nalazili samo pedesetak metara daleko. Čuo je i poverovao je njegovim rečima. Četvrt časa ranije čuo je pucnje i znao je da se to njihov protivnik sudario sa drugom grupom tragača. Ako je Lonsdejl živ, razmišljao je Pajri, onda je Klab sigurno mrtav jer drukčije ne bi dopustio da se Lonsdejl tako šepuri. To saznanje pogodilo ga je kao udarac malja po glavi.

Ali ne onako kako je Holidej očekivao. Kockar je pogrešio u proceni Džejmsa Pajrija. Umesto da kod njega izazove gnev i želju za osvetom, saznanje da je njegov brat mrtav probudilo je u Pajriju strah. Prvi put posle dosta godina bezobzirni ubica je bio uplašen. Umesto želje za osvetom u njemu se probudio strah i želja da pobjegne. Što dalje od prokletog Lonsdejla.

— Do đavola, Lonsdejl je ubio mog brata. Ovde postaje vruće.

— Vruće ili ne, sačekajmo ga da se pojavi a onda će dobiti svoje kao što je Sigel naredio.

Ali Džejms Pajri je mislio drukčije.

— Vrag odneo Sigela. Ja odlazim. Imam unosnijih poslova nego da se nosim sa Lonsdejlom.

— Ne bogami — presekao ga je Brauni i uperio revolver u njega. — Ostaćeš ovde. Kaša je zakuvana i poješćemo je zajedno.

U Džejmsu Pajriju su uzavreli gnev i zloba nadošli iz muke i besa razgomilanih tokom godina potucanja po granici. Odmerio je svoje šanse i ono što je proračunao nateralo ga je da promeni taktiku. No cilj mu je ostao isti: da pobjegne!

— O'kej — rekao je — ali pazi dobro. Lonsdejl je opasan i moramo ga prevariti. Ako se razdvojimo imaćemo šansu da ga uhvatimo u unakrsnu vatru. Ti pođi levo a ja ću desno.

Brauni ga je za trenutak podzivo gledao, ali je začuo nejasan šum i na tridesetak metara ugledao senku čoveka u pokretu. Lonsdejl im je prilazio sve bliže. To je navelo Sigelovog plaćenika da svu svoju pažnju ponovo usredsredi na pustolova. No tek što je skrenuo pogled sa Džejmsa Pajrija, Pajri je opalio, ne u Holideja već pravo Džensonu Brauniju u leđa. Brauni se grčevito trgao, poskočio napred i uhvatio se za stub nastrešnice, iza koje se skrivao. Ostao je tako držeći se za njega, polumrtav, dok mu se tanak mlaz krvi slivao sa usana. Želeo je očajnički da se bkrene i uperi revolver na Džejmsa Pajrija, ali i za taj najmanji pokret nije više imao snage. Stajao je tako na koljenima, očekujući da mu se snaga vrati. Želeo je da živi makar samo još nekoliko kratkih trenutaka; više nego što je ma šta drugo u svom životu želeo, žudeo je da još poživi samo toliko da vidi Pajrija kako pada pogođen metkom iz njegovog revolvera.

Još jedan pucanj je grmnuo i Brauni je osetio tup, neodređen udar i svet oko njega kao da se potresao iz temelja. Video je samo komad trotoara ispred sebe i mrlju krvi koja se svakim trenutkom sve više širila. Slab osmeh razdvojio mu je usne. Nije osećao nikakav bol nije ga mučio čak ni osećaj fizičke neprijatnosti. Nije mogao da veruje da umire, da smrt dolazi tako neosetno. Onda je osetio dodir trotoara na licu i neki pritisak u glavi. Pokušao je da pomeri ruku i podigne revolver, ali ga ruka nije poslušala. Čuo je kako Džejms Pajri puca na Lonsdejla a onda i niz hitaca kojima je visoki pustolov uzvraćao paljbu. U tim poslednjim trenucima, kada svetlost života prelazi u tamu smrti, čudna misao prostretila mu je svest. Ako bi mu se

opet pružila šansa, Brauni bi se u ovom obračunu udružio sa Lonsdejlom. Ni u jednom trenutku Brauni nije imao ništa protiv njega, naprotiv, pustolov mu se dopadao.

Odmah zatim bio je mrtav.

Džeims Pajri se povukao niže niz ulicu pored saluna. Do krajnosti lukav, pa čak i onda kada mu je srce gorelo od želje za osvetom zaključio je da u Hevenu za njega više nema ničeg interesantnog i korisnog. Hteo je da odjaše, ali dok je još tu, mogao je skinuti Sigelu i ostatak bogatstva, koje je ovaj lupeski nagomilao. Po njegovoj računici, Lonsdejl će biti više nego dovoljan da sredi Sigela, sada kada su ostali sami, i Sigel će uskoro biti mrtav, pa mu novac neće ni biti potreban.

Zbog toga je Džeims Pajri odlučio da nikome neće pričiniti štetu ako taj novac ponese sa sobom. Žalio je što je Klab poginuo, bilo bi mu draže da je Klab živ i da sada pojaše zajedno sa njim. Klab je bio jedini čovek kome je u životu verovao.

Sunjavući se polako kroz mrak, došao je do zadnjeg dela saluna i uvukao se unutra. Tiho da ga Sigel ne čuje, prošao je kroz uzani hodnik i stigao do Sigelove poslovnice. Pružio je ruku da dohvati kvaku, ali vrata su bila samo pritvorena i on ih je lagano otvorio i oprezno ušao unutra. Oda je bila u mraku, ali Džeims Pajri je već jednom bio u njoj i budući da je kao lopov imao dobro pamćenje za svako mesto na kojem se jednom nalazio, on je uskoro vrlo brzo našao kasu. Komadom šipke razvalio je katanac sa kase, otvorio vrata i počeo da trpa novčanice u razdrljenu košulju. S vremena na vreme pažljivo je os-

luškivao da li se napolju čuje neko kretanje.

X

Lice Korda Sigela je pobledelo kada je iz hodnika čuo šum grebanja metala. Sav napet, digao je lagano revolver. Zgrabio je Kerol za ruku i privukao je čvrsto uz sebe.

— Budi mirna, devojko, i ništa ti se neće desiti — promrmnjao je.

Kerol je pokušala da se otme iz njegovog zagrljaja, ali Sigel je bio dovoljno snažan i čvrsto ju je držao. Prislonivši joj cev revolvera na potiljak, procedio je kroz zube.

— Gospodice, opominjem te!

Kep se žurno umešao. — Učinite ono što vam kaže, mis Oksli!

Kerol je radoznalo pogledala krčmara, čije se lice mutno presijavalo pri svetlosti jedine petrolejke koju je Sigel postavio na udaljeni kraj šanka. Zapazio je da Kep nimalo nije bio uznemiren pucnjavom ili događajima koji su se oko njega odvijali. U stvari, izgledalo je da je daleko iznad svega toga, kao da je isključen iz sadašnjosti.

Sigel ju je povukao kroz zavesom zatvoren otvor i stao iza zavese koja se ponovo zatvorila. Oslušnuo je pažljivo, ali nije čuo nikakav šum. Onda je ugledao da su vrata njegove poslovnice otvorena. Uperio je revolver Kerol u grudi i šapnuo:

— Ako samo glasić pustiš, curo, znaj da si mrtva. Pođi polako tamo napred.

Kerol je osetila strah. Nije sumnjala da je Lonsdejl ponovo upao u poslovnicu. On je sada bio tamo, a Sigel je nju koristio kao štit. Zaklonjen iza nje, ubiće Lonsdejla, a za to će i ona, makar nenamerno, biti delimično odgovorna.

Trzajem ruke ona se istrkla i odmah hitnim pokretom navukla zavesu iza sebe. Za trenutak Sigelov vidokrug je bio presečen i on je

ustuknuo. Čim se otrgla od njega, devojka je potrčala niz hodnik onoliko brzo koliko je mogla. Dotrčala je do otvorenih vrata poslovnice i ugledala čoveka koji se udaljavao od kaše pored zida. U tom kratkom deliću sekunde ona je poznala da to nije Džonatan Lonsdejl.

Kerol je nastavila da trči prema izlaznim vratima. Razljučen njenim gestom, Sigel je pripucao i kuršumi su zafijukali za njom. Kerol se očajnički bacila na jednu, a zatim na drugu stranu.

Onda je začula Kepov glas. — Pusti je na miru, Sigele!

Sigel mu se okrenuo, lica smraćenog od ljutnje.

— Šta ti, do đavola, misliš, Kepe? Da mi naređuješ?

— Ne želim da ta žena bude povređena — rekao je Kep kratko. — Vрати se ovamo.

Sigel je rekao nešto pogrdno i ponovo pogledao niz hodnik. Ugledao je Džejmsa Pajrija, koji je stajao i zurio u njega. Videvši ga, Sigel se zaprepastio i resko zapitao: — Pajri, šta ti, do đavola, radiš tu?

Umesto odgovora, Džejms Pajri je digao revolver i opalio. Metak je pogodio Sigela u glavu i odbacio ga nekoliko koraka unazad. Kep je izašao sa svog mesta iza šanka i opalio pored Sigela u hodnik. Kuršum je proleteo kroz mutno obasjan hodnik i zario se u vrata koja je Kerol upravo pre toga zatvorila. Proklinjući Kepa, Džejms Pajri se priljubio uz zid.

Pogođen u glavu, Sigel je onesvešćen nepomično ležao na podu. Kep ga je uzeo za ramena ispod mišica i odvuкао ga blizu stolova za karte. Nagnuo se nad njega i tek pošto je utvrdio da Sigelov puls još uvek radi, on ga je uspravio u sedeći položaj. Stavio je Sigelu revolver u ruke i povukao se do iza šanka.

Džejms Pajri je stajao u tami koridora osećajući da mu se znoj straha sliva niz lice. Znao je da je pogodio Sigela. Ali, Kep se tada umešao u obračun, a Pajri na to nije računao. Znao je, takođe, da će pucnjava primamiti Lonsdejla, koji je mogao da se privuče i čeka napolju sa zapetim revolverom.

Stojeći tako u hodniku, Pajri nije mogao da se odluči kojim putem da pođe, ali je konačno ipak odlučio kako je poslednji trenutak da se izvuče iz saluna.

Džejms Pajri je tiho, lagano pošao niz hodnik. Stigavši do vrata, napipao je jabuku brave i okrenuo je, ali se vrata nisu pomerila. Pajri se odmakao korak od njih i zabrinuto nabrao čelo, a onda opet prišao i ponovo pokušao da ih otvori. Video je da je devojka tim putem pobegla napolje, ali ni jednog trenutka nije pomišljao da će ona imati toliko prisustva duha, toliko hrabrosti i vremena da za sobom zaključa vrata.

Džejms Pajri se ponovo počeo šunjati niz hodnik. Znoj mu se sada obilno slivao niz lice i vlažio mu okovratnik košulje. Proklinjao je sebe što se doveo u taj bezizlazni položaj, ali je istovremeno bio rešen da se na svaki način probije. Stigavši do zavesе, zatekao je Kepa, koji je stajao iza šanka. Kep je opalio hitac na njega i uzvrativši mu jednim hicem, Džejms Pajri se ponovo povukao.

Iz saluna se začuo Kepov glas. — Za tebe bi bilo najbolje da izađeš sa rukama dignutim uvis, Pajri. Dosta si već ubijao u ovom ili bilo kom drugom gradu.

Pajrijeva odgovor bila je psovka. No, čuvši Holidejev glas, koji je dolazio sa bočne strane saluna, Pajri se trgao i priljubio uz zid.

— Šta se događa unutra, Kepe?

— Uhvatio sam Pajrija u hodniku. Sigel je pogođen.

Pajri je ponovo opsovao i viknuo.
— Čuješ li me, krčmare, ne mešaj se u ovo. Tebi nisam ništa učinio.

— Ja sam se odlučio, Pajri... izadi sa dignutim rukama, kao što sam rekao.

Pajri nije odgovorio.

Onda je Holidej dozvao spolja.

— Otvori bočna vrata, Kepe.

— Otvorena su, Lonsdejle.

Pajri je znao da je skoro tučen, no ipak mu je preostajao još jedan izlaz. Požurio je nazad u Sigelovu poslovnicu i stao odmah iza vrata. Čuo je kada su se bočna vrata saluna otvorila i šum gipkih koraka.

Onda se opet začuo Holidejev glas. — Preostao je samo Pajri. Hoću njega.

— Imate ga, Lonsdejle. Jedva sam uspeo da spasem Kerol da ne bude pogođena.

— O'kej, sad se sagnite iza tezge i ostanite tu.

Kep je slegnuo ramenima i poslušno se sagnuo iza šanka.

— Pajri može da koristi Sigelovu poslovnicu kao sklonište, ali ne može da izađe napolje jer je prozor zatvoren rešetkama — rekao je Kep.

— Znam to — odvratio je Holidej.

Džejms Pajri je čuo njihov razgovor i požurio da proveri prozor. Bio je sasvim zaboravio na rešetke. Snažno ih je prodrmusao, ali rešetke su bile čvrste i on je znao da će izdržati bez obzira šta im bude učinio. Sipajući kletve, požurio je nazad do vrata i provirio prema zavesi. Kada se zavesa pomerila, opalio je hitac u nju i naseo Holidejevom lukavstvu, koji je namereno zaljuljao zavesu da bi izazvao Pajrijevu reakciju. Kuršum je poleteo kroz zavesu i spoljni prozor.

— Zna da je uhvaćen u klopku — kazao je Kep bezlično.

Holidej ga je čuo, ali je ostao ravnodušan. Stajao je mirno pored zavesi i ujednačeno dišući, proveravao svoj revolver. Po Kepovom mišljenju, on je imao ishod situacije u rukama. Hladan i samouveren, taj čovek koji se uhvatio u koštac sa tucetom revolveraša stajao je čekajući svoj trenutak, bez žurbe, razmišljajući, možda, i o drugim nedužnim ljudima, o mnogim pitanjima i beskorisnim odgovorima. Sve je to sada bilo završeno. Za Lonsdejla to je bio kraj puta, ali još više je to bio kraj za Džejmsa Pajrija.

— Šta je sa ostalima? — zapitao je Kep.

— Forbes je odjahao, Starki i Klab Pajri su mrtvi. Tamo pozadi leži mrtav Brauni, koga je Džejms Pajri ustrelio s leđa — odgovorio je Holidej.

— To znači da je grad potpuno očišćen od šljama — rekao je Kep.

Holidej se složio sa njim i ponovo prišao otvoru zakrivenom zavesom. Zastao je tu napetih nerava i mišica, znajući da je ovoga puta njegov trenutak došao. Nije se bojao smrti, ni bola, niti neuspeha. Bojao se samo toga da će umreti, a da Džejms Pajri neće biti dostojno kažnjen.

Pomerio je ponovo zavesu i ovoga puta Džejms Pajri je opalio tri hica u nju. Holidej je izustio kletvu, svestan kako su njegove šanse da priđe blokiranom banditu veoma tanke. Ali, morao je da pokuša. Naravno, pre toga je morao da ga pozove da se preda.

Upravo u tom trenutku Kord Sigel je zastenjao.

Holidej se okrenuo da proveri šta je sa Sigelom. Ugledao je kako se Sigelova ruka diže do ivice kartaškog stola. Prsti su grčevito uhvatili ivicu i uz veliki napor Sigel je uspeo da se pridigne i uspravi. Zastao je tako jedan trenutak pušta-

jući da mu krv lagano curi iz rane na slepoočnici, slisnutih zuba da bi u grlu zadržao jauk bola. Onda se desnom rukom oslonio o sto i rukom pritisnuo čelo. Stajao je tako izvesno vreme snažno pritiskujući rukama glavu, dišući teškim isprekidanim dahom.

Konačno je spustio okrvavljene ruke i zainteresovano pogledao oko sebe. Kada je ugledao Holideja naslonjenog na zid pored zavese, sa njegovih usana sletela je bujica gadnih pogrda.

— Ja nemam ništa protiv tebe, Sigele. Moj obračun je sa drugim čovekom — rekao je Dok.

Sigel ga je gledao gnevno izbuđenim očima. Holidej je držao revolver u ruci spuštajući pored bedra, ali vlasnik saluna je znao da može podići revolver i nanišanimi bar isto toliko brzo koliko će i on naperiti svoj revolver. Stajao je tako sa revolverom na stolu pored sebe, pokušavajući da donese sudbonosnu odluku.

— To je istina, Korde — umešao se sada Kep. — On je pričepio Pajrija u tvojoj poslovnici. Pajri te je opljačkao. Sada se vratio da uzme i ostatak pošto je prethodno ubio Braunija.

— To može biti laž — procedio je Sigel.

— A možda nije — osporio mu je Kep kratko. — Možeš da misliš kako god hoćeš. U svakom slučaju, možeš da ostanješ po strani i sačekaj ishod.

— Da li ti to meni govoriš šta da radim, krčmare?

— Govorim ti to zato što znam šta je istina. Prinudio sam Pajrija da se vrati tamo kada je pošao da te dokrajči. Sada sve zavisi od Lonsdejla. Ti i ja nemamo tu šta da se mešamo.

Sigel ga je gledao sa dubokom nevericom.

Sada je i Holidej uzeo reč. — Tako stoje stvari, Sigele. Dakle?

Sigel je prineo ruku čelu do mesta gde je opet osetio oštar bol. Pritisetio se svega što se desilo tog jutra i od onoga dana kada je Lonsdejl došao u grad. Taj dolazak kao da je bio koban za Sigela.

— Neka bude po tvome, mister, ali nemoj slučajno da dodeš na glupu ideju da ćeš preuzeti grad u svoje ruke. To ni u snu nemoj da misliš — rekao je.

Holidej nije obraćao pažnju na njega. Bio je zaokupljen drugim, važnijim brigama i krajičkom okamotrio je u hodnik, gde je iza vrata Sigelove poslovnice čekao ušančen Džejms Pajri. Njih dvojica nalazili su se u pat poziciji. Pajri nije mogao da pobegne, a Holidej je mogao da ga ščepa, ali samo uz rizik sopstvene glave. No, pre svega, morao je zločincu dati šanse da se preda.

— Odbaci oružje, Pajri, i predaj se. Jamčim ti da će ti biti pošteno suđeno! — rekao je.

— Idi do đavola! — doviknuo je Pajri i svoje reči propratio bujicom gnusnih psovki. Odmah iza toga usledilo je nekoliko hitaca iz pištolja.

— Ti si njuškalo, Lonsdejl! — pitao je Sigel i lice mu se zgrčilo od napora. Sada mu se taj došljak još manje svidao nego ranije. Da bude pobeđen od nekoga iz svog soja, još je mogao i da shvati, ali policajca...? Zatreptao je i stisnuo usne.

Kep ga je iz prikrajka posmatrao. Ako je nekada poštovao Sigela, bolje reći ako ga se nekada bojao, sada ga je prezirao. Sigel je uništio njegovu lojalnost onda kada je napao Kerol Oksli, najfiniju devojkicu koju je Kep ikada upoznao. Kepovo uvažavanje devojčine hrabrosti zbog načina na koji je ona uprkos ličnom riziku pokušala da pomogne

Lonsdejlu, bilo je potpuno u suprotnosti sa rastućim prezirom koji je osećao za Sigela. Sasvim spontano, sa usana mu je sletela misao koju je već duže vreme imao u glavi.

— Čuj, Sigele, hteo sam već davno da ti kažem da je s tobom svršeno. Ozbiljno mislim.

Bol je ponovo zatutnjao u Sigelovoj glavi i on je digao drhtavu ruku u želji da ga obuzda.

— Šta je, ti mi se protiviš, krčmare? Suprotstavljaš mi se?!

— Kažem ti, svršeno je. Ono što je bilo, više ne može biti.

Dok Holidej je stajao pored zaves i slušao njihov razgovor, osluškujući i šumove u koridoru. Ali tamo se ništa nije čulo.

Sigel je s mukom prevaljao nekoliko reči preko usana. — A otkuda tebi pravo da mi se suprotstavljaš, krčmare? Otkuda ti samo ta hrabrost? Trebalo je već odavno da ti ispalim metak u srce.

— Ti si odigrao svoju ulogu. Sigele, i vetar koji si posejao sada žanješ. Sada ti nije ostalo više ništa.

Divlji bes ovladao je Sigelom. Prikupivši snagu, on se odgurnuo od stola i stao široko razmaknutih nogu. Bio je spreman da se obračuna sa svojim nekadašnjim nameštenikom i prikupljao je svu snagu da to završi.

— Mister, sada si otišao previše daleko — grmnio je.

Kep je stajao iza šanka, sa revolverom uperenim u Korda Sigela. Sigel je netremice zurio u revolver, još uvek ne verujući svojim očima da se Kep mogao okrenuti protiv njega. Na njegovim tankim usnama zatrepčila je senka gorkog i istovremeno prezrivog osmeha.

— Huljo! — dobacio je Kepu

Osetivši pretnju u toj pogrđi Holidej se okrenuo. Video je da je Sigel digao revolver. Njegova napetost i odlučnost otkrili su Doku sve što

je trebalo da zna. Digao je zapet revolver i uperio ga na Sigela.

Ali Kep mu je kratko dobacio.

— Prepustite ga meni, Lonsdejle! Ovo je račun samo između njega i mene. Sve/ovo se već dosta davno kувало.

Čak i u tom trenutku Sigel se još kolebao. Njegov prst zastao je na upola pritisnutom okidaču. Holidej je osetio da u Sigelu raste napetost. U tom trenutku osetio je simpatije za Kepa. Nije želeo da se mali krčmar izloži opasnosti u odmeravanju sa oprobanim ubicom kakav je bio Sigel. Nije mogao da se ne umeša.

Dobacio je: — Stani malo, Sigele!

Sigel mu je dobacio letimičan pogled: a onda prezrivo pljunuo na pod. Pošao je nesigurno jedan korak napred, zanjihao se malo i shvatio da nema više snage da priđe bliže. No, to ga nije mnogo brinulo. Bio je bolji strelac od Kepa, to je znao, a ovo je bio njegov salun i bio je svestan toga da njegova budućnost zavisi od onoga što se sada događa. Zbog toga je bio rešen da ide do kraja, da pobedi. Da preskoči sve prepreke koje su mu se nizale na putu.

Pritisnuo je okidač i opalio.

Tane se zarilo u ogledalo iza Kepa. Staklo je prsnulo u hiljade komada, ali se Kep nije ni pomerio. Digao je revolver i Dok je zapazio da mu je ruka sigurna, da ne podrhtava. Sigel je besno opsovao i ponovo opalio.

Holidej je povikao:

— Pucaj, Kepe, pucaj za ime božje!

Sigelova ruka klonula je naniže nekoliko santimetara i on se s mukom trudio da je zadrži na toj visini. Njegov neuspeh da pogodi Kepa izgledao mu je smešan. Kep je stajao tu pred njim, kao ogromna meta, i takvu metu do sada još nikada nije promašio.

Uz veliki napor Sigel je ponovo

digao ruku sa revolverom. Dok Holidej je skrenuo pogled i pažnju do krčmara. Na njegovom licu video je da ga razlama bol. ne fizička bol jer Kep nije bio pogođen, već bol od psihičkog mučenja, zbog neminovnosti tragične odluke koju je morao doneti. Za tih nekoliko kratkih trenutaka Holidej je prodro do dna duše malog krčmara. U osnovi pošten i miroljubiv čovek, Kep je doneo odluku da ubije Sigela.

Holidej je shvatio da u tom trenutku i dalje Sigel za njega neće predstavljati nikakvu opasnost. Zadržao je neko kretanje u nodniku i okrenuvši se, uperio revolver u toni pravcu, usredsređujući se na opasnost koja je otuda mogla doći i na Džejmsa Pajrija, kada je iza šanka Kep opalio.

Kep je veoma retko koristio revolver i nimalo nije bio uveren u svoju sposobnost da puca na čoveka. Nervi su mu bili strašno napeiti.

Dva metka iz njegovog revólvera pogodila su Korda Sigela u prsa u razmaku od nekoliko santimetara i od siline udara olovni tanadi, Sigel je odbačen unazad da bi, grčeci se od bola, grunuo na sto iza sebe, prevrnuo se preko njega i pao na pod. Ostao je da leži tako izvesno vreme zgrčen i stenjući od bolova pre nego što se uz veliki napor digao na kolena i, oslanjajući se na ruke, uspeo da se okrene. Lice mu je bilo zamračeno oblakom fizičke patnje, ali je on ipak uspeo da duboko udahne i rešenost da živi jasno se ukazala u njegovim crnim očima. Lagano je počeo da diže revolver. Kep je još jednom opalio, ali je ovoga puta promašio i u strahu da će Sigel pogoditi Kepa, Dok Holidej je uperio revolver. No, pre nego što je pritisnuo okidač, revolver je ispao iz Sigelove ruke i on je uz muklo ječanje pao na lice.

Čovek koji je teroriso ceo He-

ven, koji je vladao zahvaljujući strahu, koji je iz ljudi cedio znoj i krv, koji se bio okružio ubicama i revolverašima da bi sebe i svoju imovinu zaštitio od onih koji bi mu se mogli eventualno suprotstaviti, ležao je na podu saluna iz kojeg je počeo graditi svoju strahovladu.

— Mrtav je, zar ne? — zapitao je Kep.

— Da, mrtav je.

— Onda neka ostane tako. Bolje da leži tamo gde ga ne vidim. Ne želim da se podsećam na to da sam ga ja poslao na onaj svet.

Holidej je razumeo krčmarevu želju, ali se ipak sagnuo i dohvativši Sigela, digao ga sa poda. Obuhvatio ga je jednom rukom ispod mišice i preko grudi i vukući ga tako, doneo ga do otvora zakriljenog zavesom. Ovoga puta više nije čekao. Stavio je Sigela ispred sebe, razgrnuo zavesu i zakoračio u hodnik. Istog trenutka kada je kročio u koridor, Džejms Pajri je pripucao. Meci su se zarili u telo Korda Sigela, ali on to više nije osećao.

Iza tog štita od ljudskog tela Dok Holidej se približavao Pajriju, držeći naperen revolver. Nije odgovarao na paljbu iako je Pajri ispaljivao metak za metkom, očajnički pokušavajući da iza Sigelovog tela pogodi Holideja. Kada je ispraznio revolver, on se povukao u poslojnicu i, vadeći metke iz opasača, pokušao da žurno napuni pištolj. Tek što je zatvorio napunjen magacin, čuo je da je Holidej spustio Sigelovo telo na pod. Okrenuo se da ga dočeka, lica duboko izbrazdanog borama straha, sa bljutavim ukusom jeze u ustima, dišući vrelinom dahom od strave smrti u prostoriji skućenoj zidovima nalik na grobnicu. Iza sebe osećao je otvorena vrata kase, a u nedrima pregršti zgužvanih novčanica.

Dok Holidej je hodao lagano ka

vratima, čvrsto stežući dršku revolvera šakom prošaranom nabreklih žilama. Pogled mu je počivao na otvoru vrata, čvrst, oštar, neumoljiv, pogled čeličnoplavih očiju i čeličnih, prekaljenih nerava, pogled borca koji je znao da je došao trenutak zbog kojeg je prešao mnoge stotine milja.

A onda se našao na otvoru vrata i ugledao Pajrija ispred sebe, blizu, skoro nadohvat ruke, tako mu se bar činilo od snage mržnje i gneva koje su ga nosile. Holidej je opalio, a skoro istovremeno opalio je i Pajri. No, revolver se trgao u njegovoj ruci kada ga je kuršum Doka Holideja pogodio. To je skrenulo Pajrijeva metak sa njegovog smrtonosnog puta ka Holidejevom srcu i tane je samo okrznilo Dokovu ruku i zanelo ga malo ustranu. No, efekat Holidejevog pogotka bio je znatno veći. Tane teškog kalibra odnelo je Pajrija prema kasi i bacilo ga na otvorena vrata. U smrtnom grču Pajri se sapleo i svom težinom pao na kasu udarivši pri tome čelom u ivicu metalnog trezora. Zastenjao je i pao na pod onesvešćen, ili možda mrtav. Holidej to u tom trenutku nije tačno znao.

Holidej mu je prišao sa revolverom na gotovs i uzevši ga rukom za prsa, naslonio ga leđima uz zid. Ošamario ga je nekoliko puta i Pajri je konačno otvorio oči i zagledao se u cev Holidejevog naperenog revolvera.

— Ti si ubio Sola Bredšoua. Onog dečaka u Bagli Folsu?

Pajri ga je gledao sa divljačkom mržnjom. Njegove usne su se razdvojile da promucaju. — Nije tre... balo da se suprot... — a onda mu se mlaz krvi izlio preko usana na prsa karirane košulje.

Vrhom revolverске cevi Holidej mu je digao glavu i Pajri ga je dohvatio za zglavak ruke da ukloni revolver. Bio je to mlak pokušaj

i posle dve ili tri sekunde njegova ruka mlitavo je klonula pored tela. Holidej ga je pridržavao još nekoliko sekundi zadržavajući dah, nastojeći da smiri gnev u sebi. Onda se uspravio i pustio Džejmisa Pajrija da padne.

Sol Bredšou je bio osvećen. Nije ispalo onako kako je želeo, ali Dok je znao da se Pajri neće predati. Heven ga sada više nije interesovao. Prošavši kroz hodnik, vratio se u salun i nasuo sebi piće za zbogom Kepu i celom gradu.

— Ja polažem pravo na salun, Lonsdejele — rekao je Kep. — Računam da sam ga zaradio za ovo vreme dok sam radio za Sigela... uostalom, ko bi drugi mogao da ga preuzme?

— Uzmi ga — složio se Holidej.

— Mislím da bi trebalo da uzmemo i sve što je ostalo. I vi biste mogli dobiti deo, veliki deo. I Kendal je nešto ostavio.

Holidej ga je dugo vremena ozbiljno gledao pre nego što je odmahnuo glavom i rekao. — Ne, mene to ne interesuje. Podelite to onima koje je Sigel opljačkao.

Kep je slegnuo ramenima. — Kako god hoćete. Kuda ćete vi, kući ili gde...?

— Negde, naći će se već nešto. Za sada nemam ništa određeno.

Kep je ponovo nasuo u Holidejevu čašu i uzeo jednu čašu za sebe. Onda je nastavio.

— Znaite šta, ako ne želite, ne morate otići odavde. Posle vašeg dolaska mnogi ljudi su odmah bili na vašoj strani. Naravno, svi smo imali vezane ruke, neki zbog ovoga, neko zbog onoga, većina zbog svojih porodica. Ali, ljudi su vas posmatrali i mogu da vam kažem kako vas poštuju i kako bi želeli da ostanete. Neko je još juče pomenuo zašto ne bismo izabrali nekoga, na primer nekog sposobnog čoveka kao što ste vi, da bude gradski šerif sada kada

je Nan odmaglio. Zar to nije dobra ideja?

Holidej je zamišljeno nabrao čelo i odmahnuo glavom. — Ja nisam šerif.

— Negde morate početi, Lonsdejle, a vi ste dokazali da ste čovek od vrednosti. Čovek kao vi, uz bezrezervnu podršku svih građana, mogao bi najmanje dvadesetak godina da služi jednom gradu u razvoju. To bi bila saradnja od koje bi svi imali korist. I vi!

Holidej je zamišljeno ispio svoje piće. — Da, to bi bilo kao lepa priča sa srećnim završetkom, Kepe. Ali...

Kep nije sačekao da Holidej završi misao. — Mogli biste se oženiti i zasnovati dom. Čujte, zašto ne biste uzeli Kerol Oksli za ženu? Vi niste na mene ostavili utisak naivnog čoveka i sigurno ste zapazili da vas ona rado gleda. Bila je spremna da rizikuje glavu za vas. A ona je... ne znam kako čovek može proći pored nje a da ne primeti koliko je privlačna žena?

Holidej se resignirano osmehnuo. — Da, ona je zaista divna i požrtvovana, ali... nemam nameru da se vezujem... ni za koga.

— Zašto? — uzjogunio se Kep. — Vi ste...

Holidej je odmahnuo rukom i prekinuo ga. — Nemojmo više pričati o tome, Kepe, postoji nešto što ne znate i ne razumete. Ali kada je reč o njoj, mislim da toj devojci pripada deo Sigelovog novca. Sigel je uništio njenu budućnost i to joj se mora nadoknaditi. Pobrinite se da dobije deo Sigelove imovine... recimo jednu polovinu. I pazite... ako saznam da niste postupili kao što sam rekao, držite se dobro.

— Ne brinite, Lonsdejle, biće kao što ste rekli.

Završivši razgovor, Holidej je izašao iz saluna i uputio se ka svom hotelu. Ispred saluna sačekala ga je

grupa građana, zbunjenih i unezverenih lica, ali Dok im ništa nije rekao. Smatrao je da će ćutanje ipak biti najbolji odgovor na njihova nema pitanja. A sutra... Sutra to neće biti uopšte važno, jer će biti da-
leko.

Ušavši u hotel, popeo se uz stepenice na sprat i prolazeći hodnikom, zastao pred vratima Keroline sobe. Tanka linija svetlosti ispod vrata otkrivala je da je Kerol unutra, ali u sobi se nije čuo nikakav šum. Da li da svrati i oprosti se? Neodlučno je držao dignutu ruku, spreman da zakuca, kad su se vrata nečujno otvorila.

Pored do pola otvorenih vrata stajala je Kerol ozbiljnog lica, sa malom mrgodnom bocom između obrva, koja je podsećala na njihov prvi susret. Mada je u toj bori postojala senka kačipernog prkosa, Kerol ga je sada gledala drukčije, njene oči zračile su nekim mekim, vlažnim sjajem, kao da je pre toga plakala.

— Udite, mister Lonsdejle. Želim da vam još jednom zahvalim — rekla je ozbiljno i uklonila se da propusti Holideja. — Da nije bilo vas...

— Nemojte da mi zahvaljujete, mis Oksli — kazao je Dok ulazeći. — Sticaj okolnosti je hteo da se sve ovako odigra. Ipak, drago mi je što sam vas video, jer sutra putujem.

— Putujete... — prozborila je Kerol i sa njenog lica nestalo je poslednjeg traga prkosa. Njene oči izdajnički su se ovlažile i po širenju njenih zenica Holidej je naslutio iznenađenje i dubinu njenog razočarenja. Gledala ga je kao da ne shvata do kraja njegove reči i sa njenih usana sletela je samo jedna reč. — Zar...?

Onda se okrenula leđima i po pokretima njenih mišica Dok je procenio da nervozno čupka rupčić koji je držala u ruci. Mahinalno, ne razmišljajući šta čini, on je pružio ru-

ke i obgrlivši je oko pasa, privukao je sebi.

Ona se kao mačka izvila i okrenuvši se prema njemu, počela ga udarati pesnicama u grudi, ruke i ramena, a iz stegnuto grrla otelo joj se histerično jecanje. — Pustite me... pustite me... pustite me.

Ali, Holidej je nije pustio. Prigrlio je čvršće i njene ruke su klonulo pale na njegova ramena, a zatim ga grčevito obgrlile oko vrata. Njene reči pretvorile su se u nerazumljiv šapat, zagušen poljupcem Holidejevih čvrstih, muških usana. A onda se svet okrenuo oko nje i njoj se učinilo da je nešto diže sa zemlje i nosi, nosi...

*

Diližansa se zaustavila u oblaku prašine uz gromki povik grlatog vozara, a odmah zatim vrata su se otvorila i iz kola su počeli izlaziti prašnjavi putnici. Jedan od njih, mršav čovek u prugastim pantalonama i crnom sakou, sklonio se ustranu da propusti drugog putnika.

koji se spremao da uđe u diližansu. Pogledavši ga u lice, zastao je i zabezeknuto preleteo pogledom po nekolicini ljudi koji su se tu našli.

— Gle, gle — rekao je kao da se iščuđivao — nisam znao da sam došao u tako znamenito mesto.

— Naravno, mister — odgovorio je na to Kep, koji se tu našao, a onda i sam malo začuđen dodao. — A po čemu mislite da je znamenito?

— Ako u jednom gradu naiđeš na znamenite ljude, onda je i taj grad znamenit.

— Kakve znamenite ljude? — bio je sada red na Kepa da zapita.

Putnik ga je sa nevericom pogledao. — Kakve? Nećete valjda da kažete da ne znate da je ovaj čovek koji je upravo ušao u diližansu čuveni Holidej?!

— Holidej?! Mislite na pustolova Doka Holideja?! — upitao je Kep.

— Da, baš na njega — potvrdio je putnik i pogledao za diližansom koja se udaljavala. — Vražji Holidej. Nikada ne znaš gde će se pojaviti.

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

NOVO

EDICIJA SVETSKIH BESTSELERA

DŽEMS BOND

Jan FLEMING
MUNREJKER

AGENT 007

FORUM - MARKETPRINT

NA SVIM KIOSCIMA

